

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • DECEMBER 2015

Liahona

**President Packers
avslutande
vittnesbörd, s. 10**

**För lärare: Bättre frågor,
bättre lärande, s. 20**

**Evigt äktenskap: Ett
förbund i förbundet, s. 24**

**Hur man stillar sin oro
över framtiden, s. 34**

*"Himmelriket är också
likt en köpman som
söker efter vackra
pärlor.*

*Och när han har funnit
en mycket dyrbar pärla,
går han och säljer allt
vad han äger och
köper den."*

Matteusevangeliet 13:45-46

BUDSKAP

- 4 Budskap från första president-skapet: Ta dig tid för Frälsaren**
President Thomas S. Monson
- 7 Besökslärarnas budskap: Jesu Kristi gudomliga egenskaper: Medkännande och vänlig**

ARTIKLAR

- 10 Ett vittne om vår Frälsare Jesus Kristus**
President Boyd K. Packer
En apostel som verkade i 45 år vittnar om Frälsaren "med fullkomlig visshet".
- 14 Joseph Smith och Johannes Uppenbarelse**
David A. Edwards
Varför kallade Joseph Smith Uppenbarelseboken "en av de lättfattligaste böcker som Gud någonsin låtit skrivas"?
- 20 Ställa de rätta frågorna på rätt sätt**
Scott H. Knecht
De rätta frågorna kan göra stor skillnad när man studerar och undervisar om evangeliet.
- 24 Det nya och eviga förbundet**
Äldste Marcus B. Nash
För alla som uppfyller villkoren för det nya och eviga förbundet är belöningen glädje och frid i den här världen och evigt liv i den kommande.

32 "Jag gav ett löfte till Gud"

Néstor Curbelo
En medlems hängivenhet i Ecuador blev avgörande för kyrkans utveckling där.

34 Var stilla

D. Todd Christofferson
Ta dig tid i jul att låta Frälsaren ge dig ny tillförsikt.

AVDELNINGAR

8 Vi talar om Kristus: En kärleksgåva som räddade liv
Brad Allred

38 Sista dagars heliga berättar

80 Tills vi möts igen: Den verkliga julen
Howard W. Hunter

PÅ OMSLAGET

Framsida: Fotoillustration Matthew Reier.
Insidan av omslagets framsida: Foto Patrizio Martorana/iStock/Thinkstock. Insidan av omslagets baksida: Foto Clebher Tex.

48

44 Jag avslutade min mission i förtid

Brittany Romanello Casco

Jag trodde på berättelserna om hur Kristus botade sjuka, och jag trodde att han också skulle bota mig

48 Porträtt av en ung vuxen: Hon står som ett vittne i Tyskland

Justina McCandless

Esther vet hur vår himmelske Fader ser på henne, och det har hjälpt henne i hennes relationer till andra.

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret.

Ledtråd: Vad har du lärt dig av dina föräldrar?

64

50 Hur vi kan se julens sanna innebörd

Dieter F. Uchtdorf

Hur kan vi känna tacksamhet för Kristus och förnya vår beslutsamhet att följa honom?

51 En livsförändrande julklapp i second hand-butiken

Keanu Williams

Ett svar på en bön under jultiden ledde till en evig familj.

52 Den nya killen

Matthew Flitton

Matthew var praktiskt taget ensam i sitt kvorum men han upptäckte snart att många av prästerna bara behövde en inbjudan för att komma.

54 De kände Joseph

Lär känna profeten Joseph Smith genom ord från dem som kände honom personligen.

56 Är du en tagare eller en givare?

Fundera över vilken syn du har på att hålla buden och tjäna i kyrkan.

57 Affisch: Använd dem eller förlora dem

58 Frågor och svar

"Jag känner att jag inte är tillräckligt bra för att vara klasspresident i Unga kvinnor. Hur kan jag bli en bättre ledare?"

60 Vad jag lärde mig som ung nyomvänd

Jörg Klebingat

Ständiga böner och daglig tillämpning av försoningen kan hjälpa dig att alltid känna tillförsikt och känna dig ren.

64 Personlig tillväxt på Släkträdet

Raisa Marcondes

Genom att släktforska upptäckte Raisa att hon inte var den enda medlemmen i kyrkan i sin släkt.

68

65 Skrifterna för Spencer

Marcus B. Nash

Spencer förstod inte varför han sov så dåligt när hans föräldrar var bortresta. Vad var det som var fel?

66 Ett lärdom från min far

David A. Bednar

Äldste Bednars far var inte medlem i kyrkan, men lärde honom ändå något viktigt om prästadömet.

67 Skriftfigurer: Mormons bok

68 Julafton med familjen Córdoba

Honney Thalia Cabel Losno

Marycielo och hennes syster hade något bättre att ge till familjen Córdoba än julklappar.

70 Återställelsepusset

Heidi Poelman

Anna skulle hålla tal i Primär. Men hur skulle hon förklara vad återställelse betyder?

72 Dags för skrifterna: Jesus Kristus ska komma tillbaka!

Erin Sanderson

74 För små barn: Julberättelsen

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Joseph W. Sitati

Rådgivande: Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Christoffel
Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino

Verkställande direktör: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Megan VerHoef

Skriv- och redigeringslag: Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Mindy Anne
Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBergh, Marissa
Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimall Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gyg, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: myhrbergj@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: myhrbergj@ldschurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insätts på
plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post
till *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribatiska, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjekiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

December 2015 Vol. 139 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year, Canada, \$12.00
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Förslag till familjens hemafton

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnar.
Här är två exempel.

”Var stilla”, sidan 34: Äldste Christofferson ber oss att ta oss tid i jul att sitta i stillhet och tänka på Jesusbarnet. Ni kan läsa artikeln tillsammans som familj och sedan skapa en vördnadsfull stämning genom att läsa skrifterna, sjunga psalmer eller titta på bibelvideor (finns på Biblevideos.org) om Frälsarens födelse. Ge sedan alla tid att tänka på Frälsarens födelse och vad den betyder för dem. Ni skulle kunna ha dagböcker eller papper till hands för dem som vill skriva ner sina tankar. Be familjemedlemmarna att delge sina tankar om de vill.

Julvideo, Mormon.org: Fundera över hur er familj kan använda årets julvideo för att berätta om evangeliet för andra. Ni kan göra julgodis eller liknande till era vänner och dela ut det tillsammans med ett kort som har webbadressen till videon. Ni kan också planera en familjekampanj på sociala medier och sätta upp mål för hur många personer ni kan dela med er av videon till. Ett alternativ är att bjuda hem vänner och se videon tillsammans.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.

Besök facebook.com/liahona.magazine för att få förslag till familjens hemafton, söndagsskolektioner och innehåll som du kan dela med dig av till släkt och vänner. (Facebook-sidan finns bara på engelska, spanska och portugisiska.)

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Bön, 41, 42, 60

Evigt liv, 24

Frid, 34

Förbund, 24

Försoningen, 10, 44, 60

Hängivenhet, 32

Inläring, 20

Jesu Kristus, 4, 10, 24,
34, 50, 60, 72

Julen, 4, 8, 34, 38, 39, 40,
41, 42, 43, 50, 51, 68, 72,
74, 80

Kristi andra ankomst, 72

Kärlek, 8

Ledarskap, 58

Lydnad, 24, 56

Medkänsla, 7

Missionsarbete, 32, 44,
48, 51, 52

Mormons bok, 67

Nya testamentet, 14

Offer, 8, 32, 39, 40, 43,
56, 60

Prästadömet, 66

Skriftstudier, 65

Släktforskning, 64

Smith, Joseph, 14, 54, 70

Talanger, 57

Tempeltjänst, 42, 43, 58

Tjänande, 4, 39, 41, 56,
58, 68

Undervisning, 20

Vänlighet, 7, 41, 58

Återställelsen, 70

Åktenskap, 24

President
Thomas S. Monson

TA DIG TID FÖR Frälsaren

Det är jul än en gång och därmed början på ett nytt år. Det känns som om det bara var i går som vi firade Frälsarens födelse och gav nyårslöften.

Bland våra löften för det kommande året lovade vi också att lämna tid och plats i våra hjärtan för Frälsaren? Hur väl vi än lyckats hittills med att hålla det löftet är jag ändå övertygad om att vi alla vill förbättra oss. Den här julen är ett utomordentligt tillfälle att se på oss själva och återkomma med nya krafter.

I våra upptagna liv där så mycket tävlar om vår uppmärksamhet, är det livsviktigt att vi gör en medveten och beslutsam ansträngning att låta Kristus bli del av våra liv och våra hem. Och det är oändligt viktigt att vi i likhet med de visa männen från Östern håller blicken fäst på hans stjärna och "kommer för att tillbe honom".¹

I alla tider har Jesu budskap varit detsamma. Till Petrus och Andreas vid Galileiska sjön sa han: "Följ mig."² Till Filippus kom kallelsen: "Följ mig!"³ Till mannen som satt vid tullhuset kom uppmaningen: "Följ mig!"⁴ Och till dig och mig, om vi lyssnar, kommer samma enträgna uppmaning: "Följ mig."⁵

När vi följer i hans spår och när vi följer hans exempel, får vi tillfällen att vara till välsignelse i andras liv. Jesus

uppmanar oss att ge av oss själva: "Se, Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne."⁶

Finns det någon du borde tjäna den här julen? Finns det någon som väntar på besök av dig?

För många år sedan hälsade jag på till jul hos en aldrig änka. Medan jag var där ringde det på dörren. Där stod en framstående och mycket upptagen läkare. Han hade inte tillkallats, men han hade bara känt en inre maning att besöka en patient som var ensam.

Vid jul längtar de som inte kan komma ut efter besök. En jul besökte jag ett vårdhem och satt och pratade med några äldre damer. Den äldsta av dem var 101 år gammal. Hon var blind men kände igen min röst.

"Biskop Monson, du kommer sent i år!", sa hon. "Jag trodde nästan att du inte skulle komma."

Vi hade en trevlig stund tillsammans. Men en av patienterna tittade långtansfullt ut genom fönstret och sa gång på gång: "Jag vet att min pojke kommer och hälsar på mig i dag." Jag undrade om han skulle det, för det hade varit jular när han inte hade kommit.

Det finns ännu tid i år att skänka en hjälpande hand, ett kärleksfullt hjärta och en villig ande, eller med andra ord: att följa Frälsarens exempel och tjäna så som han vill

att vi ska tjäna. När vi tjänar honom förspiller vi inte tillfället – som vårdshusvården fordom gjorde⁷ – att lämna tid för honom i våra liv och plats för honom i våra hjärtan.

Förstår vi det storslagna löftet i budskapet som ängeln framförde till herdarna som var ute på fältet: ”Jag bär bud till er om en stor glädje ... Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er ... och han är Messias, Herren?”⁸

När vi ger varandra julklappar i jul, låt oss då komma ihåg, uppskatta och ta emot den största av alla gåvor: vår Frälsare och Återlösare, så att vi kan få evigt liv.

”Ty vad gagnar det en människa om någon skänker henne en gåva och hon inte tar emot gåvan? Se, hon gläds inte över det som ges henne,

inte heller gläds hon över den som är gåvans givare.”⁹

Må vi följa honom, tjäna honom, ära honom och ta emot hans gåvor till oss, så att vi, som fader Lehi sa, kan vara ”för evigt omslutna av hans kärleks armar”.¹⁰ ■

SLUTNOTER

1. Matt. 2:2.
2. Matt. 4:19.
3. Joh. 1:43.
4. Matt. 9:9.
5. L&F 38:22.
6. L&F 64:34.
7. Se Luk. 2:7.
8. Luk. 2:10–11.
9. L&F 88:33.
10. 2 Nephi 1:15.

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

President Monson uppmanar oss att ”göra en medveten och beslutsam ansträngning att låta Kristus bli del av våra liv och våra hem”. Samtala med dem du undervisar om hur de kan göra den här medvetna ansträngningen enskilt och som familj. Du kan be dem att tänka på en viss person eller familj som de kunde besöka eller tjäna i jul. ”Det finns ännu tid i år att skänka en hjälpsam hand, ett kärleksfullt hjärta och en villig ande.”

Olika sätt att tjäna vid jul

President Monson tar sig tid att besöka äldre personer och de som är på vårdhem, särskilt vid jul. Han säger att det finns de som är lyckliga därför att de har fått besök medan andra hoppas på besökare som aldrig kommer. Det finns människor som väntar på någon. Kanske *du* kan vara denna någon i jul?

Här är förslag på bara några sätt som du kan hjälpa till så att ingen känner sig ensam i jul. Tänk gärna på fler sätt som du kan tjäna andra i jul där du bor. "Finns det någon som väntar på besök av dig?"

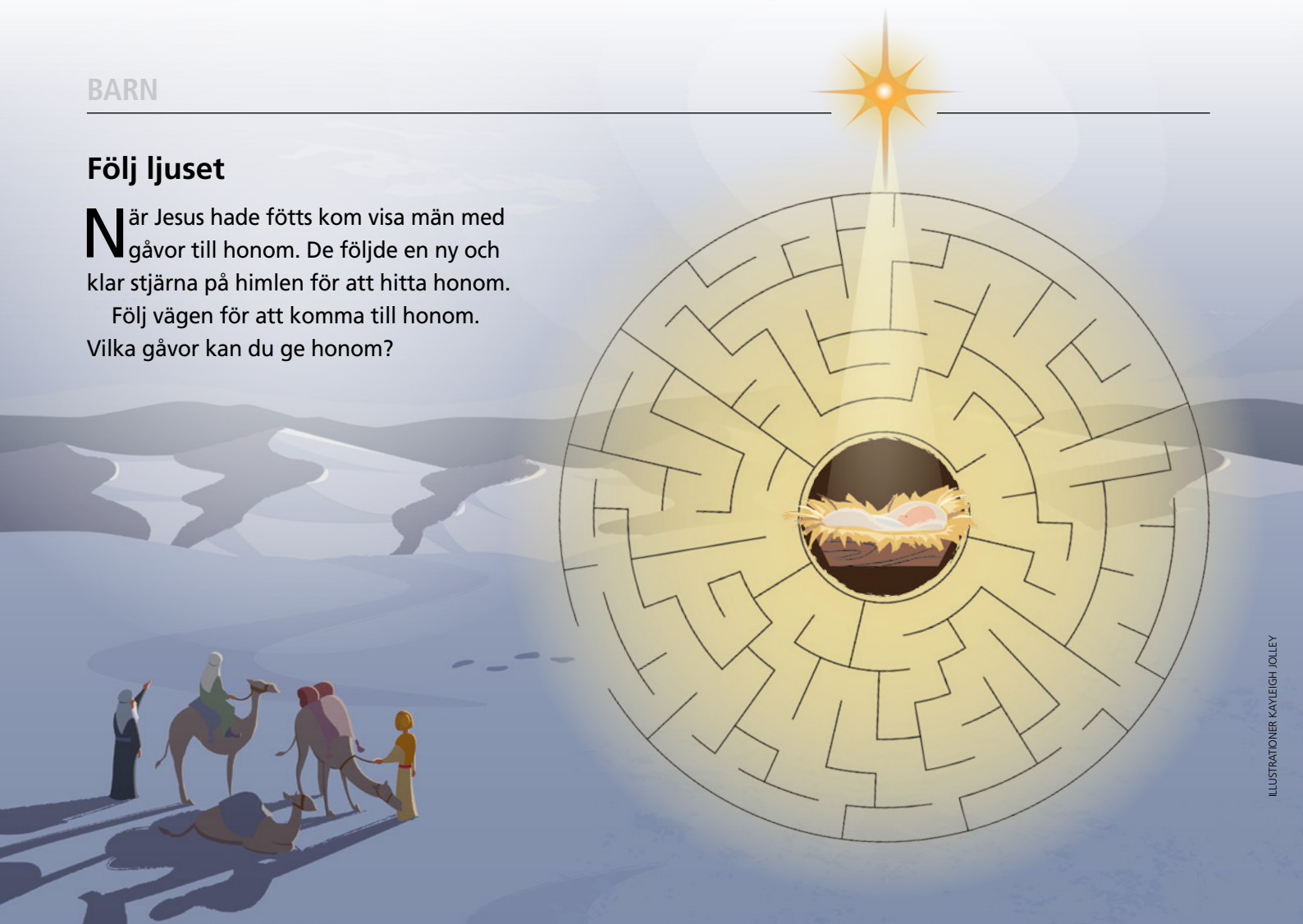

- Skicka julkort till missionärerna och till de ensamstående och äldre medlemmarna i din församling eller gren.
 - Arbeta som frivillig i en lokal förening eller organisation.
 - Ge Mormons bok i julklapp till vänner och grannar.
 - Besök äldre personer i din församling eller släkt.
 - Gör julgodis eller liknande som du kan ge dina grannar.
- För fler förslag på hur du kan tjäna där du bor, gå till lds.org/topics/humanitarian-service/help.

Följ ljuset

När Jesus hade fötts kom visa män med gåvor till honom. De följde en ny och klar stjärna på himlen för att hitta honom.

Följ vägen för att komma till honom.
Vilka gåvor kan du ge honom?

Studera det här materialet under bön och försök få veta vad du ska prata om. Hur kan kunskapen om Frälsarens gudomliga egenskaper stärka din tro på honom och välsigna dem du vakar över genom besöksundervisningen? För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi gudomliga egenskaper: Medkännande och vänlig

Det här är ett budskap i en serie besökslärarbudskap som handlar om Frälsarens gudomliga egenskaper.

”I skrifterna betyder medlidande bokstavligen ’att lida med’. Det betyder också att visa medkänsla och medömkan med samt barmhärtighet mot varandra.”¹

”Jesus gav oss många exempel på deltagande omsorg”, sa president Thomas S. Monson. ”Den sjuke mannen vid Betesda; kvinnan som ertappades med äktenskapsbrott; kvinnan vid Jakobs brunn; Jairus dotter; Lasarus, Marias och Martas bror – alla var en sårad på vägen till Jeriko. Var och en behövde hjälp.

Till den sjuke mannen vid Betesda sa Jesus: ’Stig upp, ta din bädd och gå!’ Till den syndiga kvinnan gavs rådet: ’Gå, och synda inte mer!’ För att hjälpa kvinnan som kom för att hämta vatten, gav han henne tillgång

till ’en källa, som flödar fram och ger evigt liv’. Jairus döda dotter fick befallningen: ’Lilla flicka, jag säger dig, stig upp!’ Till Lasarus som lagts i graven sa han: ’Kom ut!’

Frälsaren har alltid visat obegränsad förmåga till medkänsla. ... Låt oss öppna dörren till vårt hjärta, så att han – det levande exemplet på sann medkänsla – får komma in.”²

Ytterligare skriftställen

Psaltaren 145:8; Sakarja 7:9;
1 Petrusbrevet 3:8; Mosiah 15:1, 9;
3 Nephi 17:5–7

SLUTNOTER

- Handledning för skriftstudier, ”Medlidande”.
- Thomas S. Monson, ”Medkänslans gåva”, *Liahona*, mars 2007, s. 4, 8.
- Linda S. Reeves, ”Herren har inte glömt dig”, *Liahona*, nov. 2012, s. 120.
- Linda S. Reeves, ”Herren har inte glömt dig”, s. 118.
- Linda S. Reeves, ”Herren har inte glömt dig”, s. 120.

Tro, Familj, Tjänande

Från skrifterna

”Min make och jag [knäböjde] vid vår sjuttonåriga dotters sida och vädjade för hennes liv”, sa Linda S. Reeves, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap. ”Svaret [blev] nej, men ... vi har kommit att förstå ... att ... [Frälsaren] hyser medkänsla med oss i vår sorg.”³

”En av mina älsklingsberättelser från Frälsarens liv är berättelsen om Lasarus. Skriften berättar för oss att ’Jesus älskade Marta och hennes syster [Maria] och [deras bror] Lasarus’.”⁴ När Lasarus blev sjuk skickade man bud till Jesus, men när han kom var Lasarus redan död. Maria sprang till Jesus, föll ner vid hans fötter och grät. När Jesus såg att Maria grät ”blev han häftigt uppörd och ... grät” (Joh. 11:33, 35).

”Detta har ålagts oss. Vi måste själva känna och se och sedan hjälpa alla vår himmelske Faders barn att känna och se och veta att vår Frälsare har tagit på sig inte bara våra synder utan även vår smärta och vårt lidande och elände så att han kan veta vad vi känner och hur han kan ge oss tröst.”⁵

Att begrunda

Vem skulle kunna välsignas genom din medkänsla?

EN KÄRLEKSGÅVA SOM RÄDDADE LIV

Brad Allred

Min mammas gåva visade oss julens sanna innebörd.

Morbror Ed hade alltid haft en smittande livsglädje. Dessvärre hade han också defekta njurar. I många år hade Ed avvärjt njursvikt genom dialys. Behandlingarna var täta och plågsamma. Ed var fullständigt utpumpad efter varje behandling och fram till nästa. Hösten 1995 tycktes han bara vara en skugga av sitt forna livfulla jag.

Till slut sa läkarna att om Ed inte fick en ny njure snart skulle hans kropp inte klara påfrestningarna mycket längre. Även om det räcker med bara en njure för att uppehålla livet ville Ed inte be någon att donera

en till honom med tanke på de risker som en operation alltid innebär. Men det fanns inget val. Flera goda vänner och familjemedlemmar undersöktes för att se om deras njurar var kompatibla. Det fanns bara en enda njure som passade: Eds äldre syster Dotties njure – min mammas.

Den 7 december fastade och bad många av Eds vänner och släktingar för honom och Dottie. Kirurgerna som utförde operationen var tvillingbröder. Än mer anmärkningsvärt var att den ene hade donerat en njure till den andre. Ed och mamma var

imponerade när de fick veta att vid varje operation gjorde de här två läkarna allt som stod i sin makt och böjde sedan huvudena och överlämnade utgången i Guds händer.

Vid operationen tog en av läkarna bort en av mammas njurar. Medan han sydde ihop henne satte hans äldre tvillingbror varsamt in njuren i Eds buk.

Ingreppet lyckades, men det återstod att se om Eds kropp skulle ta emot den nya njuren. Man inaktiverade antikropparna i hans immunsystem för att förbättra hans utsikter, så Ed isolerades på intensivvårdsavdelningen för att skydda honom mot virus. Även efter att han skrivits ut måste han förbli isolerad från alla utom sin familj. Men på julaftonen fick Ed tillstånd att vara med på mina morföräldrars årliga julfirande.

Han kom in genom dörren med ansiktsskydd och gick direkt fram till Dottie och gav henne en björnkram. När de kramade om varandra var inte ett öga torrt i hela huset. Alla kände kärleken som strömmade ut från dem. En syster hade lidit för att kunna ge sin bror livets gåva. Det var en kärleksgåva, en offergåva, en gåva som han inte kunde ge sig själv.

”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.

Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom.”

Johannes 3:16–17

Tårarna rann nedför mina kinder när jag iakttog dem. Det slog mig att så här kunde det vara att möta Frälsaren ansikte mot ansikte. Han gjorde något för oss som vi inte kan göra för oss själva. Endast han, som var gudomlig, kunde utstå ett offer som var så stort att det kunde tillfredsställa rättvisans lag. Endast han, som var fullkomlig, var värdig att sona hela mänsklighetens synder så att barmhärtighetens lag kunde utsträckas till alla som tar emot honom som sin Frälsare.

När jag njöt av dessa insikter beslutade jag på nytt att göra allt jag kunde för att visa att jag är tacksam för Frälsaren och hans offer. Jag skulle sträva efter att leva mitt liv som en lärjunge så att jag en dag skulle vara värdig att inträda i hans närhet, omfamna honom och tacka honom för att han älskade mig så djupt att han gjorde ett sådant offer. ■

Författaren bor i Utah, USA.

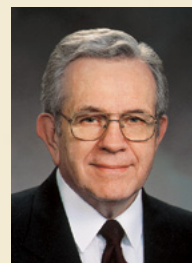
SKÄNKA GÅVOR

Vad betyder Frälsarens kärleksfulla offer för dig?

Vem skulle behöva få uppleva Frälsarens kärleksgåva?

Vem skulle du kunna berätta om evangeliet för, ingjuta hopp i eller dela din julglädje med?

President Boyd K. Packer (1924–2015)

president för de tolv apostlarnas kворum

Ett vittne om vår Frälsare JESUS KRISTUS

Under de 54 åren som generalauktoritet och de 45 åren som apostel, som ett särskilt vittne "om Kristi namn i hela världen" (L&F 107:23), har president Packer ödmjukt burit det vittnesbördet. Följande utdrag ur hans predikningar belyser hans vittnesbörd om vår Frälsare Jesus Kristus och kärlek till honom. Kort före sin död den 3 juli 2015 bad president Packer att följande utdrag från hans tal skulle publiceras i Liahona. I julens anda belyser de hans vittnesbörd om och kärlek till Frälsaren Jesus Kristus.

Jag älskar Herren

"Jag älskar julen. Det finns en julens anda. Den sänker sig över världen, inte bara över medlemmar i kyrkan, och är ett vittnesbörd och ett vittne om att Jesus är Kristus. ... Som en Herrens tjänare, som en av de tolv, vet jag att Jesus är Kristus. ...

Jag älskar Herren. Jag älskar hans verk. Jag älskar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och vittnar om honom som är vår Mästare och vår Vän."¹

Om honom är jag ett vittne

"Det finns vissa saker som är alldeles för heliga för att tala om. ...

Det är inte så att de är hemliga, utan de är heliga. De ska inte diskuteras utan minnas och

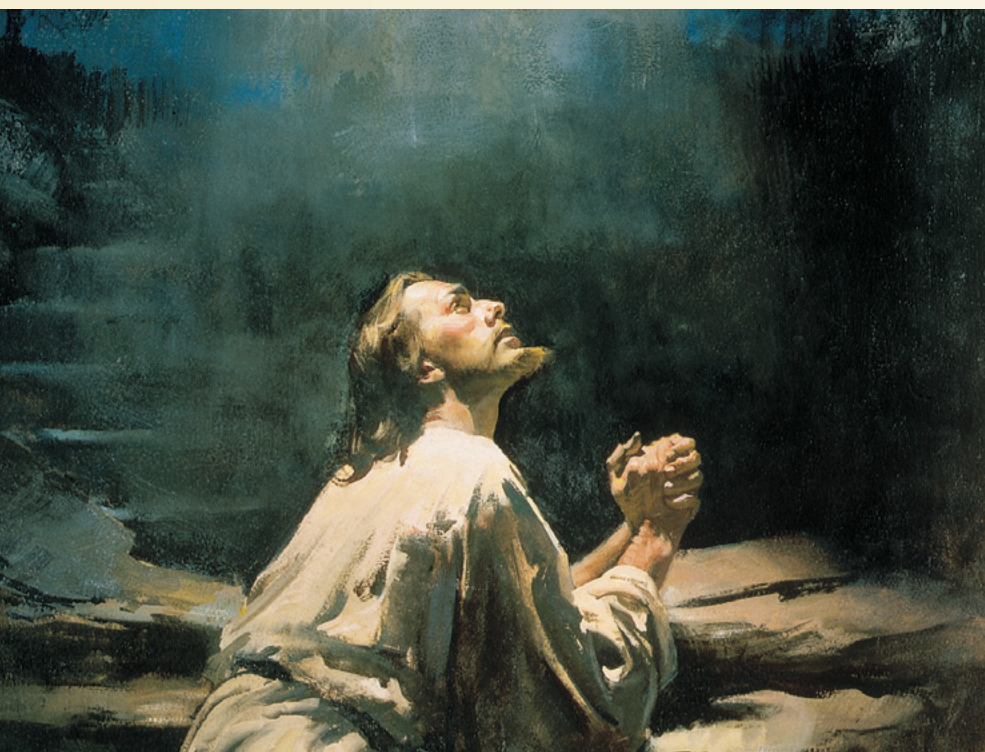
skyddas och betraktas med djupaste vördnad.

Jag har kommit till insikt om vad profeten Alma menade:

'Det är många givet att känna till Guds hemligheter, men de har fått sträng befallning att de inte skall avslöja annat än den del av hans ord som han ger till människobarnen enligt den lydning och flit som de visar honom.

Och därför får den som förhärdat sitt hjärta en mindre del av ordet, men till den som inte förhärdat sitt hjärta ges en större del av ordet, till dess det blir honom givet att känna Guds hemligheter, till dess han känner dem till fullo' (Alma 12:9–10). ...

Nu undrar jag och ni varför en sådan som jag skulle kallas till det heliga apostlämbetet.

Det finns så många kvalifikationer jag saknar. Det finns så många brister i min strävan att tjäna. När jag har begrundat det, har jag kommit på en enda sak, en kvalifikation som kan vara orsaken. Det är att jag har *det* vittnesbördet.

Jag förkunnar för er att jag vet att Jesus är Kristus. Jag vet att han lever. Han föddes i tidens mitt. Han predikade sitt evangelium, han prövades, han korsfästes. Han uppstod på tredje dagen. Han var den förste att uppstå. Han har en kropp av kött och ben. Om detta bär jag vittnesbörd. Om honom är jag ett vittne.”²

Han tog på sig straffet

”Både före och efter Jesu korsfästelse har många människor villigt offrat sitt liv i osjälviska hjältedåd. Men ingen utsattes för det som Kristus uthärdade. På honom lades bördan av alla människors överträdelser, alla människors skuld. Och försoningen hängde på en tråd. Genom hans frivilliga gärning kunde nåd och rättvisa sammanföras, den eviga lagen understödjas och medling åstadkommas utan vilken den dödliga människan inte kunde återlösas.

Han valde att ta emot alla människors straff för summan av all ondska och allt fördärv, för all brutalitet, omoral, perversion och korruption, för allt missbruk, för allt dödande och all tortyr och terror – för allt som någonsin inträffat

och allt som någonsin skulle inträffa på denna jord. När han valde detta ställdes han inför den ondes hemiska makt, han som inte var begränsad av köttet eller underställd jordisk smärta. Detta var Getsemane!

Hur försoningen gick till vet vi inte. Ingen dödlig människa såg när ondskan vände sig bort och gömde sig för den rena varelsens ljus. Ingen ondska i världen skulle kunna släcka det ljuset. När det som gjordes var över hade lösensumman betalats. Både

döden och helvetet lösgjorde sitt grepp om alla som skulle omvända sig. Slutligen var människan fri. Nu kunde alla själar som någonsin levat välja att röra vid det ljuset och bli återlösta.

Tack vare detta oändliga offer '[kan] hela människosläktet ... frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar' (TA 1:3).”³

Läromästaren

”Under det att jag försökt undervisa om hans evangelium har jag lärt känna Jesus Kristus, Guds Son, Faderns Enfödde. Jag hyser djup vördnad för honom och djup aktning för det han undervisade om och sättet varpå han undervisade. Ingen av oss har något att förlora på att sträva efter att undervisa som han undervisade. Ingen av oss har något att förlora på att sträva efter att vara lika honom. Han var inte bara en lärare, han var läromästaren.”⁴

Den sanning som är viktigast att känna till

”Som dödliga kanske vi inte kan, nej, vi kan inte helt förstå *hur* Frälsaren genomförde sitt försoningsoffer. Men just nu är *hur* inte lika viktigt som *varför* han led. Varför gjorde han det för dig, för mig, för hela mänskligheten? Han gjorde det av kärlek till Gud Fadern och hela

mänskligheten. 'Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner' (Joh. 15:13).

I Getsemane gick Kristus undan från sina apostlar för att be. Det som sedan hände är bortom vår fattningsförmåga! Men vi vet att han fullbordade försoningen. Han var villig att ta på sig alla felsteg, alla synder och all skuld, all världens tvivel och fruktan. Han led för oss för att vi skulle slippa lida. Många dödliga har lidit plågor och dött en smärtsam, hemsk död. Men hans vånada övergick allt detta. ...

Hans lidande var olikt allt annat lidande, både före och efter honom, för han tog på sig alla de straff som någonsin

Det har bara funnits en i mänsklighetens historia som var helt syndfri, med förmåga att svara för hela människosläktets synder och överträdelser och överleva den smärta som åtföljde deras betalning.

[kunde läggas] på mänskligheten. Tänk på det! Han hade ingen skuld att betala. Han hade inte gjort något fel. Ändå utstod han all den samlade skuld, sorg, smärta och förödmjukelse, alla de mentala, känslomässiga och fysiska plågor människor känt – han utstod dem alla. Det har bara funnits en i mänsklighetens historia som var helt syndfri, med förmåga att svara för hela människosläktets synder och överträdelser och överleva den smärta som åtföljde deras betalning.

Han gav sitt liv och sa: 'Det är jag som tar på mig världens synder' (Mosiah 26:23). Han korsfästes. Han dog. De kunde inte ta hans liv. Han samtyckte till att dö. ...

Om du har snavat eller till och med gått vilse en tid, om du känner att motståndaren nu håller dig fången, kan du gå framåt i tro och inte längre vackla hit och dit i världen. Det finns de som står redo att leda dig tillbaka till frid och

trygghet. Och Guds nåd kommer, som skriften lovar, 'sedan vi har gjort allt vi kan göra' (2 Ne. 25:23). Den här möjligheten är för mig den sanning som är viktigast att känna till.

Jag lovar att förlåtelsens klart skinande morgon kan komma. 'Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd' (Fil. 4:7) komma in i ditt liv igen, som en soluppgång, och du och han ska 'inte mer komma ihåg' (Jer. 31:34) dina synder. Hur vet du det? Det vet du! (Se Mosiah 4:1–3.)"⁵

Mitt vittnesbörd

"Efter alla år som jag levt och undervisat och tjänat, efter alla de miljontals kilometer jag har rest runt i världen, med allt jag har upplevt, finns det en stor sanning som jag vill dela med mig av. Det är mitt vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus.

Joseph Smith och Sidney Rigdon skrev så här efter en helig upplevelse:

'Och nu, efter de många vittnesbörd som har givits om honom är detta det allra sista vittnesbördet som vi ger om honom: Att han lever!

Ty vi såg honom' (L&F 76:22–23).

Deras ord är mina ord."⁶

"Vilken förmån det har varit för mig i livet att kunna bära ett särskilt vittnesbörd om att Jesus är Kristus, Guds Son. Jag vittnar ödmjukt men med fullkomlig visshet om att han är Faderns Enfödde. Detta är hans kyrka. Han presiderar över den och leder detta verk. Han är vår Återlösare. Jag vet att han lever, och jag känner honom. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen."⁷ ■

SLUTNOTER

1. "Our Witness of the Lord", utbildningsmöte för generalauktoriteter, 5 dec. 1974.
2. Boyd K. Packer, "Anden bär vitne", *Nordstjärnan*, jan. 1972, s. 12, 13.
3. "Vem är Jesus Kristus?" *Liahona*, mars 2008, s. 15.
4. *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), s. 337.
5. "Frälsarens osjälviska och heliga offer", *Liahona*, apr. 2015, s. 37–38; se också "De sanningar som är viktigast att känna till", KUV:s brasafton, 6 nov. 2011.
6. "Vittnesbördet", *Liahona*, maj 2014, s. 97.
7. President Packer skrev det här avslutande vittnesbördet kort före sin bortgång.

JOSEPH SMITH

ÖCH JOHANNES UPPENBARELSE

*Profeten Joseph Smith
bidrog till att avmysti-
fiera Johannes Uppen-
barelse och visade oss
dess relevans i vår tid.*

David A. Edwards

Kyrkans tidningar

Johannes Uppenbarelse skrevs under första århundradet efter Kristus men var den sista boken i Nya testamentet som upptogs i kanon (auktoritativ skriftsamling). En del kristna lärda har under senare århundraden ifrågasatt författarskapet till boken och tog avstånd från några av dess läror (till exempel läran om tusenårsriket eller läran att människor skulle dömas efter sina gärningar) och fann dess visionära berättarform och gammaltestamentliga hänvisningar alltför besynnerliga och olika andra nytestamentliga skrifter.

Men vissa obestridliga fakta ledde till att boken kom att bli allmänt accepterad. Till exempel omnämnde många fornkristna författare Uppenbarelseboken. De tillskrev den aposteln Johannes och citerade den utförligt och instämmande i sina skrifter. Flera andra böcker vars äkthet inte ifrågasattes kunde inte göra anspråk på sådana bevis.

I början av artonhundratalet när Gud kallade Joseph Smith till att vara återställsens profet, ingick Johannes Uppenbarelse i nästan alla bibelversioner och lästes allmänt. Bildspråket i Johannes syn

FOTOILLUSTRATION CHRISTINA SMITH, JOHANNES PÅ PATMOS, AV MARK STEINER © PROVIDENCE COLLECTION

Tack vare Joseph Smith vet vi att det uppenbarades för Nephi att Johannes Uppenbararen hade utsetts och förutordinerats att skriva den syn om de sista dagarna som nu står i Johannes Uppenbarelse (se 1 Nephi 14:19–29).

stimulerade läsarnas fantasi och gav upphov till många olika tolkningar, och fortsätter att göra det än idag.

Som profet för tidernas fullbordans utdelning hade Joseph Smith en unik möjlighet att sprida ljus över Uppenbarelseboken och bidra till att göra den mindre skrämmande att läsa och förstå. Det här gjorde han på minst två sätt: 1) han förklarade bestämda delar av Johannes Uppenbarelse och utvecklade dess generella sammanhang, och 2) han avmystifierade den.

Förklara och utveckla

Det bästa exemplet på hur Joseph Smith tillhandahöll en förklaring av Johannes Uppenbarelse finns i Läran och förbunden 77. Uppenbarelsen mottogs i mars 1832 och består av frågor och svar om bestämda verser i Uppenbarelseboken, kapitlen 4–11. Profeten sa att den här förklaringen uppenbarades för honom medan han arbetade på sin inspirerade översättning av Bibeln (se L&F 77, kapitelingressen).

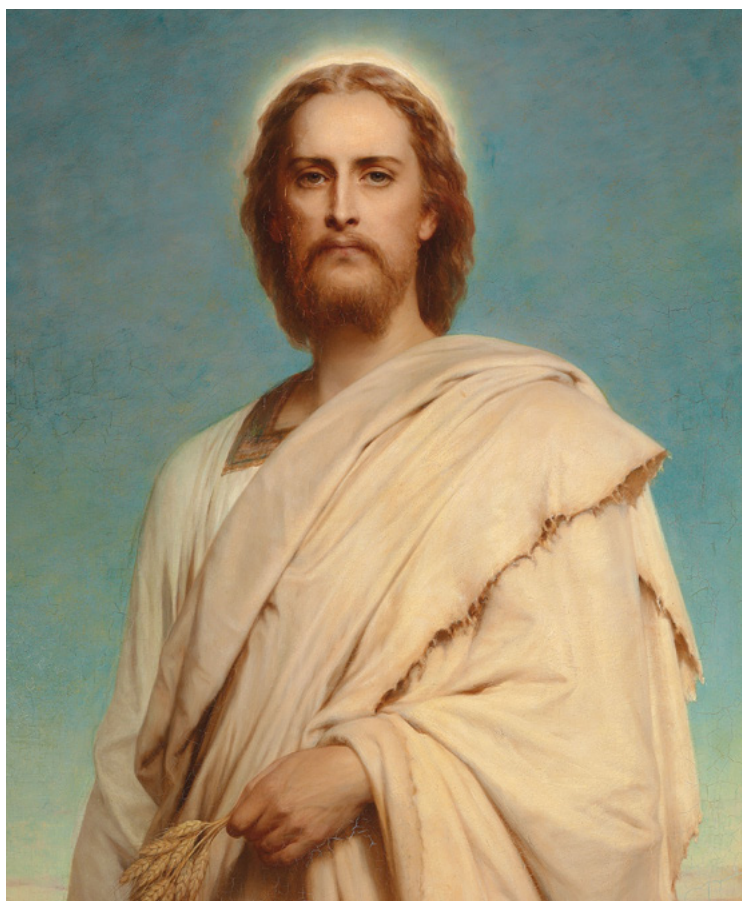
Frågorna är ganska direkta, av typen: ”Vad betyder detta?” och ”När ska det här hända?” Svaren är också direkta, men inte alltid uttömmande. De svar som profeten Joseph Smith sökte och fick vederlägger olika spekulativa tolkningar och hjälper oss förstå hur Johannes syn relaterar till de sista dagarnas verk.

Den här uppenbarelsen hjälper oss till exempel förstå att de sju sigillen som Johannes beskriver från och med kapitel 5 i Uppenbarelseboken betecknar sju större tidsperioder i jordens historia och att de två avslutande perioderna rör vår tid och vad som sker därefter (se L&F 77:6–7), och hjälper oss förstå varför Johannes syn

ägnar så mycket mer tid åt de sjätte och sjunde sigillen. Joseph Smiths uppenbarelse fortsätter med att förklara hur symbolerna i det sjätte sigillet (de fyra änglarna och de 144 000 beseglade tjänarna ur Israels stammar) relaterar till återställsens verk och insamlingen i de sista dagarna (se L&F 77:9–11).

Självfallet är den här förklarande uppenbarelsen inte Joseph Smiths enda bidrag till att hjälpa oss förstå Uppenbarelseboken i hans översättning av Bibeln. I sitt arbete inspirerades han ibland att helt enkelt uttrycka texten tydligare,¹ men ofta inspirerades han också att lägga till eller revidera text för att anknyta den till andra skrifter så att de förstärker varandra.² En del av Joseph Smiths arbete med Bibeln tycks alltså ha varit att väva dessa gemensamma trådar mellan de olika böckerna i skrifterna för att skapa en enhetlig väv av läror och profetior, och Uppenbarelseboken är inget undantag.

Dessutom utvecklade Joseph Smith genom andra uppenbarelser och översättningar Uppenbarelsebokens kontext genom att visa att den följer ett mönster av storslagna syner som givits till olika profeter i alla tidsåldrar. I Mormons bok och Den kostbara pärlan får vi veta att Nephi, Jareds bror, Mose och Enok var och en såg liknande syner som visade hur mänsklighetens historia utvecklades, och även världens ände. Vi får också veta att fastän dessa andra profeter fick se världens ände så förbjöds de att berätta det för världen eftersom Johannes hade blivit förutordinerad att skriva det (se 1 Nephi 14:25–26). Så, Mormons bok, som kom fram genom profeten Joseph Smith, lär oss att det var förutbestämt att vi skulle ha Johannes skildring av

ETT AV JOSEPH SMITHS FAVORITCITAT FRÅN JOHANNES UPPEBARELSE

”Jesu vittnesbörd är profetians ande” (Upp. 19:10).

Joseph Smith upprepade ofta de här orden som ängeln talade till Johannes. De är nyckeln till att förstå vad som kännetecknar ett vittnesbörd och varför vi behöver profetior och uppenbarelser i kyrkan och i vårt eget liv. Joseph Smith sa till exempel:

”Frälsning kan inte komma utan uppenbarelse. Det är meningslöst för någon att verka utan den. Ingen är en Jesu Kristi tjänare utan att vara profet. Ingen kan vara en Jesu Kristi tjänare utan att ha ett vittnesbörd om Jesus, och detta är profetians ande” (*History of the Church*, 3:389).

händelserna som föregår Jesus Kristi andra ankomst och att den är väl värd att studera.

Tack vare ytterligare ljus av det slag som uppenbarades genom Joseph Smith ser vi tydligare Uppenbarelsebokens övergripande tema: ”Guds slutliga triumf på jorden över djävulen, en bestående seger för det goda över det onda, för de heliga över sina förföljare, för Guds rike över människors och Satans riken. ... Segern [ska] åstadkommas genom Jesus Kristus.”³ Joseph Smith betonade dessutom att Uppenbarelsebokens budskap koncentreras kring Jesus Kristus som vårt hopp och lär oss att vi genom att vara trofasta mot honom och hans verk i de sista dagarna kan övervinna världen.

Avmystifiera

Vid en konferens i kyrkan den 8 april 1843 sa profeten Joseph Smith: ”Uppenbarelseboken är en av de lättfattligaste böcker som Gud någonsin låtit skriva.”⁴ Det här uttalandet kan ha chockerat hans åhörare eftersom det stod helt i strid med vad de själva upplevt. Så vad menade profeten med det?

Joseph Smith förklarade visserligen några av Uppenbarelsebokens mysterier, men i det här anförandet tycks han också ha haft för avsikt att avmystifiera den. Han gjorde det genom att visa att bokens kryptiska bildspråk inte alltid är så kryptiskt som vi kanske tror och att om en bok i skrifterna har ett ogenomträngligt bildspråk så behöver det inte innebära att boken är av desto större vikt eller betydelse för oss.

I en annan del av anförandet visade Joseph Smith till exempel att en noggrann läsning av Johannes Uppenbarelse kan begränsa antalet tillåtliga tolkningar. Han påpekade att de tre första kapitlen i boken handlar om Johannes tid och ”vad som snart måste ske” (Upp. 1:1) och att resten av boken handlar om ”vad som måste ske härfter” (Upp. 4:1) eller efter Johannes tid.⁵ Genom att begränsa vad bildspråket i de här delarna av boken skulle kunna gälla, bidrar dessa tidsramar till att göra bildspråket mindre gåtfullt.

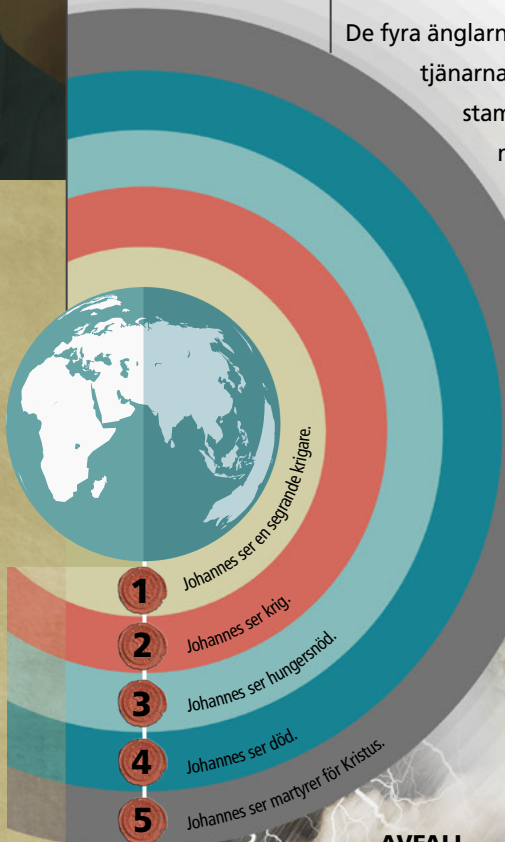
Dessutom undervisade Joseph Smith om att ibland är ett djur helt enkelt ett djur. Han förklarade att när Johannes

Några saker vi vet om
**JOHANNES
UPPENBARELSE**

tack vare **JOSEPH SMITH**

Tack vare det ytterligare ljus som uppenbarades genom Joseph Smith kan vi lättare förstå Uppenbarelsebokens tema: Kristi och hans heligas seger över djävulen och världen.

När det sjunde sigillet brutits återvänder Kristus och de ogudaktiga förgörs.

Jorden renas och tusenårsriket inleds (se L&F 88:89–110).

UPP. 7:1–8

L&F 77:8–11

De fyra änglarna och de 144 000 tjänarna från Israels stammar som försetts med sigill relaterar till återställens verk och insamlingen i de sista dagarna.

UPP. 20:2

1 NEPHI 22:26

Satan ska vara bunden under tusenårsriket "tack vare [Kristi] folks rättfärdighet".

ÅTERSTÄLLELSE

UPPSTÅNDELSE

UPP. 12:4, 7–9

**L&F 29:36–37;
76:25–29**

Johannes syn går kortfattat tillbaka i tiden till striden i förut tillvaron för att belysa det pågående kriget på jorden mellan Guds och Satans styrkor.

AVFALL

"Jorden skall förgås som genom eld"
(se L&F 43:32–33).

UPP. 5–8

L&F 77:6–7, 12

De sju sigillerna betecknar sju tidsperioder. De två sista rör vår tid och vad som sker därefter.

UPP. 20:5

L&F 76:81–85

De som inte uppstår förrän efter tusenårsriket är de som ärver det telestialska riket.

"Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen"
(Upp. 21:2). Det kan syfta på Enoks stads återkomst (se Mose 7:63).

UPP. 20:11–13

L&F 128:6–7

De böcker (på jorden och i himlen) ur vilka människor ska bli dömda efter sina gärningar innefattar uppteckningar som avser de dödas frälsning.

UPP. 17:5

1 NEPHI 13:16; 14:10

Det som Johannes kallar "det stora Babylon, modern till skökorna och skändligheterna på jorden" är djävulens kyrka. Den här kyrkan omfattar alla som är emot Jesus Kristus, hans evangelium och hans kyrka, för det finns bara två kyrkor: Guds Lamms kyrka och djävulens kyrka.

säger att han såg väsen i himlen som liknade djur (se Upp. 4:6, 7) så var det han såg faktiskt ... djur i himlen. Profeten visade därmed att åtminstone några av Johannes beskrivningar av sina syner är bokstavliga medan andra är bildliga.⁶ Han förklarade också en viktig princip med avseende på sådana varelser:

"När Gud ger oss en syn med en bild, ett djur eller en symbol av annat slag, håller han alltid sig själv ansvarig för att uppenbara eller tolka synens innebörd. Annars är vi inte ansvariga för vår tro därpå. Frukta inte för att ni ska bli fördömda för att ni inte känner till innebörden eller meningen med en syn eller symbol, såvida Gud inte har givit en uppenbarelse, en uttydning av ämnet."⁷

Att känna till uttydningen av varje detalj i gåtfulla syner är inte det som är viktigast när vi studerar skrifterna. Mystiken i profeternas symboliska bildspråk ska inte likställas med Guds hemligheter som uppenbaras för den "som omvänder sig och utövar tro och som gör goda gärningar och alltid ber utan uppehåll" (Alma 26:22).

Genom att avmystifiera Uppenbarelseboken avlägsnade profeten Joseph Smith sådant som eventuellt kan avleda vår uppmärksamhet från det som är viktigast i Jesu Kristi evangelium. Naturligtvis ger oss Johannes syn viktiga upplysningar om de sista dagarna: avfallet och återställelsen, Jesu Kristi andra ankomst, hans triumf över djävulen, hans tusenåriga regering och uppståndelsen och den yttersta domen. Detta kan hjälpa oss i vår strävan att finna sanningen och följa Herrens vilja. Men om vi till exempel fäster alltför stort avseende vid uttydningen

av ett visst väsen som beskrivs i den synen kanske vi försummar det som är viktigast.⁸

När vi studerar Johannes Uppenbarelse och drar fördel av det underbara ljus som profeten Joseph Smith spred över boken, ser vi var vi befinner oss i världens historia och ser Guds handlingssätt mot sina barn i det stora perspektivet. Med vetskap om det förstår vi vikten av att ha ett personligt vittnesbörd om Jesus Kristus och att till fullo delta i hans verk i de sista dagarna. Då kan vi övervinna världen och tillsammans med Kristus ärva allt av Fadern (se Upp. 3:21; 21:7). ■

SLUTNOTER

1. Se till exempel i Joseph Smiths översättning Revelation 2:1, fotnot *a*; eller Revelation 6:14, fotnot *a*.
2. Det står till exempel i Joseph Smiths översättning av Uppenbarelseboken 1:7 (i Bible appendix): Se, han kommer i molnen med sina mångtusent heliga i riket, iklädd sin Faders härlighet, och varje öga skall se honom, även de som har genomborrat honom, och alla jordens stammar skall jämra sig över honom." Orden som lagts till av Joseph Smith (i kursiv stil) förbinder den här versen med annan undervisning i skrifterna om Kristi andra ankomst, till exempel Matteus 16:27 ("i sin Faders härlighet") och Judas 1:14 ("med sina mångtusent heliga").
3. Bible Dictionary, "Revelation of John".
4. *History of the Church*, 5:342.
5. Naturligtvis har de fem första sigillerna av de sju att göra med händelser i det förflutna, det visste Joseph Smith, men de belyser att det finns ett ändamål med och en slutpunkt i mänsklighetens historia, som kulminerar i de händelser som för till Kristi andra ankomst – långt efter Johannes tid.
6. I just det här exemplet är djuren själva bokstavliga och representerar fyra enskilda djur, samtidigt som Johannes *beskrivning* av dem innehåller bildliga element (många ögon och vingar) som betecknar deras abstrakta egenskaper snarare än deras utseende (se Upp. 4:6–8; L&F 77:4).
7. *History of the Church*, 5:343; även "Ordets kraft, Lärarhandledning, Religion 115, 1992, 2001, s. 40.
8. Joseph Smith tyckte uppenbarligen att det här särskilt gällde missionärer. Han sa: "O, ni Israels äldster, lyssna till min röst, och när ni sänds ut till världen för att predika, berätta om det som ni är utskickade att berätta. Predika och ropa högt: 'Omvänd er, ty himmelriket är nära, omvänd er och tro på evangeliet.' Förkunna de första principerna och låt hemligheterna vara, så att ni inte bringas på fall. Befatta er inte med syner om djur och om ämnen som ni inte förstår" (*History of the Church*, 5:344).

Ställa de rätta **frågorna** på rätt sätt

Scott H. Knecht
Seminarier och institut

Att lära dig hur du förbereder dig för, formulerar, ställer och svarar på frågor kan göra en oerhörd skillnad i hur du studerar och undervisar om evangeliet.

Det finns åtskilligt som bidrar till att man kan förbereda en bra lektion eller ett bra samtal i familjen. Aktiviteter, tyst läsning och arbete i grupp är några av de redskap som evangelielärare – vare sig det gäller de som har till ämbete att undervisa, frivilliga seminarie- eller institutlärare eller föräldrar – använder för att förhöja sin undervisning.

Men en av de två eller tre viktigaste färdigheterna som alla lärare behöver är förmågan att arbeta med frågor: att formulera dem, att ställa dem och att uppmuntra till meningsfulla svar. President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, har sagt: ”Att ställa och besvara frågor är kärnan i all inlärning och undervisning.”¹ För att kunna vara en bra lärare är det absolut nödvändigt att tillägna sig den här färdigheten. Här är fem förslag på hur du gör det.

Försök att finna de mest effektiva svaren

När vi som elever på en lektion hör en riktigt bra fråga påminns vi om kraften i bra undervisning. Men många lärare tycker att

det är knepigt att formulera och ställa sådana frågor och ryggas kanske inför uppgiften. Lyckligtvis är det en färdighet som alla lärare kan tillägna sig.

När du formulerar frågor, försök då avgöra vilken typ av svar som frågan får fram. Vissa frågor söker ett visst svar, ett svar som exakt motsvarar frågan som ställs. De här frågorna fungerar bra på en matematiklektion (”Vilken yta har den här kvadraten?”) eller på en fysiklektion (”Vid vilken temperatur kokar vatten?”) eftersom det finns bara ett verifierbart svar. De är också användbara i evangeliestudier som ett sätt att få ett faktaunderlag för ett samtal, men de får sällan i gång ett samtal. Men i allmänhet ställs ofta sådana frågor eftersom de är lätta att förbereda.

Vi ställer frågor som ”Vad läste vi förra gången?” eller ”Vad hette ...?” Sådana frågor får ofta dem du undervisar att tillfälligt mista talförmågan. De tror att de vet svaret men är inte helt säkra och vågar därför inte gissa. Läraren tar ofta den här tystnaden som ett tecken på att frågan var för svår medan den

i själva verket är för elementär för att locka fram mycket mer än ett kort svar.

För att få i gång ett samtal under lektionen är det bättre att ställa en fråga som lockar fram genomtänkta svar. När du ställer sådana frågor kan du få veta vad de du frågar tänker om ämnet eller vad de kanske grubblar över under ert samtal. Ett exempel: Kapitel 1 i Moronis bok innehåller fyra verser som alla ger uttryck för djupa känslor. Vad skulle hända om du läste alla fyra verserna tillsammans med dem du undervisar och sedan frågade: "Vilken av de här verserna framkallar de djupaste känslorna hos er?" Låt dem få en minut på sig att börja prata. Eftersom du inte frågar efter ett bestämt svar är nästan allt de säger användbart. Jag har använt just det kapitlet med just den frågan och fått fantastiska svar som ledde till djupa samtal.

Den här typen av frågor får eleverna att tänka och känna i motsats till frågor som kräver att de kommer ihåg eller att de återger fakta. Naturligtvis har också detta att komma ihåg sin plats, men läraren kan själv säga mycket av det som eleverna behöver komma ihåg, som till exempel:

"Kom ihåg att vi förra gången talade om Moroni 1 och hur varje vers innehåller några kraftfulla budskap ..."

Det räcker med att säga det för att få i gång tankeverksamheten hos eleverna, och det är sannolikare att de då går in och fortsätter samtalet. Men om jag säger: "Vad talade vi om förra gången?", blir reaktionen vanligtvis tystnad och axelryckningar.

Ställ följdfrågan

En typ av fråga som ofta ställs av evangelielärare är: "Hur viktigt är tro i ditt liv?" Det låter som en meningsfull fråga, men om man tänker efter så finns det bara ett enda svar: "Mycket viktigt." Naturligtvis *är* tro (och varje annan princip i evangeliet) viktig, men den typen av fråga leder i sig ingensans eftersom du fortfarande måste ställa följdfrågan: "Varför är tro så viktigt?" eller "Kan du ge oss ett exempel på när den var viktig i ditt liv?" Sådana frågor får i gång samtal, så börja direkt

med dem och hoppa över den första frågan. Om du börjar med att ställa följdfrågan så sparar du tid och samtalet flyter bättre.

Skriv ner dina frågor i förväg

Det är till stor hjälp att göra två saker när du förbereder din lektion. För det första, skriv ner frågan. Inte bara tänka den – skriv ner den. Välj orden noggrant och läs igenom dem några gånger för att se till att frågan klart och tydligt frågar det du vill att den ska fråga.

För det andra, fråga dig själv: Vad kommer de jag undervisar att göra när jag ställer den frågan? Ibland trodde jag att jag hade skrivit ner en riktigt bra fråga, men när jag läste den högt och när jag föreställde mig min klass visste jag att den skulle förfela sin verkan. Frågan hade kanske fungerat i en annan klass, men jag visste att den inte skulle gå hem i min, så jag började om från början. Jag vet att om jag har två eller tre genomtänkta och välformulerade frågor i min lektionsplan så kan jag få i gång samtal. Andra frågor följer av sig själva, men jag behöver bra utgångspunkter.

Den här tekniken fungerar lika bra i hemmet. Vi har ofta spontana samtal i min familj om evangeliet. Då flödar frågorna och svaren. Men det har också funnits tillfällen när ett enskilt barn behövde få höra något med större allvar och mer direkt. I de fallen lärde jag mig att om jag tog

fram bestämda frågor, övade på att ställa dem och arbetade mig igenom möjliga utgångsscenarier så gick allt mycket bättre. De här frågorna var inte skrivna på papper, de var skrivna i mitt hjärta, och jag kunde använda dem alltefter behov.

Var inte rädd för tystnad

Om du har en riktigt bra fråga, en fråga som leder till eftertanke och också ger utrymme för olika svar, bli då inte förvånad om det tar några sekunder innan svaren kommer. Var inte orolig om det skulle bli tyst. Ytliga frågor – frågor som kräver bestämda svar (till exempel "Hur många trosartiklar finns det?") – blir snabbt besvarade. Djupa frågor – frågor som kräver svar med eftertanke – behöver ofta tid för att gro hos eleverna. I det fallet är tystnaden din vän. Låt det ske, du blir angenämt överraskad över vad de kommer med när de väl börjar svara.

Ställ frågor om skrifterna

Om du vill förbättra din förmåga att formulera och ställa effektiva frågor, måste du lära dig att ställa bra frågor om skrifterna när du studerar och förbereder dig.

Ett sätt att läsa skrifterna är att göra det i avsikt att bli andligt uppbyggd. Man läser då kapitel och verser för att njuta av det vackra budskapet och låta sig upplyftas av läran och sanningen. Ett annat sätt att läsa skrifterna, som fungerar bättre för föräldrar och lärare som förbereder lektioner, är

att utforska dem med hjälp av frågor. Jag gör det för att stimulera tankarna när jag försöker avgöra hur jag bäst hjälper dem jag undervisar att förstå skrifterna. Ett exempel: Läran och förbunden 18:10 innehåller några välbekanta och upplyftande ord: "Kom ihåg att själarna är mycket värdefulla i Guds ögon." Jag älskar den tanken, men om den inte innebär mer för mig än uppbyggelse, då är den inte lika användbar på en lektion.

Men vad händer om jag begrundar följande fråga när jag studerar och förbereder mig: "Hur värdefull är en själ egentligen? Jag vet att den är värdefull, men kan vi fastställa ett värde för den?" En gång när vi åt middag ställde en av mina döttrar just den frågan, och det ledde till en livlig diskussion. Vi kom fram till att en själs värde är vad någon är beredd att betala för den, och vad betalade vår Fader för våra själar? Han betalade med sin fullkomliga Sons blod. Det gör varje själ obeskrivligt värdefull. Vi hade inte kommit till den slutsatsen utan hennes fråga, som rörde själva texten.

Det här samtalet vid middagsbordet kan lätt återskapas i andra undervisningssituationer. Om du vill ställa bättre frågor till dem du undervisar, ställ då verkliga frågor om skrifterna när du läser och studerar och förbereder dig. Var nyfiken och var inte rädd för att gå på djupet med dina frågor. Skrifterna tål alltid att fingraskas. Ju bättre du blir på att ställa bra frågor om skrifterna när du studerar, desto bättre blir du på att ställa samma frågor till dem du undervisar.

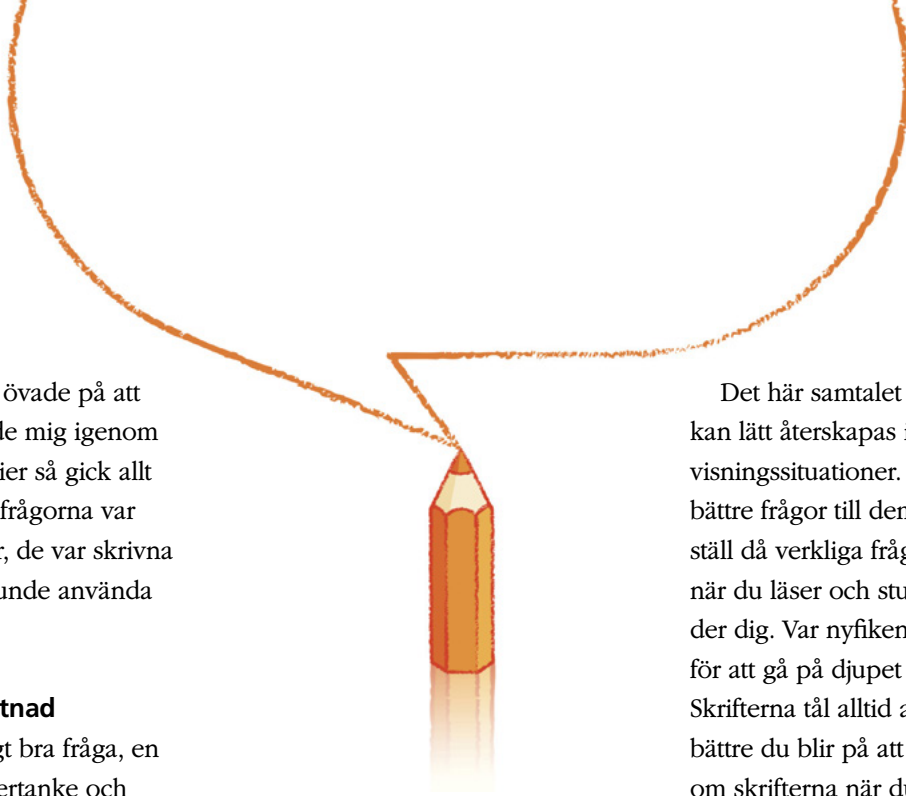
Fortsätt utveckla din undervisningsförmåga

Vi har en benägenhet att tro att stora lärare helt enkelt är födda sådana. De tycks ha en gåva som det vore svårt för genomsnittspersonen att tillägna sig. Förmågan att undervisa är förstås en av Andens gåvor (se Moro, 10:9–10), så den skicklighet du ser kan vara en gåva från himlen, men det är en gåva som är tillgänglig för alla som söker efter den. Mycket av det stora lärare gör kan du också tillägna dig genom studier och övning. Att lära sig att ställa fruktbara frågor är en sådan färdighet. När du i en anda av bön strävar efter att få förmågan att göra det, då upptäcker du värdet av att ta fram frågor som får dem du undervisar att tänka, och du får själv större förmåga att göra just det. ■

Författaren bor i Kalifornien, USA.

SLUTNOT

1. Henry B. Eyring, "The Lord Will Multiply the Harvest" (från en satellitutsändning av ett tal till KUV:s lärare, 6 feb. 1998), s. 5–6.

Som en del av planen
har Fadern instiftat det nya
och eviga förbundet för att göra det
möjligt för sina söner och döttrar
att återvända till hans närhet
och ära evigt liv.

**Äldste
Marcus B. Nash**
i de sjuttios
kvorum

Det NYA OCH EVIGA förbundet

*När vi förstår och lever efter det nya och eviga
förbundet får vi ärva evigt liv en dag.*

Livets mening

Varje människa är en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar.¹ Vår himmelske Faders frälsningsplan ger var och en möjligheten att ta emot evigt liv, vilket är det slags liv Gud lever.² Det finns ingen större gåva.³ Genom kunskap om frälsningsplanen förklaras syftet med livet och, om vi så väljer, vägleder den oss i vårt beslutsfattande från ett evigt perspektiv.

Planen och dess relevans till jordelivet förklarades mäktigt i en artikel i *Liahona* i oktober 2015 av äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kvorum.⁴ Som en del av planen instiftade Fadern det nya och eviga förbundet för att göra det möjligt för sina söner och döttrar att återvända till hans närhet och ärva evigt liv.

I förordet till Läran och förbunden sa Herren: ”Därför kallade jag, Herren, på min tjänare Joseph Smith den yngre och talade till honom från himlen och gav honom befallningar, eftersom jag kände till det elände som skulle drabba jordens invånare, ... så att mitt eviga förbund skall kunna upprättas.”⁵

Det här förbundet, som Herren ofta kallar för ”det nya och eviga förbundet”, omfattar fullheten av Jesu Kristi eviga evangelium, däribland alla de förrättningar och

förbund som är nödvändiga för mänsklighetens frälsning.⁶ Fastän instiftandet av Herrens nya och eviga förbund på jorden är återställensens primära ändamål, finns det en del sista dagars heliga som inte förstår förbundets betydelse och löftet om goda ting som kommer till dem som lever efter det. Ändamålet med den här artikeln är att hjälpa oss att bättre förstå och leva efter det nya och eviga förbundet så att vi kan ärva evigt liv. Här förklaras också hur en av evangeliets viktigaste förrättningar och förbund – evigt äktenskap – är en del av evangeliets nya och eviga förbund.

Betydelsen och ändamålet med det nya och eviga förbundet

Ett förbund i evangeliet är en pakt, ett kontrakt eller en överenskommelse mellan Gud och en person (eller personer) som tar emot prästadömetets förrättningar av en som har prästadömetets myndighet, och som lovar att leva

Det nya och eviga förbundet "är det sammanlagda antalet av alla evangelieförbund och evangelieförpliktelser".

efter villkoren i det förbund som hör samman därmed. Dessa villkor har upprättats av Gud.⁷

Det nya och eviga förbundet "är det sammanlagda antalet av alla evangelieförbund och evangelieförpliktelser"⁸ som gavs i forna dagar⁹ och som återställts till jorden i dessa sista dagar. Som det förklaras i Läran och förbunden 66:2: "Sannerligen säger jag dig: Välsignad är du eftersom du har tagit emot *mitt eviga förbund, ja, mitt evangeliums fullhet*, utsänt till människobarnen, för att de skulle kunna få liv och få del av de härligheter som skall uppenbaras i de sista dagarna, så som det skrevs av apostlarna och profeterna i forna dagar."¹⁰ Eftersom förbundet har återställts i den sista tidsutdelningen är det "nytt" och eftersom det omfattar hela evigheten,¹¹ är det "evigt".

I skrifterna talar Herren om både "det" nya och eviga förbundet och "ett" nytt och evigt förbund. Till exempel, i Läran och förbunden 22:1 talar han om dopet som "*ett nytt och evigt*

förbund, ja, det som var från begynnelsen". I Läran och förbunden 132:4 talar han på samma sätt om evigt äktenskap som "ett nytt och evigt förbund". När han talar om "ett" nytt och evigt förbund, talar han om ett av de många förbunden som omfattas av hans evangelium.

När Herren talar i allmänhet om "det" nya och eviga förbundet, talar han om fullheten av Jesu Kristi evangelium, vilket omfattar alla förrättningar och förbund som är nödvändiga för människornas frälsning och upphöjelse. Varken dop eller evigt äktenskap är "det" nya och eviga förbundet. Snarare är de båda en del av helheten.

De som härdar ut till änden i det nya och eviga förbundet får ta emot evigt liv

Stora och eviga välsignelser lovas dem som tar emot evangeliets förrättningar utförda genom rätt prästadömsmyndighet och beseglade genom löftets Helige Ande,¹² och som därefter håller de heliga förbund som hör samman med förrättningarna. Dessa välsignelser innefattar syndernas förlåtelse,¹³ gudaktighetens kraft,¹⁴ och den Helige Andens sällskap,¹⁵ tillsammans med den vägledning, inspiration, tröst, frid, hopp och helgelse som medföljer den gåvan.¹⁶

Den största av alla Guds välsignelser och gåvor är evigt liv – vilket är det liv Gud lever!¹⁷ Den gåvan ges endast till dem som tar emot evangeliets förrättningar och lever efter de förbund som omfattas av det nya och eviga förbundet.¹⁸ Herren har sagt: "Det nya och eviga förbundet ... instiftades ... för min härlighets fullhets skull."¹⁹ Ja, de som ingår det nya och eviga förbundet och härdar ut till änden "skall komma fram i den första uppståndelsen ... och ... skall ärva troner, riken, furstendömen och makter, herradömen och alla höjder och djup".²⁰ Herren förkunnar eftertryckligt att "allt vad min tjänare än har pålagt dem [skall] ske dem,

i tid och i all evighet, och det skall vara i full kraft när de har lämnat världen, och de skall passera änglarna och gudarna, som är satta där till deras upphöjelse och härlighet i allt som har beseglats på deras huvuden, och vars härlighet skall vara en fullhet och en fortsättning på avkomman i evigheters evighet. Då skall de vara gudar."²¹

Som sammanfattning ska de som inträder i det nya och eviga förbundet och trofast håller ut till änden

1) få ta emot Guds härlighets fullhet, 2) åtnjuta gudaktighetens kraft i tid och evighet,²²

3) bli upphöjda, 4) åtnjuta evigt äktenskap och avkomma och 5) bli gudar.

Tillsammans kulminerar dessa välsignelser i det eviga livets gåva.

Vi måste åtlyda varje förbund inom det nya och eviga förbundet

Herren har otvetydigt förkunnat att vi endast får ta emot dessa gudomliga välsignelser om vi lyder hans lagar som de instiftats i det nya och eviga förbundet. "Det nya och eviga förbundet ... instiftades ... för min härlighets fullhets skull, och den som tar emot en fullhet därav måste och skall följa lagen, annars blir han fördömd, säger Herren Gud".²³ Han förkunnade också: "Ty alla som vill ha en välsignelse av mina händer skall följa den lag, och dess villkor, som fastställdes för just den välsignelsen så som de instiftades redan före världens grundläggning".²⁴ I samma kapitel i Läran och förbunden upprepar Herren denna princip: "Sannerligen, sannerligen säger jag er: Om ni inte följer min lag kan ni inte uppnå denna härlighet."²⁵

Det stränga kravet att vi måste lyda Guds lagar för att få ta emot den härlighet han erbjuder de trofasta gäller alla förrättningar och förbund inom det nya och eviga förbundet. Om jag till exempel inte tar emot förrättningen men håller dopets förbund, blir jag fördömd, vilket betyder

Stora och
eviga välsignelser lovas
dem som tar emot evangeliets
förrättningar.

att jag inte kan gå framåt – jag kan inte ärva hans härlighets fullhet. Likaså, om jag inte tar emot templet förrättningar och håller de tillhörande förbunden, ja, i sanning, om jag vägrar att ta emot någon av evangeliets förrättningar eller om jag vägrar att hålla något av de tillhörande förbunden, kan jag inte bli upphöjd. Istället blir jag fördömd, vilket betyder att min utveckling avstannar. Kort sagt måste jag ta emot varje förrättning i evangeliet och hålla varje tillhörande förbund om jag önskar uppnå evigt liv.

Förbundens villkor som vi som sista dagars heliga lovar att hålla kan grupperas i fyra kategorier: 1) ta på oss Frälsarens namn, att alltid minnas honom och följa hans exempel; 2) hålla alla hans bud; 3) villigt tjäna Guds barn som en del av hans frälsningsarbete, även om det innebär personliga uppoffringar; och 4) helga oss och våra tillgångar åt Herrens verk.

Enligt Guds lag tas evangeliet (och de härligheter det erbjuder) emot genom detaljerade förrättningar som utförs genom prästadömet myndighet. Det är genom prästadömet förrättningar som gudaktighetens kraft gör sig gällande i våra liv – men endast i den utsträckning vi håller de tillhörande förbunden. Förbunden aktiverar eller ger liv åt förrättningen, på samma sätt som en motor aktiverar en bil och gör det möjligt för den att transportera sina passagerare från en plats till en annan. Kort sagt, i den utsträckning som vi eftertänksamt och trofast håller förbunden som tillhör de förrättningar vi tar emot, växer vi i vår kunskap om Gud och upplever "gudaktighetens kraft"²⁶ genom Guds nåd förmedelst Kristi försoning.²⁷

Äktenskapets plats i det nya och eviga förbundet

I Läran och förbunden 132:4, sa Herren att han skulle uppenbara "ett" nytt och evigt förbund och tillade: "Om

ni inte håller detta förbund blir ni fördömda, ty ingen kan förkasta detta förbund och tillåtas inträda i min härlighet." Dessa ord avser det eviga äktenskapets förbund,²⁸ utfört av rätt prästadömsmyndighet,²⁹ vilket är en central och väsentlig del av "det" nya och eviga förbundet (fullheten av Jesu Kristi eviga evangelium).³⁰ Herren betonade den stora vikten av det eviga äktenskapets förbund genom att säga att de som förkastar det här förbundet inte kan få evigt liv.³¹

Somliga människor, däribland en del av kyrkans medlemmar, tolkar felaktigt Läran och förbunden 132:4 till att betyda att månggifte är nödvändigt för upphöjelse, vilket får dem att tro att månggifte är ett nödvändigt krav på upphöjelse i den eviga sfären. Det finns dock inte stöd för det här i uppenbarelserna. Som det står i Läran och förbunden 131 och 132, introducerade Herren det eviga äktenskapets lag genom att uttryckligen tala om beseglingen av en man och en kvinna (se L&F 132:4–7, 15–25). Genom att förklara det eviga äktenskapets lag i samband med ett monogamt äktenskap, tydliggör Herren

att upphöjelsens välsignelser, som erbjuds varje man och varje kvinna som värdigt inträder i det eviga äktenskapsförbundet, utfört genom rätt prästadömsmyndighet, är oberoende av om det gäller ett månggifte eller ett monogamt äktenskap.³²

Läran och förbunden 132:19 klargör att det eviga livet utlovas till ett monogamt par som är beseglat av prästadömet myndighet och som håller förbundet – utan några ytterligare villkor eller krav. En man och kvinna som är beseglade på detta sätt och som håller förbundet de ingått blir upphöjda.³³ Historisk praxis är i överensstämmelse med läran om evigt äktenskap som det förklarats här.³⁴ Förrättningen som beseglar ett par för all evighet innefattar identiska förbund och välsignelser för monogama äktenskap

Det är genom
prästadömet förrättningar
som gudaktighetens kraft
gör sig gällande i
våra liv.

och för auktoriserade månggiften i det förflutna. Samma förbund och välsignelser görs tillgängliga efter det här livet för de trofasta som inte fick möjlighet att beseglas under jordelivet.³⁵

Efter att ha uppenbarat lagen och förbundet om evigt äktenskap mellan en man och en kvinna, lärde Herren Joseph Smith att en man i rättfärdighet kan gifta sig med mer än en hustru inom det eviga äktenskapets förbund när det auktoriserats eller befallts av Herren genom hans vederbörligen ordinerade profet (som innehar relevanta prästadömsnycklar).³⁶ Auktoriseringen och befallningen att utöva månggifte, som gavs av Herren till Abraham och andra profeter i forna dagar,³⁷ gavs också till profeten Joseph Smith. ”Jag gav dig, min tjänare Joseph, ett åliggande och återställer allt.”³⁸

Många år senare upphävde Herren sitt bemyndigande och sin befallning till kyrkans medlemmar att utöva månggifte (med andra ord, att beseglas till mer än en levande maka)

”Celestialt äktenskap är nödvändigt för en fullhet av härlighet i nästkommande värld.”

när president Wilford Woodruff (1807–1898) utfärdade manifestet 1890.³⁹ Detta ledde till slutet på utövandet av månggifte, vilket betyder att ingen medlem i kyrkan kunde gifta sig eller beseglas till mer än en levande maka. Det är viktigt att notera att manifestet inte hindrar en värdig man som beseglats till en avliden hustru från att beseglas till en annan levande maka. Det föregående är förenligt med den uppenbarade läran att monogami är Herrens norm för äktenskapet såvida han inte förkunnar och auktoriserar något annat genom sin vederbörligen ordinerade representant, det vill säga, kyrkans president och profet.⁴⁰

Å första presidentskapets vägnar och som svar på frågan ”är månggifte eller celestialt äktenskap väsentligt för en fullhet av härlighet i nästkommande värld?”, skrev president Charles W. Penrose (1832–1925): ”Celestialt äktenskap är nödvändigt för en fullhet av härlighet i nästkommande värld, som det förklaras

i uppenbarelsen om det; men *det är inte skrivet att månggifte därmed är nödvändigt.*⁴¹

År 1933 tillkännagav första presidentskapet: "Celestialt äktenskap – det vill säga, äktenskap för tid och evighet – och månggifte är inte synonyma begrepp. Monogama äktenskap för tid och evighet, beseglade i våra tempel i enlighet med Herrens ord och kyrkans lagar är celestia äktenskap."⁴²

I överensstämmelse med dessa uttalanden skrev äldste Bruce R. McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kворum: "*Månggifte är inte väsentligt för frälsning eller upphöjelse. Nephi och hans folk nekades rätten att ha mer än en hustru, och ändå kunde de uppnå varje välsignelse i evigheten som Herren någonsin erbjudit något folk. I vår tid har Herren genom uppenbarelse sammanfattat hela upphöjelsens lära och gjort dess välsignelser beroende av äktenskapet mellan en man och en kvinna. (L&F 132:1–28.)* Därefter lade han

För alla som uppfyller villkoren för det nya och eviga förbundet, är belöningen glädje och frid i den här världen och evigt liv i den kommande.

till principerna som gällde flera hustrur med det uttryckliga villkoret att några sådana äktenskap endast var giltiga om de auktoriserats av kyrkans president. (L&F 132:7, 29–66.)⁴³

Idag, som Herren föreskrivit genom sin profet, utövar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga inte längre månggifte, och personer som utövar det tillåts inte gå med i kyrkan eller förbli medlemmar i den. Kyrkan bekräftar att monogami är Guds norm för äktenskapet utom när han auktoriserar eller befäller något annat genom sin profet. Kyrkan lär inte att deltagande i månggifte är nödvändigt för upphöjelse.

Sammanfattning

Det finns så mycket som vi inte känner till om livet härefter, men däremot vet vi att det är nödvändigt att ta emot och förbli i det nya och eviga förbundet för att kunna ärva evigt liv. Vi vet också att för sådana, "[kommer] samma sällskaplighet som finns bland oss här" –i

jordelivet – "... att finnas ibland oss där" – i livet härefter – "men den kommer att vara förenad med evig härlighet".⁴⁴

De gudomliga välsignelser som finns tillgängliga genom det nya och eviga förbundet är väsentliga för det storartade ändamålet i Faderns plan och Jesu Kristi Kyrkas återställelse i dessa sista dagar. Det fullkomligt klara hoppet⁴⁵ som det här härliga förbundet ger de trofasta, ombesörjer "ett ankare för människornas själar, vilket gör dem fasta och ståndaktiga, alltid rika på goda gärningar, och leder dem till att prisa Gud".⁴⁶ För alla som uppfyller villkoren för det nya och eviga förbundet, är belöningen glädje och frid i den här världen och evigt liv i den kommande.⁴⁷ ■

SLUTNOTER

1. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, november 2010, s. 129, se också *Gud älskar sina barn* (broschyr, 2007), s. 1.
2. Se Robert D Hales, "Frälsningsplanen: En helig skatt av kunskap till vår vägledning", *Liahona*, okt 2015, s. 32–39.
3. Se L&F 14:7.
4. Se Robert D. Hales, "Frälsningsplanen: En helig skatt av kunskap till vår vägledning", *Liahona*, okt 2015, s. 32–39.
5. L&F 1:17, 22.
6. L&F 66:2.
7. Se Handledning för skriftstudier: "Förbund".
8. Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst. av Bruce R McConkie, 3 band (1977), 1:120.
9. Se Jer. 32:40; L&F 22:1.
10. Kursivering tillagd; se också L&F 39:11; 45:9; 49:9; 88:131, 133; 101:39.
11. Se L&F 132:7.
12. President Joseph Fielding Smith (1876–1972) lärde: "*Löftets helige Ande är den Helige Anden* som godkänner varje förrättning: dop, konfirmation, ordination, äktenskap. *Löftet är att välsignelserna skall erhållas genom trofasthet*. Om en människa bryter ett förbund, vare sig det är dop, ordination, äktenskap eller något annat, upphäver Anden godkännandet, och välsignelserna erhålls inte. Varje förrättning beseglas med ett löfte om en belöning, grundad på trofasthet. Den Helige Anden upphäver godkännandet när förbundet bryts." (*Frälsningens lära*, 1:42; se också L&F 76:52–53; 132:7).
13. Se Apg. 2:38; 2 Nephi 31:17; Moroni 8:25.
14. Se L&F 84:19–21; se också Moroni 10:32–33.
15. Se Joh. 14:26; L&F 121:45–46.
16. Se 2 Nephi 32:5; 3 Nephi 27:20; Moroni 8:26; L&F 11:13;; Mose 6:59–61.
17. "Evigt liv är Guds liv, eller att leva med Gud" (Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1956, s. 61). "De som är gifta i templet för tid och all evighet välsignas med *evigt liv*. Jag betonar *evigt liv*. Evigt liv är Guds liv, det vill säga, att vara som honom" (Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, sammanst. av Joseph Fielding Smith Jr, 5 band, (1957–1966), 4:197).
18. Se L&F 14:7.
19. L&F 132:6.
20. L&F 132:19.
21. L&F 132:19–20.
22. Se L&F 84:19–21.
23. L&F 132:6.
24. L&F 132:5.
25. L&F 132:21.
26. L&F 84:20–21.
27. Se Moroni 10:32–33.
28. Se L&F 132:4, 15.
29. Se L&F 132:7, 18.
30. Se L&F 132:6–7; se också L&F 66:2–3.
31. Lagg märke till att evigt liv nekas dem som "förkastar" detta förbund. De som däremot inte hade möjligheten till evigt äktenskap i det här livet kommer att ges möjlighet till evigt äktenskap i nästa liv. Se också slutnot 35 nedan.
32. Se L&F 132:15–25.
33. För ytterligare exempel som bekräftar att monogama par som är beseglade för evigheten och håller de tillhörande förbunden är berättigade till upphöjelse, se L&F 131.
34. Se Gospel Topics, "Plural Marriage in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints," topics.lds.org.
35. "Ingen sista dagars helig som dör efter att ha levt ett trofast liv kommer att förlora något på grund av att han eller hon inte gjort något därför att inte möjligheter därtill gavs. Med andra ord, om en ung man eller ung kvinna inte har haft möjlighet att gifta sig, men lever trofast fram till sin död, kommer han eller hon att få alla välsignelser, den upphöjelse och den härlighet som varje man eller kvinna får som haft denna möjlighet och använt sig av den. Detta är säkert." (*Kyrkans presidenters lärdomar: Lorenzo Snow* [2011], s. 128).
36. Se L&F 132:34–35, 37–39.
37. Se L&F 132:34–39.
38. L&F 132:40.
39. Se Officiellt tillkännagivande 1.
40. Se MB Jakob 2:27–30. Fastän Herren inte har förklarat alla anledningar till bemyndigande av och befallning om utövandet av månggifte, ger Herren i Läran och förbunden 132 två anledningar: 1) att uppfylla löftena enligt Abrahams förbund och 2) "att föröka sig och uppfylla jorden" (L&F 132:63; se också vers 34). Jakobs bok 2:30 ger oss den kanske mest koncisa beskrivningen av varför Herren ibland har befallt utövandet av månggifte: "Ty om jag vill uppres a avkomlingar åt mig, säger Härskarornas Herre, ger jag mitt folk befallning om detta. I annat fall skall de hörsamma detta." Se Gospel Topics, "Plural Marriage in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints", topics.lds.org.
41. Charles W. Penrose, "Peculiar Questions Briefly Answered", *Improvement Era*, sept. 1912, s. 1042; kursivering tillagd.
42. *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, sammanst. av James R. Clark, 6 vol. (1965–1975), 5:329.
43. Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2:a uppl. (1966), 578579, kursivering tillagd. Se också följande uttalande av äldste Melvin J. Ballard (1873–1939) i de tolv apostlarnas kvorum: "De som nekas oändlig avkomma kan inte bli det som Gud är, på grund av att det i samband med andra ting, gör honom till Gud. *De sista dagars heliga borde klart förstå att äktenskapsförbundets eviga beskaffenhet består av beseglingen av åtminstone en kvinna till en man för tid och all evighet. Men bli nu inte förbryllade över den punkten och föreställ er inte att det nödvändigtvis betyder mer än en kvinna*. Det kan naturligtvis vara så, men betydelsen är ändå den att en man och en kvinna beseglas tillsammans genom det heliga prästadömet kraft och genom den Helige Andens beseglade godkännande för tid och all evighet, och sedan att de håller sina förbund, innan de kan bli kandidater till den celestials härlighetens högsta grad, och endast till dem av alla vår Faders barn ges löftet om oändlig eller evig avkomma" (*The Three Degrees of Glory: A Discourse by Melvin J. Ballard*, 22 sept 1922, s. 10; kursivering tillagd).
44. L&F 130:2.
45. Se 2 Nephi 31:20.
46. Ether 12:4.
47. Se L&F 59:23.

”JAG GAV ETT LÖFTE TILL GUD”

Néstor Curbelo

kyrkohistorisk rådgivande i området Sydamerika Syd

Virgilio Simarrón Salazar var ledare bland chachifolket i norra Ecuador. Än i dag håller chachifolket fast vid sina traditioner och sitt rättsväsen med stamråd, hövdingar och domare. Dessa ledarroller är hedersuppdrag som släkter innehar i flera generationer och åtnjuter stor aktning för i samhället. Aktning för uppdraget var ett ansvar som skulle omhuldas och ges vidare till nästa släktled.

Men Virgilio Simarróns livsplanering ändrades 1996 när hans son Wilson återvände från skolan i Quinindé med några Mormons bok och ett starkt vittnesbörd om sin nya religion. Med tron och entusiasmen hos en som funnit sanningen berättade Wilson för sin familj om evangeliet och de döptes inte långt därefter i Canandéfloden.

Men när familjen Simarrón berättade om evangeliet för vänner och grannar uppstod en allvarlig konflikt. Några chachier ansåg att Virgilio Simarróns tro gjorde honom till kättare och övervägde till och med att bruka våld mot honom. Andra menade att han som hövding inte borde tillhöra en ny religion som skulle kunna splittra folket. De ställde

Kyrkan etablerades i Guayacana i Ecuador till stor del tack vare Virgilio Simarrón, som fattade ett svårt beslut för att hålla fast vid sitt vittnesbörd.

honom därför inför stamrådet. Det var en av de svåraste upplevelserna i Virgilios liv.

Wilson berättar vad som hände: ”Rådet, som var fulltaligt, sa till min far: ’Du förblir vår hövding om du avsvär dig Jesu Kristi Kyrka – du måste ta tillbaka ditt beslut.’ Min far sa: ’Jag

Familjen Simarróns missionerande ledde till att 60 personer döptes i Canandéfloden i maj 1999.

gav ett löfte till Gud, och när en man ger ett löfte till Gud kan man inte ta tillbaka det. Jag kan inte överge kyrkan. Om ni tycker att jag som hövding splittrar chachifolket, utse då i dag, o mitt folk, en annan i mitt ställe.' Jag såg hur min far grät. Rådet satt i tystnad i över fem minuter – ingen sa något. Sedan sa någon: 'I så fall, hövding, gå din väg!' Min far reste sig långsamt, så min mamma, min lillasyster och jag gick ner och lämnade rådet."

Efter att broder Simarrón hade blivit avsatt följde en svår tid för familjen. De kände att de föraktades av många som tidigare hade hyst aktning för dem men de tydde sig till sin tro och predikade evangeliet med brinnande iver. Deras stavsresident Omar Intriago Cesar berättar: "De började predika evangeliet från hus till hus för alla familjer bland folket. Guayacana gren började med Virgilio Simarrón och hans son Wilson. Kyrkan etablerades tack vare hans tro, kraft och vittnesbörd."

Inom loppet av bara några år bar familjen Simarróns ansträngningar rik frukt. Den 30 maj 1999 blev en minnesvärd dag i Guayacana då en stor doggudstjänst hölls. President Intriago berättar: "Vi kom dit med Roberto Garcia som var missionspresident, och deltog i den underbara dagen där två missionärer döpte 60 personer

i Canandéfloden. Sedan konfirmerade jag på ena sidan och president Garcia på den andra alla som hade blivit döpta. Det var en förmån som jag aldrig ska glömma."

Även om Virgilio avgick som hövding för att stå fast vid sitt vittnesbörd, kunde han i stället lämna ett annat i arv till nästa släktled: att han tjänade sitt folk genom att etablera evangeliet bland dem. Han fick uppleva att Wilson utförde en heltidsmission och sedan återvände till Guayacana för att gifta sig med sin fru Ruth, och bilda familj. Virgilio dog några år senare som trofast medlem i kyrkan. Hans hustru Maria Juana Apa har fått uppleva att deras son 2014 kallades till grensresident i Guayacana.

Wilson är mycket medveten om det arv som hans far alltid ville ge honom. "Mina förfäder var alla hövdingar, militära ledare, starka krigare", säger han. "Jag känner att alla de här släkttrötterna fortfarande är påtagliga inom mig. Men nu när jag är medlem i kyrkan har all den där kraften hjälpt mig att bli en god soldat åt Jesus Kristus." ■

Ovan: En ny generation ledare: Ruth och Wilson Simarrón i Guayacana gren (med grensmedlemmar till vänster).

**Äldste D. Todd
Christofferson**

i de tolv apostlarnas
kvorum

VAR STILLA

Jag hoppas att du tar dig tid i jul att sitta i stillhet och låta Frälsarens ande värma dig och ge dig ny tillförsikt om att ditt tjänande, ditt offer, ditt liv är värdigt.

Det är alltid hoppfullt för mig att tänka på de tjänande- och offergåvor som sista dagars heliga ger sina familjer, sina församlingar och sin himmelske Fader. Det är helgelse, något heligt. Jag tror inte det finns någon större ära som kan komma oss till del än att Herren anser vår offergåva vara tillbörlig och värdig och att han uppskattar och tar emot den.

Det är Faderns lovord till Sonen när han kallar honom "min älskade Son, i vilken jag finner gott behag" (3 Ne. 11:7; se också Matt. 3:17; Mark. 1:11; Luk. 9:35; L&F 93:15; JS-H 1:17). Vilken vacker benämning! Kan det finnas någon större ära än att Gud säger "min älskade son" eller "min älskade dotter" till dig, att du får hans lovord att din offergåva är godtagbar för honom "i vilken jag finner gott behag".

Min bön är att du i jul ska få en känsla av hur mycket Herren värderar din offergåva, var du står i hans ögon, din ställning som hans älskade son eller dotter. Och jag ber att medvetandet om den ställningen ska skänka stor tröst, ny tillförsikt och förvisning om att du är godkänd i hans ögon.

FRÄLSARENS FRIDSGÅVA

”Han som fick ta smärtan på sig och var förtrogen med sorgen talar till varje oroligt hjärta och skänker fridrens gåva: ’Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa’ [Joh. 14:27].”

President Thomas S. Monson, ”Dyrbara gåvor”, *Liahona*, dec. 2006, s. 5.

Frälsarens födelse

När vi talar om Jesu Kristi födelse bör vi också tänka på det som skulle följa. Hans födelse var av oändlig betydelse på grund av det han skulle uppleva och genomlida för att veta hur han skulle bistå oss, vilket allt kulminerade i hans korsfästelse och uppståndelse (se Alma 7:11–12). Men hans verk utgjordes också av skönheten i hans tjänande, av undren i hans verksamhet, av den lindring han skänkte de nödställda och av glädjen han skänkte – och fortfarande skänker – de sörjande.

Jag tänker också gärna på det som ska hända senare. Två av mina favoritverser som talar om just den tiden återfinns i slutet av kapitel 7 i Uppenbarelseboken:

”De skall aldrig mer hungra eller törsta, inte heller skall solen eller någon annan hetta träffa dem.

Ty Lammet som står mitt för tronen skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon” (Upp. 7:16–17; se också 21:4).

De orden fångar för mig det heliga hoppet om det tillkommande, om hur det kommer att vara i tusenårsriket och under Kristi celestiala regering som följer.

Även om allt detta ska hända tror jag det är lämpligt vid den här tiden på året att bara tänka på det lilla barnet i krubban. Låt dig inte överväldigas av det tillkommande. Tänk bara på det lilla barnet. Ta en stilla, fridfull stund till att begrunda början av hans liv – kulminationen av himmelska profetior men den jordiska begynnelsen för honom.

Ta dig tid att koppla av, vara stilla och föreställa dig det här lilla barnet. Var inte

alltför orolig eller överväldigad över vad som ska hända i hans eller ditt liv. Ta i stället ett stilla ögonblick att begrunda det kanske fridfullaste ögonblicket i världshistorien då hela himlen fröjdade sig med budskapet: ”Åra vare Gud i höjden och frid på jorden, till människor hans välbehag” (Luk. 2:14).

Låt Anden värma dig

För några år sedan lyssnade jag på en intervju i radio med biskop Desmond Tutu,

den anglikanske ärkebiskopen i Sydafrika. Han hade just gett ut en bok tillsammans med sin dotter om försoningen som ägde rum i Sydafrika efter apartheid.¹ Andemeningen i boken är att det finns något gott hos alla människor.

Under intervjun ställde programledaren en inspirerad och tankvärd fråga till biskop Tutu: ”Tycker du att ditt förhållande till Gud har förändrats med åren?”

Biskop Tutu dröjde ett ögonblick och sa sedan: ”Ja. Jag håller på att lära mig att tiga mer i Guds närvaro.”

Ta ett stilla ögonblick
och begrunda det
kanske fridfullaste
ögonblicket i
världshistorien då
hela himlen fröjdade
sig med budskapet:
"Ära vare Gud i
höjden och frid på
jorden, till människor
hans välbehag."

Han berättade att när han var yngre hade han en lista med önskingar och bekymmer när han bad. Han vände sig till himlen med vad han kallade "ett slags inköpslista". Men nu, sa han, "tror jag [att jag] försöker utvecklas bara genom att vara där. Som när man sitter framför en brasa om vintern, man är bara där framför brasan, och man måste inte vara skärpt eller något. Brasan värmer en."²

Det är en vacker bild – bara sitta där med Herren och låta honom värma dig som en brasa om vintern. Du måste inte vara fullkomlig eller den störste som någonsin vandrat på jorden eller den bästa på något för att få vara med honom.

Jag hoppas att du tar dig tid i jul att några gånger sitta i stillhet och låta Frälsarens ande värma dig och ge dig ny tillförsikt om att ditt tjänande, ditt

offer, ditt liv är värdigt. Sitt i stillhet med det lilla barnet. Det stärker dig andligen och hjälper dig att vara bättre förberedd för det som ska ske senare. Låt det bli ett ögonblick som ger ro, nya krafter, ny tillförsikt och förnyelse.

Må Gud ge dig den välsignelsen i jul när du tillsammans med mig bär vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus, att han är det centrala i våra liv, i alla människors liv, och det centrala i själva syftet med tillvaron.

Vi tillber honom, vi tjänar honom, vi älskar honom. Må ditt liv återspegla den kärleken genom din offergåva i jul och alltid. ■

SLUTNOTER

1. Desmond Tutu och Mpho Tutu, *Förlåtelse: den förfärdiga vägen till helande för oss och vår värld* (2014).
2. Desmond Tutu, i "Desmond Tutu, Insisting We Are 'Made for Goodness'" (intervju i NPR hållen av Renee Montagne, 11 mars 2010), npr.org.

ATT SPRINGA MOT TEMPLET

I december 1999 förberedde vi oss för vår årliga julresa till templet i Bern i Schweiz. Den här resan – en speciell tradition vi påbörjade kort efter vårt giftermål – är ett sätt för oss att fira Frälsarens födelse.

Vi bor omkring 8 timmars bilväg från templet och vi hade väldigt dåligt väder precis före avresan. Uppryckta träd, hårda vindar och isiga vägar skulle göra färden riskabel.

Jag kände mig osäker och förstod inte varför vi stötte på så många hinder när vi visste att Herren ville att vi skulle besöka templet. Skulle han inte öppna vägen för oss?

Min man Antonio och jag knäböjde i bön med våra barn och sa till vår

himmelske Fader att såvida han inte sa åt oss att inte åka, tänkte vi ge oss iväg till Bern nästa dag.

”Om vägarna verkligen är oframkomliga”, sa Antonio efter vår bön, ”kommer vi tillbaka.”

Jag kände att vårt beslut var riktigt, men var ändå rädd. Nästa morgon kände jag mig full av tvivel och ville be igen. Antonio sa att han redan hade fått vårt svar, men kärleksfullt och tålmodigt knäböjde han bredvid mig.

När vi gav oss iväg var det strax före gryningen och mörka moln hängde över oss. När vi körde började jag skimta lite blå himmel nära bergen. En tveksam solstråle bröt sig fram ur molnen.

Den solglimten stärkte min vacklande tro. Mirakulöst kom solen fram och det blev varmare. Det fanns ingen dimma, ingen is och ingen vind – bara en klar och ovanligt varm vinterdag. Mina ögon fylldes med tårar. Det såg ut som att vår himmelske Fader hade besvarat våra böner.

När vi kom fram till Bern började snön falla tätt och det fortsatte snöa under hela vårt besök. När vi skulle gå till templet före gryningen nästa morgon blev snöfallet till en yrande snöstorm. Under en kort minut kände jag mig rädd och började springa längs trottoaren som leder till templet.

Då kom tanken till mig: ”Det är så här det ska vara.

MITT JULMIRAKEL

Världen rasar mot oss med bekymmer och svårigheter men vi måste springa mot Herrens frid som finns i hans tempel.”

Vi hade det underbart i templet under den här jultiden, men vi oroade oss över hemresan. Det fortsatte att snöa och vår yngste son fick plötsligt hög feber. Men dagen för vår avfärd slutade snöfallet mirakulöst och vår sons feber gick ner efter att han fått en prästadömsvälsignelse.

Medan templets frid stöttade oss, kom jag att tänka på en vers i Bibeln: ”Skulle något vara omöjligt för Herren?” (1 Mos. 18:14). Med tacksamhet insåg jag att nej, det är det inte. ■

Antonella Trevisan, Udine, Italien

När vi begav oss iväg till templet före gryningen nästan morgon blev snöfallet till en yrande snöstorm.

På hösten 1968 frågade vår biskop mina föräldrar om de var villiga att bidra med pengar till byggandet av templet i Provo, Utah. Man gör inte det i församlingar idag, men det var vanligt på den tiden. Min pappa lovade att bidra med 1000 dollar. Det kanske inte låter som en stor summa idag, men den var det för oss. Min far hade två arbeten för att kunna betala för en son på college, en son på mission och fem barn hemma.

När min far samlade oss till ett familjeråd och berättade att han lovat bidra med 1000 dollar till templet, minns jag att jag tänkte: ”Du kunde lika gärna ha lovat en miljon dollar därför att båda beloppen är lika ouppnåeliga.” Jag kunde inte fatta att han lovat så mycket pengar och vi hade mindre än fyra månader på oss att tjäna ihop summan.

Vi valde fyra sätt att samla in pengar: donera de pengar vi skulle ha använt till julklappar den julen, donera de pengar mina systrar och jag tjänade som barnvakt, donera det min lillebror tjänade på småjobb här och där och donera det vi tjänade på att som familj plocka äpplen på en gård i trakten varje dag under några veckor.

Vi slog in en skokartong i vackert papper som behållare för våra insamlade pengar, tejpade fast en bild av templet och en bild av Jesus Kristus och placerade kartongen på ett litet bord. Spänningen steg allteftersom våra bidrag ökade. Vi fokuserade inte

längre på de julklappar vi önskade oss utan på vår gåva till Frälsaren. Så mycket uppskattade jag den gåva han hade gett Guds barn – sitt liv – att jag ville ge något tillbaka till honom.

Att plocka äpplen visade sig vara det svåraste och mest tillfredsställande sättet att tjäna pengar. Det var slit-samt, men vi stärktes och belönades när vi som familj arbetade tillsammans. Vi började få ”hjärtan förenade i enighet och i kärlek till varandra” (Mosiah 18:21).

När julen närmade sig brukade jag kika in i penningkartongen men jag blev alltid besviken. Trots våra ansträngningar var vi långt borta från vårt mål.

Men jag kände mig glad över vårt beslut att hoppa över julklappar. Jag visste att våra uppoffringar var små, men jag hade tro på att Frälsaren skulle bli nöjd.

En dag tillkännagav min far att vi hade nått vårt mål och att han hade donerat pengarna. Jag fick aldrig veta hur vi samlade in resten så snabbt.

Uppfyllelsen av pappas löfte den julen var mirakulös. Men det verkliga miraklet var för mig att jag kom närmare Frälsaren genom att ge istället för att få. Och det var bättre än någon julklapp jag någonsin skulle ha kunnat fått. Sju år senare fick jag själv en större gåva när jag knäböjde vid altaret i templet i Provo för att beseglas för tid och all evighet till min make. ■

Joan Burton Stott, Kalifornien, USA

När jag öppnade paketet fick jag se ett hemsytt förkläde i jultyg.

OFFRETS BAND

En jul för flera år sedan hade jag så mycket i tankarna att jag inte kunde njuta av högtiden. Min man Andy hade fått en hosta som efter läkarundersökningarna snabbt utvecklade sig till lungskador, operation och rekonstruktion av hans matstrupe, och man tog biopsier – ”bara för att vara på den säkra sidan”. Hans operation ägde rum veckan innan vi flyttade till ett nytt hus.

Några veckor före jul besökte jag min granne Janae. Hon frågade om jag gjort allt klart inför julen. Jag lyckades svara att jag var så förberedd som det var möjligt. Jag nämnde att vi alltid hade bakat julkakor med min farmor några dagar före julen och att jag ville göra förkläden till flickorna men att det antagligen inte skulle bli tid till det.

En vecka senare satte jag mig i den sköna fåtöljen bredvid vår julgran. Flickorna hade gått till sängs och Andy arbetade på sitt kontor när jag hörde dörrklockan ringa.

Jag öppnade dörren och såg Janae stående på trappsteget med tre paket, och bakom henne snöade det.

”Kom in”, sa jag, säker på att hon förstod att jag var förvånad.

”Tack, men jag måste hem igen”, sa hon. ”Det här är till dina flickor”.

Janae räckte mig paketen.

”De innehåller förkläden”, sa hon. ”De är inte de bästa, men jag lyckades göra dem färdiga ikväll.”

I ett ögonblick av ödmjuk förvåning, andades jag ut ett tack. Vi kramades och jag stod där och tittade medan hon gick hem.

När jag satte mig igen i min stol, började jag försiktigt knyta upp det vita sidenbandet runt ett av paketen. När jag öppnade det, fick jag se ett hemsytt förkläde i jultyg. Jag drog tummen och pekfingret längs en söm medan jag tänkte på Janae. Hon hade fyra små barn, varav två var tvillingar som var drygt ett år gamla.

Hon gav pianolektioner och hon hade ett krävande och viktigt ämbete i församlingen.

Jag försökte räkna ut när hon skulle ha haft tid att sy dessa förkläden och jag visste genast att hon inte haft tid. Hon hade tagit sig tid till det.

Tårar föll när jag upplevde den kärlek min himmelske Fader gett mig genom Janae – ett mått av värme och tröst som omslöt mig i ”[hans] kärleks armar” (L&F 6:20).

Det har nu gått många år sedan vi fick förklädena. Mina döttrar har för länge sedan växt ur dem, men jag låter dem hänga i skafferiet, i sina band på en polerad krok under nyare förkläden. Varje gång som jag ser Janaes gåvor, påminns jag om den tröst och kärlek jag upplevde den kvällen. De påminner mig om det jag vill vara – en Jesu Kristi lärjunge värdig att få uppenbarelse och villig att tjäna. ■

Candice A. Grover, Idaho, USA

JAG VAR INTE ENSAM

Jag satt i ett hastigt grävt skyddsvärn och tittade ut över sanddynerna mot norr – mot Irak. Det var den 24 december under Deseret Shield och jag hade fått vaktjänsten som startade vid midnatt.

Jag var den ende medlemmen i kyrkan i min bataljon, så helgen kändes ännu ensammare. Vi hade varit i Saudiarabiens öken sedan augusti och nu hade julen anlänt med en kall, stjärnbestrodd himmel. Lägret sov och jag var ensam några få timmar med de blågröna sanddynerna och mina tankar.

Jag tänkte på min hustru och son i Georgia i USA och hur jag gick miste om alla festligheter hemma: julgranen, julklapparna och en riktig julmiddag. Så började jag tänka på julberättelsen.

Jag funderade över den kvällen när Kristus föddes. Jag undrade hur mörkt det var och om det fanns en måne som kastade sitt klara sken över landskapet eller om det bara fanns stjärnor på himlen. Eftersom det inte fanns elektriskt ljus när han föddes, måste kvällen ha varit ungefär som den jag upplevde. Det skulle inte ha funnits några festligheter – bara en mörk och tyst kväll.

Så slogs jag av en underbar tanke. I Bibeln står det att de vise männen kom från Öster, vägleda av en stjärna som uppenbarade sig på natthimlen. När jag såg upp mot den mörka himlen, insåg jag att jag befann mig öster om Betlehem och att ett av kunskapscentren på den tiden var Bagdad. Kunde de vise männen ha kommit från en plats inte långt ifrån där jag befann mig? Vilken stjärna lyste? Fanns den fortfarande i skyn? Kunde jag se den?

Jag skådade upp mot himlen i förundran över Guds skapelser och kände en värme som kom inifrån. Det spelade ingen roll om jag befann mig på samma plats eller om samma

stjärna fanns på himlen. Det som var viktigt var att jag delade samma kunskap med de vise männen om en nyfödd pojke i Betlehem som är konungarnas Konung.

Jag var inte ensam den julen. I stället förenades jag med alla dem som söker honom, vare sig de är visa män, profeter, eller bara ensamma soldater i ett hål i öknen. Den natten stärktes mitt vittnesbörd om Frälsarens födelse, och nästa morgon var den Helige Anden fortfarande med mig.

Istället för en dyster jul det året, blev det en av mina mest uppskattade jular. ■

Robert Hoffman, Washington, USA

När jag såg upp mot den mörka himlen, insåg jag att jag befann mig öster om Betlehem.

Jag sände upp en bön att burken "Tomtens vikarie" skulle vara full i slutet av kvällen.

ÄNKANS SKÄRV I VÅR TID

De lånade vita bordsdukarna och snögubbar som bordsdekoration gjorde att kulturhallen såg festlig ut medan de sista förberedelserna gjordes för vår familjs julfest.

När vi väntade på våra gäster vandrade min blick mot ett bord där en tom burk stod, som fått etiketten "Tomtens vikarie". Jag sände upp en bön att den burken skulle vara full i slutet av kvällen.

Under våra festförberedelser hade vi gjort upptäckten att min kusins man hade varit arbetslös i ett och ett halvt år. Hennes familjs främsta inkomstkälla var fem tidningsrundor vilket krävde att de måste börja varje dag klockan halv fyra på morgonen. Den största delen av inkomsten gick åt till att betala hyra och andra nödvändigheter och det fanns nästan inget kvar till sådant de ville ha, till exempel julklappar.

Min kusins familj var en av de första som kom. Jag såg hur de tog sig in mot borden och förbi vår julburk.

När de kom närmare fick min kusins man syn på burken och stannade upp för att läsa etiketten. Utan att tveka tog han fram sin slitna plånbok, drog ut två dollar och stoppade dem i burken, omedveten om vem familjen var som var "behövande".

Gråten vällde upp i halsen och det fick mig genast att tänka på berättelsen i Nya testamentet om änkan och hennes två kopparmynt. Rika män lade skrytsamt sina stora donationer i templets offerkista när "också en fattig änka [kom] och lade ner två små kopparmynt" (Mark. 12:41–42).

Då sa Frälsaren till sina lärjungar:

"Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra som lade något i offerkistan:

Ty alla gav de av sitt överflöd, men hon gav av sin fattigdom, allt vad hon hade att leva på" (Mark. 12:43–44).

Jesus Kristus sa att hon gav "av sin fattigdom" och att hon lade ner "allt vad hon hade att leva på". Hon kunde

ha gett bara ett kopparmynt. Det skulle antagligen ha uppfyllt kravet, men hennes trofasta hjärta och villighet att offra allt fångade Guds Sons uppmärksamhet.

Ingen skulle ha klandrat min kusins man om han hade gått förbi burken med tanken: "Om jag hade skulle jag ge" (Mosiah 4:24). Hans stora exempel på medkänsla och kärlek till sina medmänniskor berörde inte bara mig utan också andra medlemmar i min familj som såg honom. Jag visste att hans familj skulle klara sig tack vare "den kärlek som är Kristi rena kärlek ... och var och en som på den yttersta dagen befinns vara fylld därav, med honom är allt väl" (Moro. 7:47).

Vi hade hoppats att ge hans familj något den kvällen, vilket vi gjorde senare, men genom att ge trots sitt eget behov, visade han oss att när det gällde det som betydde mest, var han redan en rik man. ■

Stephanie H. Olsen, Utah, USA

HUR VISSTE DE VAD JAG BEHÖVDE?

För nästan 20 år sedan fick jag min missionskallelse till Japan. Med stor förväntan blandad med lite ängslan förberedde jag mig för att åka på mission i januari. Omkring den här tiden förlorade båda mina föräldrar sina arbeten.

Det fanns pengar till min mission så snart jag kommit dit, men vår familj hade det svårt ekonomiskt. Jag var inte säker på varifrån jag skulle få pengar till kontanta utgifter som missionärskläder, resväskor och andra nödvändigheter. Jag arbetade deltid men tjänade inte tillräckligt. Jag var särskilt orolig över hur jag skulle få pengar till att omgående ansöka om ett pass

så att jag skulle få det i tid för att resa till Japan.

I desperation en eftermiddag gick jag in på mitt rum och vädjade till min himmelske Fader. Jag talade om min önskan att tjäna i Japan och min tacksamhet för att min dröm att verka som missionär snart skulle bli verklighet. Jag svalde mina tårar, och berättade för honom att jag behövde 75 dollar till ett pass, som jag helt enkelt inte hade. När jag reste mig från min bön visste jag att allt skulle ordna sig. Jag visste inte hur, men en stilla frid försäkrade mig om att Herren skulle hjälpa mig.

Senare den dagen öppnade jag vår brevlåda och där låg det ett julkort. Personen som levererat det hade gjort allt för att förbli anonym. Det fanns inget frimärke på kortet, för det hade levererats för hand.

På insidan av kortet stod det: "Gratulerar! Du är mottagaren av en slumpartad och vänlig, kristuslik gärning. God jul, Hannah! Lycka till på din mission".

Inne i kortet låg 100 dollar. Jag stod vid min ytterdörr och grät. Vem gjorde det här och hur visste de vad jag behövde?

Åratal senare vet jag fortfarande inte vem som kom med pengar till mig den dagen. Jag har tänkt på den personen, eller personerna, många gånger sedan dess. De visade det jag tror äldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i de tolv apostlarnas kворum menade när han sa: "Kristuslika vänners medkänsla påverkar och förändrar djupt våra liv. ... I denna kyrka besvaras ofta böner om hjälp av Herren genom det enkla, dagliga tjänandet av omtänksamma bröder och systrar. I godheten hos sanna vänner har jag sett en återspeglning av Herrens egen barmhärtighet."¹

Den handlingen av godhet förändrade mig, hjälpte mig att komma till min mission i tid och inspirerade mig att söka efter sätt att besvara andras böner. ■

Hannah Eiselin, Arizona, USA

SLUTNOT

1. Joseph B. Wirthlin, "Högt värderade kamrater", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 33.

Senare den dagen öppnade jag vår brevlåda och där låg det ett julkort. Det fanns inget frimärke på kortet, för det hade levererats för hand.

JAG AVSLUTADE MIN MISSION i förtid

Brittany Romanello Casco

Ett av de största och underbaraste ögonblicken i mitt liv var när jag fick min missionskallelse. Jag hade ofta tänkt på möjligheten att gå ut som missionär sedan jag fick ett vittnesbörd om evangeliet när jag var 18 år. Jag minns att jag visste att det var rätt när jag fick kallelsen att verka i Taiwanmissionen Taichung, och jag var så ivrig att få börja tjäna.

Jag läste skrifterna dagligen, gick på både den missionsförberedande och den tempelförberedande kursen och försökte till och med lära mig mandarin på egen hand. Jag var enda barnet i min familj och visste att min mission skulle bli till stor glädje, inte bara för mig själv utan också för mina föräldrar och min himmelske Fader. Dagen jag började på missionärsskolan kändes det som om absolut inget kunde gå på tok de närmaste arton månaderna. Jag var entusiastisk inför

allting från att få uppleva dop till att pröva på det taiwanesiska köket som jag hade hört så mycket om. Föga anade jag när jag började på missionärsskolan att min mission skulle bli något annat än jag väntade mig.

Insjuknade

När jag hade varit ute på missionsfältet i fyra månader började jag få smärtor, inte bara vid fysisk aktivitet som när jag cyklade eller tränade på morgonen utan också när jag sov eller studerade på egen hand. Jag började snabbt gå ner i vikt. Till och med dricksvatten gjorde mig illamående. Läkarna kunde inte fastställa orsaken. Jag hade inga parasiter eller virussjukdomar. Min missionspresident, min missionärskamrat och jag kunde inte förstå varför mitt hälsotillstånd bara förvärrades.

Under månaden som följde bibehöll jag en tro som förvånade till och med mig själv. Även om det kändes

Föga anade jag när jag började på missionärsskolan att min mission inte alls skulle bli som jag tänkt mig.

frustrerande var jag övertygad att om jag bara arbetade flitigare, cyklade fortare och pratade med alla jag mötte på min brutna kinesiska, så skulle Gud hela mig genom ett under. Jag trodde på berättelserna om hur Kristus botade de sjuka och uppväckte människor från de döda, och jag trodde helhjärtat på att han också skulle bota

mig, en svag men entusiastisk missionär. Men så en söndag när min kamrat och jag cyklade till kyrkans möteshus för att träffa en undersökare, blev smärtorna och kramperna i min kropp outhärdliga. När vi kom till möteshuset bad jag äldsterna att ge mig en välsignelse, vilket hjälpte. Allteftersom tiden gick blev prästadömsvälsignelserna allt fler, likaså mina böner om att bli botad.

Den svartaste dagen på missionsfältet var när jag vaknade en morgon i den tryckande taiwanesiska hetten och insåg att jag inte ens kunde röra tillräckligt på kroppen för att komma ur sängen. I det ögonblicket visste jag att jag inte kunde vara missionär mycket längre. Min missionspresident kom på besök och vi rådgjorde tillsammans. Vi samtalade om alla möjligheter, och efter många böner och tårar, bekräftade Anden att jag behövde återvända hem och koncentrera mig på att bli frisk.

Jag återvände hem i förtid

I stället för att komma hem till ballonger och välkommen hembanderoller blev jag utrullad ur flygplanet till mina förskräckta föräldrar, som omedelbart åkte med mig till akutmottagningen. Månader av undersökningar följde, men läkarna kunde inte hitta orsaken till mina smärtor. Dessutom började välmenande personer i min omgivning att säga sådant som: "När åker du tillbaka?" "Blir du

hemma för gott nu?" "Kanske det var meningen att du skulle gifta dig."

"Kanske det var orätt av dig att resa iväg över huvudtaget."

Jag kände mig skamsen och förvirrad. Förtjänade jag Guds kärlek? Varför hände det här när jag hade tjänat så flitigt? Var jag inte en bra missionär? Lyssnade Gud på mig? Skulle människor omkring mig acceptera min "ofullständig" mission?

Under halvåret som följde hade jag kämpigt med mitt vittnesbörd, vilket

**Även om min kropp inte kunde
helas fysiskt till hundra procent
har jag själv aldrig varit så
heljärtad som nu eller mer redo
att tjäna i Mästarens verk.**

fick mig att känna skuldskänslor. Jag undrade om jag hade fallit i onåd och om min himmelske Fader verkligen älskade mig. Även om jag så småningom började må lite bättre kände jag mig inte som jag gjort innan jag påbörjade min mission. Och jag undvek fortfarande att gå vidare i livet.

Men en kväll satt jag och pratade med en god vän. Han hade också upplevt smärtan och sorgen av att åka hem i förtid från missionsfältet på grund av sjukdom och jobbade nu på att kunna återvända dit. Jag minns att det var första gången på ett halvår som jag hade känt sann frid. Andens röst viskade till mig: "Du behöver åka tillbaka." Jag var så lättad över att äntligen ha fått veta vad jag borde göra. Dagen därpå gick jag till min biskop. Sedan skrev jag ett innerligt brev till kyrkans missionsavdelning och frågade om jag fick återvända till missionsfältet. Min önskan beviljades

och en månad senare bar jag återigen min missionärsbricka.

Men ett halvår därefter började jag uppleva samma problem med hälsan igen. Jag minns att jag låg omtöcknad i en sjukhussäng efter timmar av provtagning och injektioner. Jag kunde inte fatta det som hände. Den här gången visste jag att min mission var slut. Med tårarna rinnande nerför mina kinder – jag var så ledsen och besviken – hörde jag min missionspresident säga: ”Syster Romanello, du älskade Herren dubbelt så mycket, för du kom tillbaka.” Det var en sådan tröst att höra de orden. När jag den här gången gick ombord på flyget hem lovade jag min himmelske Fader att jag skulle förbli trofast även om jag inte fick några svar.

Blev helad genom Kristi försoning

Det har nu gått drygt två år sedan jag återvände hem. Jag har fortfarande kvardröjande symptom och jag har inte samma ork och energi som jag hade innan jag gick ut som missionär. Läkarna vet fortfarande inte vad det är för fel på mig. Det har inte varit lätt för mig att vara en återvänd missionär som inte fick slutföra sin mission. Likafullt älskar jag ändå var och en av mina fina nyomvända. Det har tagit sin tid för mig att känna att min förkortade tjänst som missionär hade samma värde som en mission på ett och ett halvt eller två år har för andra missionärer.

Herren har gett mig många tillfällen att tala med andra som upplevt traumat att oväntat få återvända hem i förtid. Jag vet att min himmelske Fader har fört mig till dem för att bära mitt vittnesbörd och hjälpa dem inse att det här att ha återvänt hem i förtid på grund av sjukdom inte är något fel hos oss som ska förtigas utan en upplevelse som vi kan tala öppet om.

Första gången jag återvände hem upplevde jag hur det kändes att försumma min tro, men andra gången jag återvände upplevde jag hur det kändes att vara trofast. Jag höll mig till grunderna: studera skrifterna, delta i institutet, delta i kyrkans verksamhet och fullgöra uppgifterna i mitt ämbete. Jag bad många gånger för att få veta varför det blev som det blev. Jag slutade klandra mig själv, och jag slutade klandra min himmelske Fader. När jag tänker på mitt liv efter hemkomsten och på mina besök hos mina kinesiska bröder och systrar som bor i min hemstad, står det helt klart för mig att det funnits en evig avsikt med det som hänt.

Jag älskar orden i Mosiah 5:15: ”Därför vill jag att ni skall vara ståndaktiga och orubbliga, alltid rika på goda gärningar så att Kristus, Herren Gud den Allsmäktige, kan besegla er som sina, så att ni kan föras till himlen för att få evig frälsning och evigt liv genom hans visdom och makt och rättvisa och barmhärtighet som skapade allting i himlen och på jorden och som är Gud över allting.”

Min tro är att om jag fortsätter leva mitt liv i hängivenhet mot Herren, blir jag evigt välsignad. På det sättet vet jag att jag helades genom Jesu Kristi försoning, för även om min kropp inte kunde helas fysiskt till hundra procent har jag själv aldrig varit så helhjärtad som nu eller mer redo att tjäna i Mästarens verk. ■

Författaren bor i Utah, USA.

VAD HAR JAG FÖR MÖJLIGHETER OM JAG ÅTERVÄNDER HEM I FÖRTID AV HÄLSOSKÄL?

Om du har fysiska, känslomässiga eller psykiska problem, be då din biskop eller grensresident om information om kyrkans program för unga servicemissionärer.

”En servicemission kan vara en stor välsignelse, då personen kan bo kvar hemma och få den vård som behövs och samtidigt utvecklas och mogna i Herrens tjänst.”

Donald B. Doty, med. dr, Ordförande, Missionary Department Health Services, ”Missionary Health Preparation”, *Ensign*, mars 2007, s. 67.

Hon står som ett vittne i Tyskland

Justina McCandless

En halvtimmes tågresa från storstaden Hannover, omgiven av fält som prunkar av vårblomster, ligger den lilla tyska staden Stadthagen. Här växte nittonåriga Esther Graf upp. Det är en plats där allt kan nås till fots eller med cykel, där det inte är långt mellan bagerierna och glasskaféerna och där stadens torg är fyllt av marknadsstånd.

I Stadthagen finns också en mycket aktiv grupp sista dagars heliga.

Även om Stadthagen är en liten stad har den en stor församling, vilket är ovanligt i Tyskland, där det går färre än fem medlemmar på 10 000 tyskar. Men för Esther har det varit den idealiska platsen att lära sig att leva efter principerna i Jesu Kristi evangelium och använda de principerna för att tjäna och vara till välsignelse för andra.

När Esther var fjorton fick hon sin patriarkaliska välsignelse vilken förde till en viktig insikt. "Det stod klart för

mig hur mycket jag betyder för min himmelske Fader", säger hon. "Jag lärde mig hur mycket vi alla betyder för honom."

Hon använder den insikten när hon umgås med andra.

I sitt ämbete som medlem i stavens kommitté för unga ensamstående vuxna, till exempel, har hon ansvaret att se till att ingen känner sig utanför. "Jag lär mig att inte vara kritisk mot andra utan i stället lära känna dem."

Hon tänker också på det när hon är i skolan. "Jag blir ofta tillfrågad om min religion, och det tycker jag bara är positivt", säger hon. "Det gör mig glad för då påminner jag mig själv om hur mycket min religion hjälper mig och allt den ger mig i livet. Jag vet så mycket tack vare evangeliet."

Det kommer alltid att finnas människor som förlöjligar vår tro och som inte förstår den", säger hon, "men det gör inte så mycket, bara vi står för det vi tror på".

Eftersom hon står för sin tro är det lätt för henne att berätta om den.

Esthers kärlek och tillit till Gud är det som allra mest hjälper henne att leva efter och berätta om evangeliet.

"Lita först på Gud innan du börjar oro dig", säger hon. "När jag gör det och har tro, då är allt annat enkelt. När vi litar på Gud kan vi gå vidare i livet med tro och tillförsikt inför framtiden. Om vi gör det kan vi stå som vittnen om Gud i vårt liv." ■

Författaren bor i Tyskland.

FOTON MED TILLSTÅND AV ESTHER GRAF

MER OM ESTHER

Vad tycker tyskar om för mat?

Tyskar tycker om potatis – och knödelrätter. Min älsklingsrätt är potatis med grönsaker och sås. Jag tycker särskilt mycket om ärter och brysselkål.

Vad tycker du är roligt att göra?

Lyssna på musik, sjunga och spela piano eller gitarr. Jag tycker om att baka. Jag håller på att lära mig att baka fintårter.

Hur är det att dejta i Tyskland?

Vi går inte på dejt. Det skulle kännas konstigt om en kille frågade "vill du gå ut med mig"? Här lär man känna andra i grupp, och om man tycker om någon så pratar man med varandra i telefon och på nätet. Man träffas då och då och sedan beslutar man om man vill bli tillsammans eller inte.

KYRKAN I TYSKLAND

- 39 401 sista dagars heliga
- 15 stavar • 3 missioner
- 89 församlingar • 2 tempel
- 85 grenar

NÅGRA SIFFROR

- 80 995 685 invånare (juli 2014)
- 6 200 museer
- Mer än 400 djurparker, fler än i något annat land i världen

FAKTA OM TYSKLAND

Huvudstad: Berlin

Språk: Tyska (Deutsch)

**President
Dieter F. Uchtdorf**
andre rådgivare i första
presidentskapet

HUR VI KAN SE JULENS SANNA INNEBÖRD

När vi förbereder oss för julen genom att tänka på dess sanna innebörd så förbereder vi oss för att uppleva Kristus och hans budskap. Jag vill föreslå tre saker som vi kan studera, begrunda och tillämpa under den här tiden av förberedelser.

För det första: Gläd dig åt vår Frälsares födelse. Vi firar Guds Sons, Skaparens, vår Messias födelse. Vi gläds åt att konungarnas Konung kom till jorden, föddes i en krubba och levde ett fullkomligt liv. När Jesus föddes var glädjen i himlen så stor att den inte kunde hållas tillbaka (se Luk. 2:8–14).

För det andra: Begrunda hans inflytande över våra liv idag. Julen är en tid när vi minns Guds Son och förnyar vår beslutsamhet att ta på oss hans namn. Det är en tid när vi ser på vårt liv och granskar våra tankar, känslor och handlingar. Låt det bli en tid av hågkomst, av tacksamhet och en tid för förlåtelse. Låt det bli en tid när vi begrundar Jesus Kristi försoning och dess innebörd för var och en av oss. Låt det särskilt bli en tid av förnyelse och förnyad beslutsamhet att leva efter Guds ord och följa hans bud. Genom att göra så hedrar vi honom mycket mer än vad vi kan med ljus, julklappar eller fester.

För det tredje: Se ståndaktigt fram mot hans ankomst. Julen är vanligtvis en tid när vi ser tillbaka och firar vår Herres födelse, men jag tycker att det också borde vara en tid när vi ser framåt. Låt oss se framåt. Låt oss förbereda oss för den välsignade dagen när han kommer tillbaka. Låt oss vara lika kloka som de gamle som såg fram emot hans ankomst.

Jag ber att vi under den här tiden, och alltid, ska se renheten i berättelsen om Frälsarens födelse och känna uppriktig tacksamhet över hans liv, lärdomar och frälsningsoffer för oss. Må denna tacksamhet få oss att förnya vårt beslut att följa honom. Må den också föra oss närmare vår familj, vår kyrka och vår nästa. Och må vi ståndaktigt se fram emot den välsignade dagen när den uppståndne Kristus åter vandrar på jorden som vår Herre, vår Kung och vår välsignade Frälsare. ■

Från första presidentskapets julandakt 2010.

HUR HAR DU TILLÄMPAT DET HÄR?

För flera jular sedan bad min mormor alla sina barn och barnbarn att tjäna andra, å hennes vägnar. Mina systrar stickade babymössor och tjänade vid ett djurreservat, och min bror hängde upp julbelysningen åt en änka. Jag hittade släktnamn och tog med dem till templet. Vi skrev alla brev till mormor och berättade om våra upplevelser och tårarna blänkte i hennes ögon när hon läste dem på juldagsmorgonen. Jag kände mig tacksam för mormors exempel och insåg att när jag hade tjänat andra i kärlek (se Gal. 5:13), hade jag fått mer barmhärtighet och kände mig närmare mina släktingar, både levande och döda.

Amanda S., Utah, USA

EN LIVSFÖRÄNDRANDE JULKLAPP I SECOND HAND-BUTIKEN

Keanu Williams

Ett år hade vi inte så mycket pengar inför julen, så jag bad om att få hjälp att kunna köpa en julklapp till min styvfar Adrian (som min syster och jag kallar Weegee). Min syster och jag hade bara två dollar tillsammans att köpa julklappar för.

När mamma sa att vi skulle åka till en närliggande second hand-butik för att handla julklappar, sprang jag till mitt rum och bad om att få hjälp: "Snälla hjälp oss att hitta en julklapp för två dollar."

I butiken tittade Elaina och jag bland böckerna och hittade en tre-i-ett som såg helt ny ut. Vi blev så glada när vi hittade den. Jag höll hårt i den medan vi sprang genom gångarna till mamma. Medan vi hoppade upp och ner sa vi med en mun: "Vi har hittat en julklapp åt Weegee!" Vid kassan frågade mamma: "Hur mycket kostar den här?" Kvinnan svarade: "två dollar". Min bön hade besvarats.

Vi den tiden var vår styvfar inte medlem. Han tyckte inte om mormoner, han trodde inte på "Mormons bok", och han tyckte inte om att medlemmar hämtade oss till unga mäns och unga kvinnors aktiviteter. Han körde till och

med iväg äldsterna. Men församlingsmedlemmarna och missionärerna gav inte upp.

På juldagen sparade vi hans julklapp till sist. Elaina och jag sa: "Det här är den bästa julklappen som någon någonsin skulle kunna ge dig! Den kommer att göra dig glad." Weegee gissade ett par gånger och vi skrattade åt hans svar. Vi sa: "Det är en fantastiskt present! Den kommer att förändra ditt liv. Den har förändrat vårt."

Mamma oroade sig för att han skulle bli arg över vår julklapp, men Elaina och jag visste att vi gjorde det rätta.

När han öppnade den tackade han oss för gåvan och sa att han skulle läsa den.

Eftersom vi älskar Weegee ville vi att han skulle lära sig om Jesus Kristus och om försoningens gåva. Vi ville att han skulle tro som vi gör, be och omvända sig och ha evangeliet i sitt liv.

Han läste och bad om Mormons bok, och med hjälp av äldsterna och medlemmarna i församlingen, döptes han och är nu medlem i kyrkan. Vi var så glada över att beseglas i templet och vi vet att vi alltid kan vara tillsammans för evigt som en familj. ■

Författaren bor i Arizona i USA.

Jag hade inte så mycket pengar till att köpa en julklapp åt min styvfar, så innan jag åkte och handlade bad jag en bön.

SÖNDAGSLEKTIONER

Månadens ämne:
Bygga upp Guds
rike i de sista
dagarna

Den NYA KILLEN

*Jag var den ende aktive prästen i min nya församling.
Hur skulle jag kunna få andra präster till kyrkan?*

Matthew Flitton

Kyrkans tidningar

När min familj flyttade, några månader efter att jag fyllt 18, var jag i en ny församling och stod inför en utmaning. Inom två veckor efter att jag flyttat dit gjordes nästan alla präster till äldster. Jag kallades även som förste assistent i prästernas kворum.

När biskopen gav mig kallet, förklarade han att det fanns många präster på listan, men att nästan ingen dök upp. Vi hade mycket arbete att göra för att uppmuntra folk att komma.

”Inbjud bara folk att komma”, sa han.

Bara en annan präst kom till kyrkan, en kille som hette Ryan, som dök upp ett par gånger i månaden. Jag bestämde mig för att gå och knacka på hos våra mindre aktiva kворummedlemmar och bjuda in dem till våra aktiviteter. Jag var nervös och rädd att de skulle bli arga på mig för att jag bjöd in dem till kyrkan. Jag trodde att de inte kom för att de inte tyckte om kyrkan. Men jag tänkte även att det var en bra övning inför min kommande mission att försöka

inbjuda, så jag bet ihop och började ringa de andra prästerna eller titta in hos dem. Jag bjöd med dem till brasaftnar, till aktiviteter, till kyrkan.

Det som förvånade mig var att några faktiskt svarade och kom. Vi fick så småningom en grupp på fyra präster som började komma regelbundet. Det var inte det att de inte tyckte om kyrkan – de hade bara väntat på att få en inbjudan att komma. De var lika nervösa inför en ny situation – att gå i kyrkan – som jag hade varit.

Somliga aktiviteter var mer lyckade än andra. Alla dök upp när det var volleyboll, men jag fick kämpa för att få folk att delta i andra aktiviteter.

Ungdomskonferensen det året var särskilt givande, eftersom jag såg några av de här unga männen stå upp och bära sina vittnesbörd. Det kändes som om jag hade åstadkommit något i deras liv.

En skillnad jag kunde se var att Ryan gick till kyrkan varje vecka och att vi hade blivit goda vänner.

Ryan och jag fick melkisedekska prästadömet omkring sex månader efter att jag hade flyttat dit. Jag hade valt att vänta tills efter min mission med att gå på college, så att jag kunde arbeta för att spara till min mission. Ryan hade redan ett bra jobb och han bestämde sig för att inte heller gå på college. Efter jobbet brukade vi ofta hänga ihop.

En gång var vi uppe större delen av natten för att försöka komma igenom Almas bok, när Ryan läste Mormons bok för första gången. Det var ansträngande, men andligt

energigivande. Det var också härligt att se förändringarna som Ryan gjorde i sitt liv. Han slutade med gamla vanor, skapade bättre sådana och bytte ut en del av sina vänner, så att han kunde vara med personer som delade hans normer.

Jag hade sett fram emot att gå ut som missionär ända sedan jag började gå i kyrkan några år tidigare. Ryan var osäker på om han skulle gå ut. När vi umgicks pratade vi om min mission och om hur ivrig jag var att tjäna. När jag uppmuntrade honom och svarade på frågor om evangeliet, fick jag större förtroende för min egen förmåga att tjäna som missionär. Ryan var gammal nog att gå ut men kämpade med sitt beslut.

”Jag visste inte om mitt vittnesbörd var starkt nog, trots att det kändes bra med kyrkan vid den tiden”, sa han. ”Jag ville åka, men det var verkligen svårt att lämna familjen.”

Slutligen kom dagen när jag kunde börja fylla i mina missionspapper. När jag berättade det för Ryan, överraskade han mig med att säga att han hade bestämt sig för att tjäna också. Våra missionskallelser kom samma kväll. Ryan åkte för att verka i Kanada en månad innan jag påbörjade min missionstjänst i Frankrike.

***Det var inte
det att de inte tyckte
om kyrkan - de hade
bara väntat på att få en
inbjudan att komma.***

När jag kom hem två år senare, letade jag upp alla de präster som jag hade arbetat med. Det gjorde mig ledsen att få veta att några hade slutat gå i kyrkan en kort tid efter att jag hade åkt, men jag var glad att få träffa Ryan igen. Han hade tjänat hedervärt som missionär och, precis som med Alma och Mosiahs söner, kände jag ännu större glädje över att se att han fortfarande var min broder i Herren (se Alma 17:2). ■

DE KÄNDE JOSEPH

Vad för slags man var Joseph Smith, återställelsens profet? Vi kan lära oss mer om honom genom att läsa vad de som träffade honom, och de som kände honom väl, hade att säga om honom.

ICKE-MORMONER SOM TRÄFFADE JOSEPH

Många icke-mormoner som träffade Joseph var imponerade. Till exempel besökte Josiah Quincy – som hade examen från Harvard och som snart skulle komma att bli borgmästare i Boston – Joseph Smith i Nauvoo. Han sa att Joseph var ett "fenomen som behövde förklaras", en man född till ledare, "som utstrålade en auktoritet ... som det kändes naturligt att lyda". Han sa att framtida läroböcker kanske skulle hänvisa till Joseph Smith som en man som utövade ett "starkt inflytandet över sina landsmäns öden".¹

NYOMVÄNDA SOM TRÄFFADE HONOM

Nyomvända som träffade Joseph för första gången uttryckte också beundran. Fem dagar efter ankomsten till Nauvoo från England, skrev William Clayton hem: "I går kväll var många av oss i sällskap med broder Joseph och våra hjärtan gladdes åt att höra honom tala om det som hör riket till. Han är en ömsint man och lika enkel som någon av oss. Vi känner att vi vill älska honom mycket och det kommer även ni att göra."²

Mary Alice Cannon Lambert, som var 14 år när hon kom fram till Nauvoo, sa: "Flera av de ledande bröderna [var] där för att möta gruppen heliga som hade kommit med [båten]. Bland dessa bröder var profeten Joseph Smith. Jag visste genast vem han var, och i det ögonblicket fick jag mitt vittnesbörd om att han var en Guds profet."³

Du kan läsa mer om Joseph Smith i kapitel 43 och 47 i Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith. Uttalandena där hjälper dig att lära känna profeten Joseph.

PERSONER SOM KÄNDE HONOM VÄL

John M. Bernhisel, en tidig medlem i kyrkan, var läkare. Han var inneboende hos familjen Smith under flera månader. Han sa att Joseph Smith hade "stora själsförmögenheter", var "ytterst energisk", hade "djup insikt i den mänskliga naturen", hade "ett sansat omdöme", hade "vidsynta åsikter" och "kärlek till rättvisan". "Han är vänlig, förekommande, frikostig och välvillig, sällskaplig och gladlynt, och har en kontemplativ läggning. Han är ärlig, öppenhjärtig, oförskräckt, självständig och helt fri från hyckleri."⁴

Howard Coray, en av Joseph Smiths sekreterare, var imponerad av profetens förmåga att möta alla slags människor – läkare, jurister, präster och andra – som kom för att "ställa svåra frågor". Han skrev att Joseph "alltid var situationen vuxen. ... Jag var i sanning glad över att se hur obesvrad han alltid var, till och med i sällskap med de mest vetenskapliga personer, och över det rediga [kvicka, förberedda] sätt varpå han besvarade deras frågor."⁵

Daniel D. McArthur, som senare anförde ett handkärrekompani till Saltsjödalen, sa: "Det är mitt vittnesbörd att han var en av den levande Gudens sanna profeter, och ju mer jag hörde vad han sade och såg vad han gjorde, desto mer övertygades jag om att han i sanning hade sett Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus."⁶

PROFETER SOM KÄNDE HONOM

John Taylor som blev kyrkans tredje president sa: "Om man skulle fråga Joseph hur Adam såg ut, skulle han genast kunna berätta. Han skulle kunna tala om hur lång han var, hur han såg ut och allt annat om honom. Man skulle kunna fråga honom vad slags män Petrus, Jakob och Johannes var, och han skulle då kunna svara på det. Varför? Därför att han har sett dem."⁷

Profetens brorson Joseph F. Smith blev kyrkans sjätte president. Han skrev att Joseph Smith "var fylld av det ädlaste och renaste i den mänskliga naturen, vilket ofta uttryckte sig i oskyldiga nöjen – som att spela boll, brottas med sina bröder ... och roa sig ... Han var fylld av fröjd, fylld av glädje, fylld av kärlek och av alla andra ädla egenskaper som gör människor stora och goda. Samtidigt var han enkel och oskuldsfull. ... Han hade också förmågan att genom Guds nåd förstå den Allsmäktiges avsikter. Sådan var profeten Joseph Smiths karaktär."⁸ ■

SLUTNOTER

1. Josiah Quincy, "Joseph Smith at Nauvoo", *Figures of the Past from the Leaves of Old Journals*, 3rd ed. (1883), s. 376–400; se även Richard L. Bushman, "The Character of Joseph Smith", *BYU Studies*, vol. 42, no. 2 (2003), s. 29–30.
2. Bushman, "The Character of Joseph Smith", s. 33.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 491.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 493.
5. Bushman, "The Character of Joseph Smith", s. 29.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 490–491.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 102.
8. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 494.

ÄR DU EN TAGARE *eller* EN GIVARE?

Har du någon gång stannat upp och tänkt på *varför* du tjänar andra och håller buden? Den här månaden skulle vara ett bra tillfälle att göra det när du studerar om att bygga Guds rike under lektionerna i kyrkan. Du kan fråga dig själv:

Motiveras jag mer av vad jag kan *få* än av vad jag kan *ge*?

Frågorna ovan hjälper dig se om du har en tendens att fokusera inåt (tänka på dig själv) eller utåt (tänka på andra).

Det är okej att tänka på välsignelser du kan få, men om du märker att du

har en tendens att titta inåt mer än utåt, prova att titta uppåt. President Thomas S. Monson lärde: "Kom ihåg att det här verket inte bara är ert och mitt. Vi kan blicka uppåt och söka gudomlig hjälp." ("Att göra sin plikt det bästa är", *Liahona*, nov. 2005, s. 58). ■

ANVÄND DEM ELLER FÖRLORA DEM

Rensa bort ursäkterna och utveckla dina talanger.
Du kan spela en nyckelroll i att göra världen till en bättre plats.

”Jag känner att jag inte är tillräckligt bra för att vara klasspresident i Unga kvinnor. Hur kan jag bli en bättre ledare?”

Om du känner dig otillräcklig när du tar emot en kallelse, är du i gott sällskap. Jeremia, Enok och Joseph Smith var alla unga och kände sig otillräckliga när de fick sina profetiska kallelser, men Herren använde dem ändå till att främja sitt rike. Liksom Herren använde profeter i gamla dagar till utföra stora ting, kan han använda dig om du ber och litar på honom.

Kanske det bästa du kan göra för dina klassmedlemmar är att vara deras vän. Lär dig vad de heter. Du skulle kunna be för dem dagligen och kanske till och med fasta för dem om de har det svårt. Tänk gärna på att fråga om deras liv utanför kyrkan, le och hälsa på dem när du ser dem och sitt med dem i kyrkan eller i skolan. Var uppmärksam på dem som kan behöva extra kärlek och stöd.

Och var inte rädd att be om hjälp. Din himmelske Fader lämnar dig inte ensam – han har gett dig rådgivare och vuxna rådgivande. De hjälper dig, och det gör han också.

Som president Gordon B. Hinckley (1910–2008) sa: ”Gå ner på knä och be om Herrens välsignelser. Ställ er sedan upp och gör det ni ombeds göra. Lämna sedan det hela i Herrens händer. Ni kommer att upptäcka att ni uppnått något som är värt mer än pengar” (”Till kyrkans kvinnor”, *Liahona*, nov 2003, s. 114).

Var en vän

När jag var klasspresident kände jag mig också okvalificerad. Men det är viktigt att försöka få de unga kvinnorna att känna sig älskade och inkluderade. Var en stödjande vän och lyssna på dina rådgivare när du fattar beslut. Var ett rättfärdigt exempel och sträva efter att leva efter unga kvinnors värderingar, men förvänta dig inte att vara perfekt. Allt din himmelske Fader förväntar sig är att du ska försöka. Om du åkallar honom, ger han dig den styrka och vägledning du behöver.

Rebecca N., 16 år, New Hampshire, USA

Tjäna villigt

Jag kände likadant, eftersom jag var klasspresident för Miaflickorna. Jag kan

fortfarande minnas känslan jag hade när jag steg in på biskopens kontor för min intervju. Jag kunde ha tackat nej, men jag visste att det inte var ett uppdrag från biskopen – det var ett kall från Gud. Vår himmelske Fader hjälper oss att fullgöra våra ämbeten om vi villigt underkastar oss honom och är ödmjuka.

Nicole P., 16 år, Filippinerna

Älska dem du tjänar

För att bli en bättre ledare måste man verkligen älska dem man tjänar. Att släppa allt agg och förlåta är därför nödvändigt. Du kan be om att kunna se deras värde, så som Gud ser det.

Be om att få känna den kärlek han har till dig och även till dina klassmedlemmar. Jag vet av erfarenhet att Personlig tillväxt kan hjälpa dig utveckla egenskaperna och värderingarna som är nödvändiga för att fullgöra ditt ämbete. Gud ger dig den kraft du behöver, om du ber om den hjälpen.

Mary B., 16 år, Washington, USA

Börja där du är

Du kan bli en bättre ledare genom att utöva de egenskaper som du vill ha. Be om att

Anden ska vara med dig när du fattar beslut. Be om att kunna uppmärksamma de unga kvinnornas behov. Det finns mycket du kan göra för att bli en bättre ledare, men jag upptäckte att det första steget alltid är att tro att du kan.

Savanna P., 15 år, Texas, USA

Besök templet

När jag var nykallad president för ett diakonernas kvorum var jag osäker på hur jag kunde öka min andlighet. Jag började släktforska, och gör det oftast varje söndag. Jag har besökt templet varje lördagsmorgon. Mitt mål var att ta med namn för manliga dop och konfirmationer så ofta som möjligt. Efter att jag hade besökt templet varje vecka kände jag mig lite mer andlig och på så sätt kunde jag hjälpa mitt kvorum bättre.

Josh B., 13 år, Utah, USA

Följ inspirationen

Om Herren har kallat dig är det därför att det finns ett arbete som du kan göra. Vi behöver fråga Gud, som det står i Jakob 1:5. Genom den Helige Andens kraft uppenbaras det för oss vad vi ska göra (se 2 Ne. 32:5). Med hans hjälp kan vi få ”veta sanningen om allting” (Moro. 10:5). Sedan måste vi följa inspirationen vi får. Jag har en djup övertygelse om att eftersom det är Herren som vägleder oss, kan vi alla ära våra kallelser.

Lucy D., 17 år, Frankrike

Planera uppbyggliga aktiviteter.

Håll regelbundna möten med presidentskapet och planera

uppbyggliga aktiviteter som tillgodoser flickornas behov och intressen. När en ung kvinna i er klass inte kommer, låt henne veta att ni saknar henne. Ett skriftställe som har hjälpt mig är Mosiah 18:9.

Karen P., 16 år, Mexiko

HERREN VALDE DIG

”Du [har] kallats av Gud. Herren känner dig. Han vet vilka han vill ska verka i alla ämbeten i hans kyrka. Han valde dig. ... De som inspirerades att rekommendera dig för det här kallet gjorde det inte för att de tyckte om dig eller för att de behövde en person som kunde utföra ett visst arbete. De bad och kände att de fick svaret att det var just du som skulle kallas. ...

Du har kallats att representera Frälsaren. När du vittnar blir din röst hans röst, när du lyfter andra blir dina händer hans händer.”

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, ”Var värdig det kall du har fått”, Liahona, nov. 2002, s. 76.

NÄSTA FRÅGA

”Jag vill bjuda med mina kusiner till kyrkan, men jag är rädd att deras föräldrar blir arga. Hur kan jag dela mitt vittnesbörd med mina kusiner?”

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett fotografi med hög upplösning, före den 15 januari 2016, till liahona@lds.org, eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: 1) fullständigt namn, 2) födelsedatum, 3) församling eller gren, 4) stav eller distrikt, 5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

**Äldste
Jörg Klebingat**
i de sjuttios
kvorum

Vad jag lärde mig som

UNG NYOMVÄND

När jag var ny i kyrkan såg jag ett stort exempel på uppoffring hos de andra ungdomarna i min församling. Från den stunden och framåt har jag lärt mig många stora lärdomar.

Jag blev medlem i kyrkan när jag var 17 år. Jag hade blivit introducerad till den av amerikaner från en militärbas i min hemstad i Tyskland. Det fanns ingen tysktalande församling i mitt område, så jag gick i kyrkan med amerikanerna på militärbasen, i det lilla flerkonfessionella armékapellet.

En söndag, strax efter mitt dop, ställde sig biskopen upp i slutet av mötet och frågade: "Kan alla föräldrar med

seminarieelever vänligen stanna kvar?" Han bad även mig att vara med.

När familjerna, biskopen och jag var de enda som var kvar i kapellet, förklarade biskopen att jag var behörig att delta i deras seminarieklass nästa skolår. Men jag gick i den lokala tyska skolan som började över en timme tidigare än den amerikanska skolan som alla ungdomar från militärbasen gick i. För att jag skulle hinna springa nerför backen till min skola i tid, behövde de flytta sin seminarieklass till klockan sex på morgonen, mer än en timme tidigare än de brukade träffas.

Sedan bad biskopen alla att rösta om de skulle vara villiga att göra den uppoffringen, så att jag kunde vara med på klassen. Genast räckte alla föräldrar och elever upp handen och sa ja.

Biskopen bad alla att rösta om de skulle ha seminariet en timme tidigare så att jag kunde vara med. Alla sa ja.

Det var ett ganska mäktigt ögonblick för mig. Det här lärde mig något om uppoffringar.

Dessa unga elever var villiga att personligen uppoffra sin egen bekvämlighet – inte bara en dag eller en vecka, utan under hela skolåret – för en nyomvänd, som annars inte kunde ha deltagit i seminariet.

Jag är fortfarande tacksam för deras offer eftersom jag inser hur viktigt det året i seminariet (då vi studerade Läran och förbunden) var för min första tid i kyrkan. Utan seminariet skulle jag inte haft mycket kontakt med kyrkan, förutom på söndagar. Dagligt seminarium var en utmärkt förberedelse för en missionstjänst. Det lärde mig mycket om disciplin och, förstås, välsignade mig oändligt med kunskap om evangeliet och skrifterna. Fråga mig om alla nyckelskriftställen i Läran och förbunden från den tiden – och jag minns dem fortfarande. De här upplevelserna hjälpte mig att närma mig min himmelske Fader och de hjälpte mig också att hantera utmaningarna med att vara kyrkans ende tysktalande medlem i staden.

Samtala med Gud

Efter att jag hade slutat skolan och innan jag gick ut som missionär, gjorde jag min obligatoriska värnplikt. Medan jag var i militären, började jag med en vana som jag behåller än i dag: att alltid be.

Atmosfären i militären var, förstås, inte alltid särskilt andlig – skåpen, bilderna, språket, filmerna folk såg på

kvällarna. Men jag visste att jag skulle gå ut som missionär. Jag ville fortsätta vara stark. Jag ville inte falla. Jag ville inte ge efter för grupptricket. Så jag utvecklade vanan att be inom mig hela tiden.

När jag gick från byggnad till byggnad, upp och ner för kullarna i skogen; när jag låg i skyttevärnet, deltog i stridsövningar – var jag än var, talade jag med min himmelske Fader i bön när jag kunde och ägnade minuter och ibland timmar åt att tala med himmelske Fader för att komma närmare honom och hålla mig stark. För det mesta tackade jag bara.

Den här vanan har jag fortfarande. När jag kör någonstans eller sitter på en buss eller går någonstans, har det blivit naturligt för mig att alltid ha en bön i hjärtat eller att alltid be, som skrifterna säger (se till exempel 2 Ne. 32:9). Det är en god vana som bör utvecklas redan tidigt.

Vi vet att vi ska be våra böner, men det betyder inte att vi bara böjer knä en kort stund på morgonen och på kvällen, som en tjänst till vår himmelske Fader. Bönen borde bli ett ärligt, djupt och fortgående samtal med din Fader, vilket med tiden kan hjälpa dig att komma närmare och närmare honom. Att utveckla vanan att be kan hjälpa dig möta alla frestelser ute i världen (se 3 Ne. 18:15, 18). Så när du går från punkt A till punkt B, eller när du har en ledig stund, lägg gärna lite mindre tid på att lyssna på musik eller skicka sms, och lite mer tid på att be i ditt hjärta.

Tillämpa alltid Jesu Kristi försoning

När du fortsätter att be och studera evangeliet upptäcker du att Jesu Kristi försoning är tillgänglig för dig varje timme, varje dag, för att hjälpa dig att ”behålla [dina] synders förlåtelse” (se Mosiah 4:11–12). Du kan gå till din himmelske Fader för att få tillgång till denna kraft och du kan bli bokstavligt renad när som helst, inte bara på söndagen, inte bara när du går till biskopen för att bekänna något allvarligt.

Herrens avsikt är att du ska använda Jesu Kristi försoning dagligen, så att du kan bli ren och värdig, känna Anden och

vägledas hela tiden, i stället för att ha ständiga toppar och dalar. Genom att använda försoningen varje dag kan du få den här välsignelsen, vilka fel du än kan ha begått tidigare. Många ungdomar tror att omvändelse bara består i att gå till biskopen och berätta om allvarliga synder. Men omvändelse är mycket mer. Det innebär att göra en ödmjuk, konsekvent, bedjande, daglig ansträngning att 1) studera skrifterna, särskilt de som undervisar om Kristi försoning, och sedan 2) lära dig hur du rent praktiskt kan tillämpa den i ditt liv, varje ögonblick av varje dag. Det är det som den är till för. Låt din himmelske Fader veta varje dag att det är det här du vill – att vara bättre idag än du var igår.

Tillåt inte motståndaren att skapa något avstånd mellan dig och din himmelske Fader genom att få dig att känna att

tiden. Som aposteln Paulus sa: "Pröva er själva" (2 Kor. 13:5). Men när du väl har lärt dig om försoningen och om hur du kan använda den, märker du att du kan känna Herrens kärlek trots dina brister.

Förstå vem du är och förstå vem Kristus är och vad han gjorde för dig. Lägg sedan ihop dessa två, så att du kan vara ren hela tiden och ha tro på dig själv och på vår himmelske Fader och Frälsaren. Det leder i sin tur till att du får en god känsla av egenvärde och självförtroende.

Det här är saker som jag började lära mig som ung nyomvänd, och de har varit till stor välsignelse i mitt liv. När du uppoffrar, studerar och strävar efter att hålla dig nära din himmelske Fader, välsignar han dig också. Ge aldrig upp! ■

Jesu Kristi försoning är tillgänglig för dig varje timme, varje dag.

du inte är tillräckligt bra, att alla andra är bättre – som om Frälsarens försoning och hans kärlek och godkännande dinglade framför dig, men aldrig var inom räckhåll. Det är helt enkelt inte sant. Din himmelske Fader älskar dig precis som du är i dag, men naturligtvis måste du *alltid* fortsätta förbättra dig och sträva efter att hålla buden och tillämpa försoningen varje dag, *hela*

Personlig tillväxt på SLÄKTTRÄDET

Min äldre bror och jag är de enda medlemmarna i kyrkan i min släkt – det var åtminstone vad jag trodde innan jag började med släktforskning.

Raisa Marcondes

Jag hade alltid skjutit upp att släktforska. Men min önskan att verka som missionär fick mig att sätta upp mål för att hjälpa mig förbereda mig för att bli en bättre missionär. Med hjälp av en inspirerad biskop bestämde jag mig för att börja arbeta med Personlig tillväxt. För att kunna uppfylla vissa mål och projekt inom goda gärningar, behövde jag engagera mig i släktforskning. Så jag började arbeta.

Jag vet att Anden vägledde mig, för en söndagskväll, efter bara tre timmars arbete, hände något fantastiskt.

Så snart jag började, kom jag ihåg att min morfars farfar hade varit guvernör i delstaten Amazonas i Brasilien. Så jag skrev in hans namn i en söktjänst online och till min förvåning hittade jag en Wikipedia-sida om både min morfars farfar och min morfars farmor! Jag kände genast igen talanger och gåvor hos dem som jag har, och känslor började välla upp inom mig. Men det fanns fortfarande mycket mer att upptäcka.

När jag tittade igenom länkarna på sidan lade jag märke till att det på en av dem stod "Släktträdet". Jag klickade på länken och hittade då grenar av min familj som jag inte anat att de ens existerade. Men det som fångade min uppmärksamhet mest var namnet på min mammas faster Rosalina Meireles, som tydligen bodde i Utah. Jag var helt förbluffad. Jag trodde att bara min bror och jag var medlemmar i kyrkan. Kunde det verkligen finnas andra medlemmar i kyrkan i min släkt? När jag klickade på hennes namn såg jag en länk till en Facebook-sida, så jag kontaktade henne. Inom två dagar fick jag ett meddelande från henne som bekräftade att vi var släkt och att hon också var medlem i kyrkan.

Jag kände mig oerhört tacksam mot min himmelske Fader för att han lät mig känna så stor glädje som jag kände i det ögonblicket.

Jag fortsatte att söka efter mina avlidna förfäder och min himmelske Fader välsignade mig med så många släktnamn som jag kunde ta till templet. Men han hjälpte mig även att hitta levande släktingar som är trofasta mot Jesu Kristi återställda evangelium. Allt detta tack vare Personlig tillväxt, släktforskning och min önskan att verka som missionär. ■

Författaren bor i Manaus i Brasilien.

Äldste Marcus B. Nash
i de sjuttios kvorum

Skrifterna för Spencer

*”Jag tycker om att läsa Bibeln och Mormons bok också.
Jag känner Andens maning djupt uti min själ”*
(Barnens sångbok, s. 66).

När min fru och jag var nygifta uppmanade president Spencer W. Kimball (1895–1985) medlemmarna i kyrkan att läsa skrifterna varje dag med sina familjer. Vi ville följa profeten, så vi bestämde oss för att göra det tillsammans som par och sedan tillsammans med våra barn i framtiden.

Ett antal år senare hade vår familj utökats med fem barn, inklusive vårt yngsta, Spencer.

En gång när Spencer var sex år, reste min fru och jag iväg i några dagar och lämnade barnen med en barnvakt. När vi kom hem satte jag mig ner med Spencer och frågade honom hur allt hade gått medan vi var borta.

Han sa att han hade haft svårt att sova. När jag frågade varför han inte sov så bra, tänkte han efter och sa att han inte visste.

Senare samma kväll började vi med familjens kvällsrutin, att läsa Mormons bok tillsammans.

Plötsligt ropade Spencer: ”Nu vet jag!” Jag frågade vad han pratade om. ”Det var därför jag inte kunde sova så bra på natten!”

”Varför kunde du inte sova?” frågade jag.

”Vi läste inte skrifterna på kvällen medan ni var borta, och jag tycker om hur skrifterna känns.”

Spencer hade lärt sig att skriftstudier varje dag ger oss tröst, frid och den Helige Andens vägledning.

Vi kan lära oss att älska skrifterna när vi läser dem dagligen. När vi gör det blir vi vägleda av den Helige Anden och stärkta av vår himmelske Fader. ■

David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

En lärdom från min far

Jag lärde mig en viktig läxa av min pappa om prästadörets myndighet och kraft.

Jag fostrades i ett hem med en trofast mor och en underbar far. Min pappa var inte medlem i kyrkan men gick ändå på kyrkans möten med familjen. Han var lagledare för församlingens softball-lag och hjälpte till med scoutaktiviteter.

Som pojke frågade jag min pappa många gånger i veckan när han skulle döpas. Pappa svarade alltid: "David, jag blir medlem när jag vet att det är det rätta."

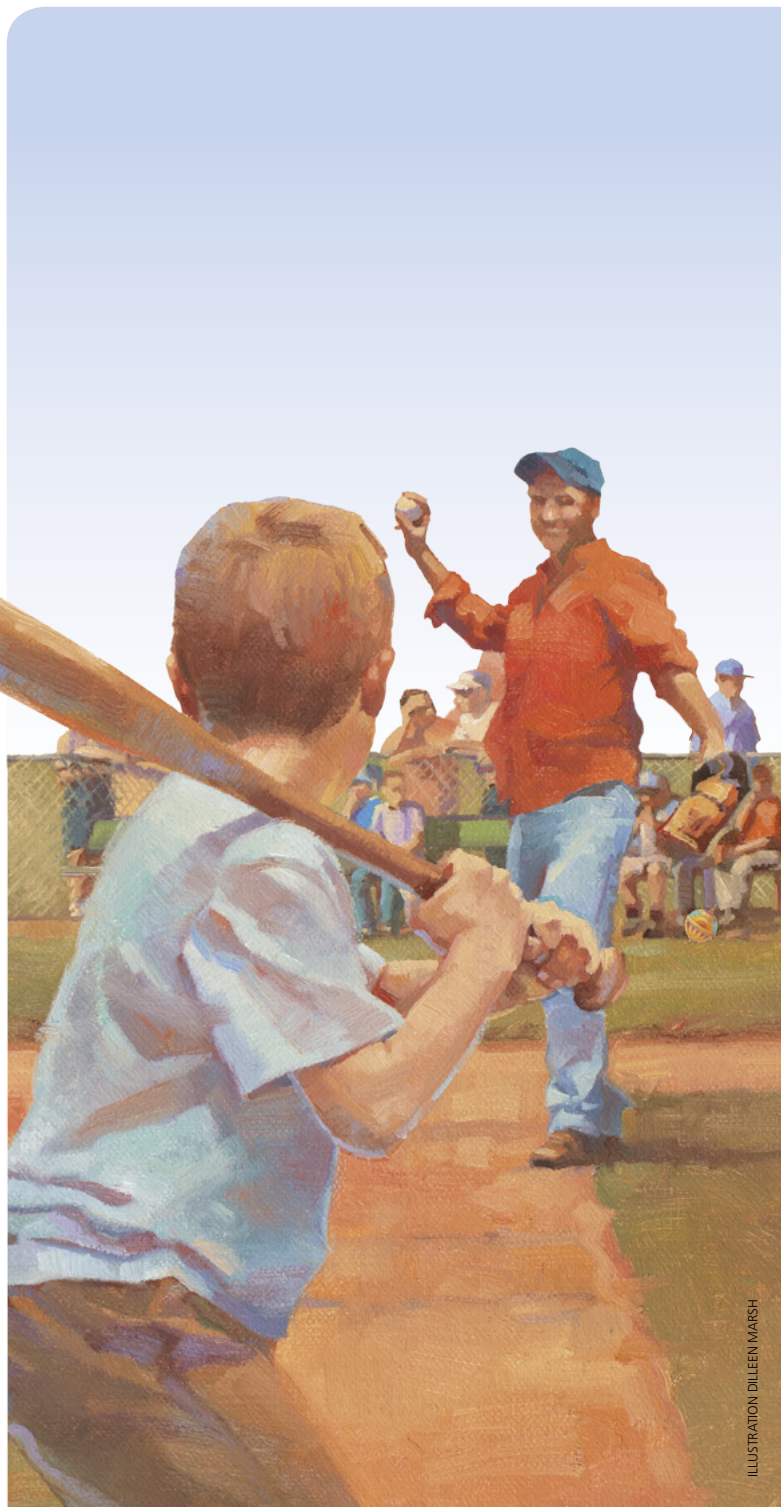
En söndag frågade jag pappa när han skulle döpas. Han bara log och ställde en fråga till mig. "David, din kyrka lär att prästadömet togs bort från jorden förr i tiden och har återställts genom himmelska budbärare. Om din kyrka verkligen har Guds återställda prästadöme, varför är då så många av männen i din kyrka lika dåliga på att göra sin prästadömsplikt som männen i min kyrka?"

Jag blev alldeles tom i huvudet. Jag hade inget svar till min pappa.

Jag visste att män som bär prästadömet *borde* handla annorlunda än andra män. Män som bär prästadömet borde inte bara ta emot prästadörets myndighet, utan också vara trofasta och värdiga att använda Guds kraft.

Jag beslöt att jag aldrig ville vara ett dåligt exempel för min pappa. Jag ville bara vara en bra pojke. Herren vill att alla vi som bär prästadömet är ärbara, dygdiga och bra pojkar, alltid och överallt.

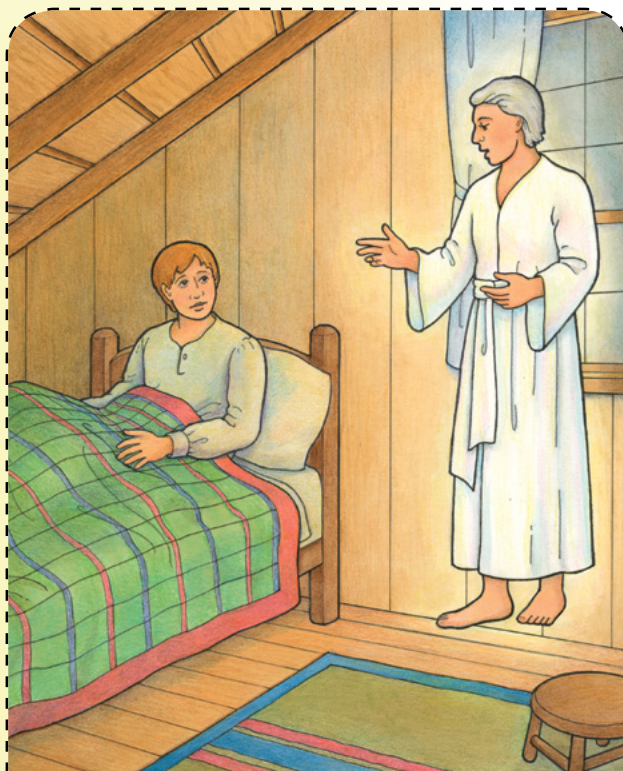
Några år senare *döptes* min pappa. Jag fick tillfälle att ge honom aronska och melkisedekska prästadömet. En av de största upplevelserna i mitt liv var att se min pappa ta emot prästadörets myndighet och kraft. ■

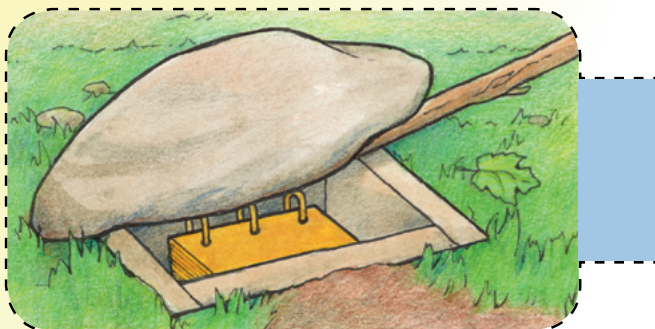
Mormons bok, en gåva från vår himmelske Fader
Joseph Smith — Historien 1:29–35, 42–54, 59–60

Joseph Smith

Ängeln Moroni

Klipp ut de här skriftfigurerna och klistra eller tejpa fast dem på kartong, styvt papper, små papperspåsar eller glasspinnar. Förvara dem i ett kuvert eller en påse, tillsammans med en etikett där skriftställena står.

Julafton med familjen Córdoba

Marycielo och jag hade bara en julklapp. Hur kunde vi dela med oss?

Honney Thalia Cabel Losno

Baserad på en sann berättelse

"Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matt. 25:40).

På julafton fanns det bara två julklappar under vår lilla gran. En var till min tvååriga syster Marycielo och en var till mig. Vi hade ont om pengar, sa mamma, så det var allt vi kunde få.

Den kvällen läste mamma en berättelse ur *Liahona* om en jul utan några julklappar. När hon läste kände jag mig glad och fridfull. Kanske det inte var så farligt att bara få en julklapp. Sen sa mamma: "I stället för att spela spel som vi brukar på julafton, vad sägs om att ge julklappar till en familj i församlingen?"

"Men vad kan vi ge dem?" frågade jag.

"Tja, vi har lite till övers."

Jag sneglade på våra två julklappar och sen på bilden av Jesus på väggen. "Jag antar att Jesus hade delat med sig av det han hade."

Vi bad om vilken familj vi skulle besöka. Många av familjerna vi kände hade inte mycket det året. Efter att ha bett kände vi att vi skulle besöka familjen Córdoba. De hade tre barn, och pappan hade förlorat sitt jobb.

Vi åkte till affären och köpte *panetón* (ett särskilt bröd för

högtiden), stekt kyckling och tre små julklappar. Vi hade roligt när vi valde ut dem. Mamma använde alla pengar hon hade, ungefär 30 peruanska *soles* (ungefär 80 kronor).

När vi var klara körde vi hem till familjen Córdoba. Jag höll Marycielos hand när vi gick mot dörren.

Syster Córdoba såg oss och kom ut och kramade oss. "Vilken trevlig överraskning! Kom in! Slå er ner", sa hon. När vi kom in, kramade hon mammas hand och klappade mig på axeln. "Rolando och flickorna ska bli så glada att se er", sa hon till mig.

Golvet i huset var var av jord. Där fanns ingen elektricitet, bara levande ljus. Jag tyckte lite synd om familjen Córdoba. Jag önskade att vi kunde hjälpa dem mer. Men mamma verkade inte lägga märke till jorden eller ljusen. Hon var bara glad över att vara där med syster Córdoba.

"Vi kom för att önska er en *feliz Navidad!*" sa mamma. "Vi är glada

att vi är vänner." Hon gav maten och julklapparna till syster Córdoba, som log stort och sa tack.

Rolando, Madeline och Raquel sprang in från det andra rummet för att hälsa. Marycielo kikade fram bakom mitt ben och log. Hon skrattade när Rolando gjorde en grimas åt henne. Snart pratade alla, berättade skämt och skrattade.

"Det här är bättre än att spela spel själva", tänkte jag. Jag var glad att vi hade kommit. Det spelade ingen roll att vi inte hade mycket att ge. Och det spelade ingen roll att golven var av jord. Julen handlade inte om vad vi hade. Den handlade om att vara tillsammans.

När vi gjorde oss redo att gå, kramade syster Córdoba oss igen. "Tack så mycket", sa hon. Hennes röst darrade och jag såg tårar i hennes ögon. Jag ställde mig på tå och pussade syster Córdoba på kinden.

"Feliz Navidad", sa jag. ■

Författaren bor i Peru.

Återställelsepusslet

Vad menas med ordet återställelse?

Heidi Poelman

Baserad på en sann berättelse

"Ty jag har förlänat dig nycklarna och prästadömet, varigenom jag återställer allt och tillkännager allt för dig i rätt tid" (L&F 132:45).

På väg hem från kyrkan kom Anna ihåg den lilla lappen som hennes lärare hade gett henne. "Mamma, vet du vad? Jag ska hålla tal i Primär nästa söndag."

"Vad bra", sa mamma. "Om vad då?"

"Jag ska tala om återställelsen. Men jag är inte säker på vad det är."

"Återställelse betyder att Gud förde tillbaka eller återställde allt det som han vill att hans kyrka ska ha", sa mamma. "Genom profeten Joseph Smith förde han tillbaka tempel, prästadömet, dopet och den Helige Andens gåva. Utan återställelsen skulle vi inte ha kyrkan!"

Anna nickade. "Jag antar att det stämmer. Men jag tror inte att jag kan förklara det så som du gjorde."

"Du, jag har en idé", sa mamma när de kom hem. "Följ med mig."

Anna följde efter mamma till vardagsrummet. De hade börjat lägga ett pussel i går kväll och bitarna var fortfarande utspridda på ett litet bord.

"Tänk på evangeliet som ett färdigt pussel." Mamma plockade upp en bit. "Många bitar av bilden fanns på jorden vid olika tider. Men när Jesus och apostlarna dog, var det många evangeliesanningar som försvann eller ändrades. De bitarna av sanning behövde föras tillbaka."

"Så vad hände då?" Anna föste runt några av de lösa bitarna.

"Många år senare kallade Gud en ung bondpojke till att föra samman alla bitarna och sätta ihop dem så

som när Jesus var på jorden. Vem tror du att det var?"

"Joseph Smith!" sa Anna leende. "Jag tror att jag börjar förstå." Hon och mamma pratade vidare om Joseph Smith och om de olika delarna av evangeliet som Gud återförde genom honom.

Resten av veckan skrev och övade Anna på sitt tal. Hon bad till vår himmelske Fader att hon skulle vara modig nog att framföra sitt budskap i Primär.

På söndagen, när det var dags för Annas tal, ställde hon sig upp, tog ett djupt andetag och höll upp ett pussel på ett bräde så att alla kunde se. Alla bitarna satt ihop i pusslet.

"För länge sedan fanns många av evangeliets viktiga bitar på jorden. När Jesus Kristus och hans apostlar dog, försvann några bitar." Anna tog ut några bitar ur pusslet

ÅTERSTÄLLESENS PROFET

”Joseph Smith ... var redskapet i Guds händer i att föra fram heliga skrifter, förlorade lärosatser samt prästadömetts återställelse.”

Äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kvorum, ”Joseph Smith”, *Liahona*, nov. 2014, s. 28.

och la ner dem. ”Vår himmelske Fader och Jesus kallade då Joseph Smith som profet för att föra tillbaka bitarna som fattades i evangeliet. Det kallas för återställelsen.” Hon plockade upp en pusselbit och visade Primär. På baksidan stod orden ”prästadömetts kraft”.

Sedan visade Anna resten av bitarna. Hon läste baksidan på varje bit innan hon satte tillbaka den på dess plats i pusslet. ”En levande profet ... tolv apostlar ... tempeltjänst för eviga familjer ... ned-sänkningsdop ... handpåläggning för den Helige Andens gåva.”

Anna höll upp det färdiga pusslet. ”Nu har vi alla bitarna av evangeliet. Det betyder att vi kan se helhetsbilden av hur vi kan bli lyckliga och leva med vår himmelske Fader igen en dag. Jag är tacksam för Återställelsen. I Jesu Kristi namn, amen.” ■

Författaren bor i Utah, USA.

Jesus Kristus ska komma tillbaka!

Erin Sanderson

Vid jul firar människor runt om i världen vår Frälsares Jesu Kristi födelse. En gång ska vi fira en annan stor dag: Jesu andra ankomst, när han kommer tillbaka till jorden. Profeter har berättat vad som ska hända innan Jesus kommer tillbaka. En av de händelserna är att hans evangelium ska predikas i hela världen.

Om vi tror på vår himmelske Fader och Jesus Kristus kan

vi känna frid även om det som händer i världen verkar skrämmande.

Jesus sa: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa" (Joh. 14:27).

När du tänker på Jesus i jul, tänk då också på att han ska återvända en dag, inte som spädbarn utan som konungarnas Konung. Då ska alla veta att han är Guds Son och världens Frälsare! ■

Författaren bor i Utah, USA.

LÄR DIG MER

När Jesus kommer tillbaka ska han regera på jorden i tusen år. Den här tiden kallas för tusenårsriket. Under tusenårsriket ska människor vara så rättfärdiga att Satan inte kan fresta dem. Det ska inte finnas någon sorg, och de som följer Kristus ska känna frid och glädje.

FAMILJESAMTAL

Kristi ord är något mycket speciellt, och mycket värdefullt. Läs Joseph Smith – Matteus 1:36–37. Samtala om hur vi genom att "bevara" Kristi ord kan förbereda oss för hans andra ankomst. Var hittar vi hans ord?

Sång: "När Jesus kommer hit" (*Barnens sångbok*, s. 46–47)

Skriptställe: Johannes 14:27

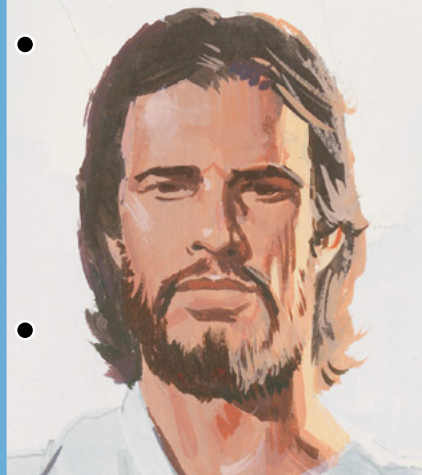
Video: Gå till Biblevideos.org och titta på "Glad Tidings of Great Joy: The Birth of Jesus Christ" [Bud till oss om en stor glädje: Jesu Kristi födelse].

JAG KAN VARA REDO

Gör ett litet häfte som påminner dig om hur du kan förbereda dig nu för att Jesus ska komma tillbaka.

Klipp ut och stapla korten. Trä ett snöre genom de två hålen och knyt ihop det.

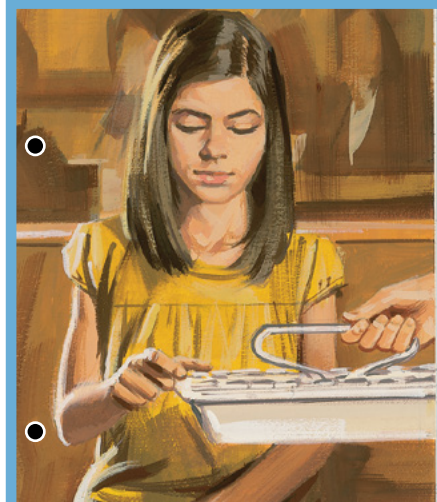
Jag kan vara redo när Jesus kommer tillbaka

Jag kan be varje dag.

Jag kan läsa skrifterna.

Jag kan hålla mina dopförbund.

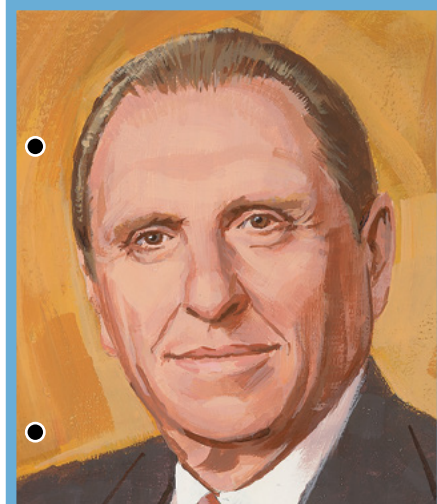
SKRIFTSTÄLLETIPS

Här är tre sätt som hjälper dig förstå skrifterna bättre:

1. Be till din himmelske Fader om hjälp att förstå skrifterna innan du börjar läsa.
2. Ta dig tid att fundera över det du läser.
3. Berätta för någon om vad du lärde dig och kände, och skriv om det i din dagbok.

Jag kan hålla buden.

Jag kan följa profeten

Julberättelsen

För länge sedan skulle en kvinna som hette Maria och en man som hette Josef gifta sig. Maria och Josef var goda människor som gjorde det som Gud ville att de skulle göra.

En dag kom en ängel till Maria och berättade att hon skulle få barn! Ängeln sa att hon skulle ge barnet namnet Jesus. Barnet skulle vara Guds Son, Frälsaren.

Maria och Josef måste resa till en stad som hette Betlehem för att betala skatt.

Det var så fullt med folk där att Maria och Josef fick övernatta på en plats för djur. Den natten föddes Jesus!

En ny stjärna visade sig på himlen.

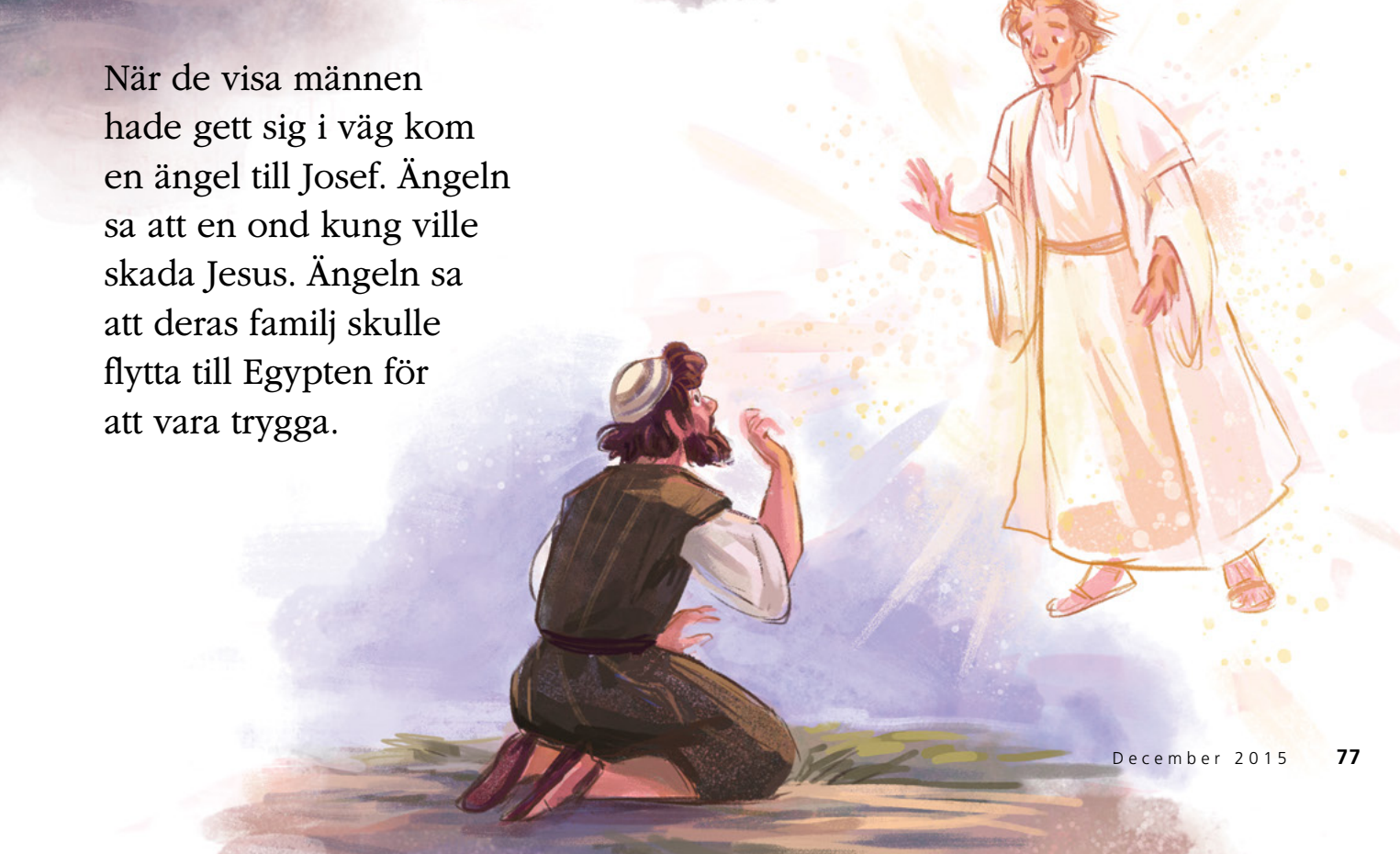

Herdar vaktade sina får på fälten i närheten. Änglar kom och berättade för herdarna att Frälsaren hade blivit född. Herdarna gick för att hitta Jesus och tillbe honom.

An illustration showing three camels with riders following a bright star in a night sky. The scene is set in a desert landscape with a small town visible in the distance. The sky is filled with stars and a large, bright star is the focal point.

Långt därifrån såg vise män den nya stjärnan. De visste att det var ett tecken på att Frälsaren hade blivit född. De följde stjärnan tills de hittade Jesus. De gav honom presenter och tillbad honom.

An illustration showing a man in a dark tunic and hat kneeling on the ground, looking up at a bright, glowing figure. The figure is wearing a white robe and has a halo of light around their head. The background is a bright, hazy landscape.

När de visa männen hade gett sig i väg kom en ängel till Josef. Ängeln sa att en ond kung ville skada Jesus. Ängeln sa att deras familj skulle flytta till Egypten för att vara trygga.

Josef, Maria och Jesus bodde i Egypten tills det inte längre var farligt att resa tillbaka till Israel. Jesus växte upp i en stad som hette Nasaret. Han lärde sig att vara hjälpsam, vänlig och lydig. Han lärde sig allt han behövde lära sig för att bli vår Frälsare. Han följde alltid Guds plan för honom.

Vid jul firar vi Jesu Kristi födelse. Peka på bilderna av dem som är med i julberättelsen.

Vi kan vara som **Maria och Josef** genom att göra det som Gud vill att vi ska göra.

Vi kan vara som **herdarna** och **de vise männen** genom att följa Jesus Kristus.

Vi kan vara som **änglarna** genom att berätta julberättelsen för andra.

Och vi kan vara som **Jesus** genom att följa hans exempel! ■

FRÅN SKRIFTERNA

Du kan läsa julberättelsen i Matteus 1:18–25; 2; Lukas 1:26–38; 2:1–20.

**President
Howard W. Hunter
(1907-1995)**

Kyrkans fjortonde
president

DEN VERKLIGA JULEN

Den verkliga julen kommer till den som har tagit emot Kristus i sitt liv.

I sitt korta brev till galaterna visar Paulus stor oro för deras uppenbara brist på tro och för att de övergett hans undervisning om Kristus. Han skrev till dem: "Det är bra att vara ivrig för det som är gott, det gäller alltid, och inte bara när jag är hos er. Mina barn, som jag nu än en gång med smärta föder, tills Kristus har tagit gestalt i er" (Gal. 4:18-19). Med andra ord sa Paulus att han led av smärta och oro tills Kristus "tog gestalt" i dem. Det är ett annat sätt att säga "i Kristus" så som uttrycket upprepade gånger används av Paulus i hans brev.

Det är möjligt för Kristus att födas i människors liv, och när det verkliga händer är människan "i Kristus" – Kristus har tagit "gestalt" i henne. Detta förutsätter att vi välkomnar Kristus i vårt hjärta och dagligen har honom hos oss i vårt liv. Han är inte bara en allmän sanning eller ett historiskt faktum, utan alla människors Frälsare, överallt och alltid. När vi strävar efter att bli kristuslika, tar han

"gestalt" i oss. Om vi öppnar dörren kommer han in. Om vi söker hans råd så ger han oss råd. För att Kristus ska ta "gestalt" i oss måste vi tro på honom och på hans försoning. Att ha en sådan tro på Kristus och hålla hans bud är inget som begränsar oss. Genom det blir människor befriade. Fridsfursten väntar på att få ge oss sinnesfrid, vilket kan göra var och en av oss till en kanal för den friden.

Den verkliga julen kommer till den som har tagit emot Kristus i sitt liv som en rörlig, dynamisk och livgivande kraft.

I sin begrundan över jultiden skrev James Wallingford följande ord:

*Julen är inte en dag eller en tid,
utan ett hjärtats och sinnets
tillstånd.*

*Om vi älskar vår nästa som oss själva,
om vi i våra rikedomar är fattiga i anden och i vår fattigdom är rika i nåd,
om vår kärlek inte yms över sig själv, utan är tålig och mild,
om vi, när vår broder ber om ett stycke bröd, ger av oss själva i stället, om varje dag gryr i en möjlighet och avslutas i en prestation, om än aldrig så liten – då är varje dag en Kristi dag och julen är alltid nära.*

(i Charles L. Wallis, red., Words of Life [1966], s. 33) ...

Om du önskar hitta julens sanna anda och ta del av dess sötma, låt mig då ge dig det här förslaget. Under jättet inför festligheterna den här julen, ta dig då tid att vända ditt hjärta till Gud. Kanske kan du under de tysta timmarna, på en tyst plats och på dina knän – ensam eller tillsammans med nära och kära – tacka för allt det goda som kommit dig till del, och be att hans Ande ska få vara hos dig medan du uppriktigt strävar efter att tjäna honom och hålla hans bud. Han kommer att ta dig vid handen och infria sina löften. ■

Från "Den riktiga julen", Liahona, dec. 2005, s. 12-15.

INSIKTER

Medlemmar i Natal, Brasilien.

Vad kan vi göra för att sabbaten ska bli en glädje?

”Sabbaten ger oss ett underbart tillfälle att stärka familjebanden. ... Vi gör sabbaten till en glädje när vi undervisar våra barn om evangeliet. ... Förutom tiden med familjen kan du uppleva sann glädje på sabbaten genom att släktforska. ... Gör sabbaten till en glädje genom att tjäna andra, särskilt dem som inte mår bra eller dem som är ensamma eller behövande.”

President Russell M. Nelson, president för de tolv apostlarnas kворum, ”Sabbaten är en lust och en glädje”, *Liahona*, maj 2015, s. 130, 131, 132.

Också i det här numret

FÖR UNGA VUXNA

Jag avslutade min mission **i förtid**

Efter att ha kommit hem kämpade jag med mitt vittnesbörd. Men till slut lovade jag min himmelske Fader att jag skulle förbli trofast även om jag inte fick några svar.

s.44

FÖR UNGDOMAR

s.60

Vad **jag lärde mig** som ung nyomvänd

Föreställ dig att du blir medlem i kyrkan som 17-åring och är den enda medlemmen i din stad som talar ditt språk. Läs vad äldste Klebingat i de sjuttios kvorum lärde sig av den situationen!

FÖR BARN

Julberättelsen

Njut av en sex sidor lång illustrerad berättelse om Jesus födelse!

s.74

6

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Julens anda

Äldste Patrick Boutoille, Frankrike
Områdessjuttio

Är inte julen underbar? Alla tycks öppna sina hjärtan och vänligheten får en mer framträdande plats i vardagen. Vi tar oss mer tid till att uttrycka kärlek till vår familj, våra föräldrar och våra vänner.

Världen i allmänhet är också mycket upptagen med alla julklappar, goda middagar och olika inbjudningar. Och om vi inte aktar oss kan det bli allt som julen betyder för oss.

Som Kristi lärjungar behöver vi söka efter det som är julens sanna anda.

Jag älskar president Howard W. Hunters inbjudan¹:

"Om du önskar hitta julens sanna anda och ta del av dess sötma, låt mig då ge dig det här förslaget. Under jäktet inför festligheterna den här julen, ta dig då tid att vända ditt hjärta till Gud. Kanske kan du under de tysta timmarna, och på en tyst plats, och på dina knän – ensam eller tillsammans med nära och kära – tacka för allt det goda som kommit dig till del, och be att hans Ande ska få vara hos dig medan du uppriktigt strävar efter att tjäna honom och hålla hans bud. Han kommer att ta dig vid handen och infria sina löften."

Den inbjudan bör få oss att reflektera över hur vi vill förbereda saker och ting nu när året lider mot sitt slut.

Jag kommer ihåg min barndoms jular. De var enkla, fyllda av glädje och kretsade kring familjen.

Jag kommer också ihåg hur berörd jag blev under min första jul som missionär i England. Min svenska kamrat äldste Nilsson och jag bestämde oss för att tillbringa kvällen med att glädja dem som fanns omkring oss. Den julaftonen besökte vi medlemmar som låg på sjukhus, vi försökte glädja sorgsna personer på gatorna och ge

små presenter till dem som inte fick så mycket uppmärksamhet.

Vi ringde på dörren och gömde oss sedan för att se glädjen hos dem som öppnade, och det fyllde oss med tacksamhet. Det var kallt den kvällen, men våra hjärtan brann inom oss. ...

Senare ville jag och min fru skapa en egen familjetradition kring julen:

På julafton älskar vi och våra barn, och missionärerna om de kan, att göra i ordning kakor, choklad och godis. Vi sjunger julsånger i flera stämmor

och sedan planerar vi hur vi ska avsluta dagen. Därefter besöker vi medlemmar och grannar och sjunger de underbara julsångerna med deras gripande ord, och ger bort godiset.

En gång besökte vi en av min frus bekanta. Hennes hälsa var oåterkalleligen i avtagande. Jag kände henne inte personligen, men när vi började sjunga såg jag hur hennes ansikte lyste upp och att det gav henne ett ögonblick av glädje i hennes så svåra situation. Tacksamhetens tårar började rinna nerför hennes kinder.

Dessa heliga stunder i vår familj hjälper oss att minnas Jesajas ord:

*"Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar her-radömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste."*²

"Må vi genom enkla handlingar av godhet, kärlek och medkänsla fylla världen med hans kärleks och helbrägdagörelses ljus."³

Jag vittnar om att Jesus är Kristus, att han är hela mänsklighetens Frälsare. Hans kärlek till oss är ofantlig.

Det är min bön att vi var och en strukturerar vår tid och förbereder oss så att vi kan känna julens sanna anda. ■

NOTES

1. Howard W. Hunter, kyrkans 14:e president, "Den riktiga julen", *Liahona*, december 2015
2. Jesaja 9:6.
3. Dieter F. Uchtdorf, förste rådgivare i första presidentskapet, "Fyll världen med Kristi kärlek", *Liahona*, december 2014,

Oväntat besök av äldste Oaks i Stockholm

Gunilla Olsson, Stockholms stav

Söndagen den 13 juli 2015 blev många medlemmar i Gubbängens församling förvånade när de möttes av mötesvärdens viskning ”äldste Oaks är här” när de antrade kapellet.

Men mycket riktigt, på förhöjningen satt äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum, som inte var på officiellt besök utan bara passerade Stockholm under en semesterresa med sin hustru och fem av deras barn med respektive.

En medlem i församlingen sprang på hela familjen Oaks i tunnelbanan på väg till kyrkan och fick visa dem vägen upp till kapellet.

Sakramentsmötet hölls som planerat men präglades av äldste Oaks påtagliga närvaro och i slutet av mötet valde han att dela några avslutande tankar.

Han var på gott humör och bad skojfriskt president Hagman som översatte att hjälpa till och förbättra hans tal om nödvändigt innan han kraftigt vittnade för församlingen. Han undervisade om vilket privilegium det är att komma till kyrkan och ta del av sakramentet för att förnya vårt förbund men också vår rening. Det hjälper oss att alltid ha Anden.

Han underströk vikten för honom själv och hans familj att även på resande fot hitta en församling där de kunde få ta del av sakramentet innan deras resa fortsatte.

Han talade uppskattande om de tal och de budskap som redan lämnats under mötet. Han sa ”jag säger amen till allt som har sagts”, men tillade sen ett citat han tillskrev en brittisk filosof: ”Om du inte i detta liv sätter Gud först spelar det ingen som helst roll vad som är på andra plats.”

Han förklarade att vi är här för att göra val och vid kärnan av dessa val så väljer vi mellan Gud och världen. I det här landet finns det många världsliga påtryckningar och det krävs trofasthet att sätta Gud först. ”Ni gör det valet, annars hade ni inte varit här idag. Det hedrar er och era ledare att ni bär evangeliets fana och Guds ord i det här landet.”

Han berättade om de två begravningar som nyligen hållits för hans två bröder i de tolv apostlarnas kворum; äldste Perry och president Packer. Han sade att en begravning inte alls behöver vara en sorglig tillställning när man firar män som levt så goda liv och som nu fått ta sin examen.

FOTO GUNILLA OLSSON

Äldste Oaks från de tolv apostlarnas kворum besökte oväntat Gubbängens församling under en semesterresa med sin familj. Jakob Hagman, stavs-presidenten för Stockholms stav, översatte.

Avslutningsvis bar han sitt vittnesbörd om att det här är Jesu Kristi sanna kyrka med det fulla evangeliet och prästadömetets makt. Han bad oss använda dessa för att välsigna Guds barn.

Efter att mötet avslutades gav han församlingen en kort vinkning och avlägsnade sig. Medlemmarna var glada över besöket av familjen Oaks och hoppas att fler apostlar kan komma på besök. ■

Hur är det att ha en praktikplats i kyrkans EU-kontor i Bryssel?

En intervju med Rakel Nilsson

Francesco Di Lillo

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas EU-kontor stöder kyrkans ansträngningar att stärka relationerna till regeringar inom EU. Kontoret, som har sin bas i Bryssel, inriktar sig på frågor som rör tro, familjen, religions- eller trosfrihet, och går samman med andra kyrkor och organisationer för att främja och säkerställa att alla fritt får utöva sin tro och religion.

Rakel Nilsson, en medlem i kyrkan från Helsingborg med en

kandidatexamen i internationella relationer, har nyligen avslutat en praktikplats vid Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas EU-kontor i Bryssel.

Kan du berätta lite om dig själv och varför du bestämde dig för att ansöka om en praktikplats vid EU-kontoret?

Rakel: Jo, som du nämnde har jag en kandidatexamen i internationella relationer, men jag har inte arbetat så mycket inom det området, så när min

biskop visade mig den här praktikplatsen tänkte jag att det kunde vara ett bra tillfälle att friska upp mina internationella kunskaper och se om det fortfarande är något jag vill fortsätta med. Jag har alltid varit intresserad av internationella relationer och interkulturellt samarbete. Det är något mycket tilltalande med att bygga broar mellan olika kulturer, åsikter, synpunkter och tankar. Och att tillbringa några månader i Bryssel lät inte så illa.

Kan du beskriva en vanlig dag på kontoret?

R: Jag vet inte om man kan säga att det finns någon vanlig dag på det här kontoret. När man är beroende av vad

FOTO FRANCESCO DI LILLO

Rakel Nilsson på sitt kontor i Bryssel

som händer i resten av Bryssel så blir det svårt att ha normala rutiner. Jag gjorde sådant som att besöka de olika kommittéerna i Europaparlamentet, skriva rapporter, förbereda för möten, vara med på evenemang, forska och mycket annat. Ibland gjorde jag allt det där på en och samma dag. Jag tror det är viktigt att vara flexibel i ett kontor som det här eftersom planerna för dagen kan ändras på ett ögonblick, och det tycker jag har varit roligt.

Du nämnde att du har arbetat med en del projekt. Kan du berätta om dem mer i detalj?

R: Jag har varit engagerad i många olika projekt. Ett exempel på ett projekt var när jag följde det pågående samtalet i parlamentet med kommissionen och rådet om ett förslag angående inträde i EU för tredjelandsmedborgare. Jag började med att titta på ett dokument på parlamentets webbplats för att se vad som hänt med förslaget. Sedan analyserade jag dokumentet, lyssnade på samtalet i kommittén i parlamentet och kontaktade projektsekreteraren för att få vissa saker förklarade och ta reda på

förutsägelseerna. Det blir intressant att se vad som händer med förslaget.

Ett annat exempel på projekt som jag har varit engagerad i är den europeiska plattformen mot religiös intolerans och diskriminering som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas EU-kontor är en del av. Jag hjälpte till med förberedelserna för en frukost som de höll för assistenter till medlemmar i EU-parlamentet, och jag har varit med på möten med plattformen.

Vilken var höjdpunkten under den här upplevelsen?

R: Jag tror jag kan säga att det har varit tre höjdpunkter:

1. Ordföranden och ambassadören för Förenta staternas kommission för internationell religionsfrihet kom för att delta i ett evenemang i europaparlamentet, och vi hade förmånen att hålla en mottagning till deras ära. Jag hade turen att vara med om det genom att planera och organisera mottagningen, och det var mycket roligt. Det var en utmaning och ett bra tillfälle att växa och lära sig nya saker.

2. Äldste Patrick Kearon i Europas områdespresidentskap kom för att

närvara vid toppmötet med religiösa ledare i EU-kommissionen. Jag var delaktig i att förbereda äldste Kearon för mötet. Det var en rolig upplevelse eftersom jag lärde mig en hel del om personerna som var med på mötet och organisationerna de representerade. Men det som gjorde störst intryck var exemplet på tjänande och kristuslik kärlek som äldste Kearon visade. Det ska jag alltid bära med mig.

3. Hela upplevelsen av att vara i Bryssel, en av världens politiska smältdeglar, och att få vara med på möten i europeiska parlamentet, kommissionen vid ambassader för att främja religionsfrihet. En annan höjdpunkt har varit personerna jag har träffat och det jag har lärt mig. Den här upplevelsen har varit ovärderlig och jag ångrar ingenting.

Tack, Rakel!

Om du är engagerad i eftergymnasiala studier, är medlem i kyrkan och intresserad av EU-frågor, internationella relationer, religions- och trosfrihet, och vill veta mer om praktikplatser vid EU-kontoret, skriv till EUOffice@ldschurch.org. ■

Släktforskning i Almedalen

Gunilla Olsson, Stockholms stav

Det har varit politikervecka i Almedalen i vanlig ordning och på plats fanns utöver alla partier en mängd representanter från näringslivet,

media och ett brett urval av diverse intresseorganisationer och kyrkor.

2014 deltog för första gången någonsin Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens

Stundtals var det fullt vid datorerna med nyfikna nybörjar-släktforskare

Teambild på Familysearch, övre raden: Ingemar Nyman, Louise Nyman, Kari Sandum, Ingrid Rydström, nedre raden: Sven Luthman, Birger Sandum

Heliga. Då anordnades ett seminarium med temat "Religionsfrihetens betydelse i samhället" där Stefan Gustavsson, Svenska Evangeliska Alliansen; Christer Sturmark, Humanisterna och Louis Herrey, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga deltog i paneldiskussionen. Det var välbesökt och uppskattat. Ordförande i informationstjänsten Ingrid Nilsson, som var ensam närvarande och arrangerade då, såg ett behov av fortsatt närvaro i Almedalen och i år fick hon ett större team med sig.

Precis som förra året arrangerade och inbjöd kyrkan till ett seminarium. Årets tema var "Hur kan starka familjerelationer bidra till ett starkare samhälle?" Elisabeth Sandlund, opinionsredaktör på tidningen Dagen och Lars-Axel Nordell, riksdagsledamot KD gav sin syn på vikten av familjeband, rötter och sammanhang för såväl

ILLUSTRATION D. KEITH LARSON

individen som för samhället i stort. Ingemar Nyman, FamilySearch, var moderator för samtalet. Det blev ett lyckat seminarium i samförstånd mellan både medverkande och åhörare.

Kyrkan hade också en delegation från FamilySearch på plats. De höll öppet hus och workshop måndag till torsdag nere i Fenomenalen där alla intresserade erbjöds hjälp att komma igång med sin släktforskning. Såväl medlemmar i Visby gren som andra intresserade kom förbi och fick hjälp av handledarna att skapa ett personligt konto och lära sig mer om släktforskning, oavsett om det var för att komma igång eller för att komma vidare. Det var hjälp som uppskattades av de som hittade dit i det digra urvalet av aktiviteter som Almedalen bjuder på.

Informationstjänstens medlemmar Ingrid Nilsson och Gunilla Olsson använde tiden på plats till att närvara vid ett antal aktuella panelsamtal och seminarium där deltagarna, arrangörerna eller ämnena kan vara av intresse för fortsatt dialog och främjande av bättre relationer med opinionsbildare, tyckare och andra aktiva röster i samhällsfrågor där kyrkan har ett intresse. ■

Nytt tempelpresidentpar i Stockholms tempel

Information hämtad från Church News

Sven Ingemar Nyman, 64, Södertälje församling, har kallats som president för templet i Stockholm och efterträder Jan K. Evensen. President Nymans hustru Gerd Gunnel Louise Hedqvist Nyman, har kallats som tempelvärdinna och efterträder Marit W. Evensen.

President Nyman har nyligen verkat som familjehistorisk rådgivare med ansvar för Sverige och Danmark, och som assistent till högprästernas gruppleddare. Han har också verkat som stavs-president, biskop, högrådsmedlem, grens-president och tempeltjänare. Han är före detta Idrottschef vid Svenska Golf förbundet. Han föddes i Boden, Norrbotten och föräldrarna är Johan Holger och Britt Majvor Nyman.

Syster Nyman har nyligen verkat som Primärs president på församlingsnivå, som familjehistorisk rådgivare med ansvar för Sverige och Danmark och som tempeltjänare. Hon har också verkat som hjälpföreningspresident och som Primärs president på församlingsnivå och som söndagsskollärare. Hon föddes i Bjurholm, Västerbotten och föräldrarna är John Sixten och Maghild Ebba Viola Hedqvist. ■

HUR JAG VET

Guds hand i mitt liv

Dominique Portnoff,
Gubbängens församling

1991–1992 var bland de tuffaste åren i mitt liv. Samtidigt utgör de åren en period då jag oerhört tydligt fick se Guds hand i mitt liv.

Jag var nybliven trebarnsmamma. Mitt äldsta barn var inte mer än tre år gammalt, barn nummer två i ordningen var ett och ett halvt år gammalt och mitt yngsta barn var inte mer än ett spädbarn. Vi skulle tillbringa ett år utomlands i Belgien. Vår ekonomi var ytterst blygsam och baserades i princip på en ringa mammapenning och studielån. Efter att ha hyrt ut lägenheten i Fruängen packade vi bilen och styrde vår kosa mot Belgien.

Vi hade precis kommit fram till Leuven, strax utanför Bryssel, och den lägenhet som universitetet hade utlovat fanns inte. Det första vi fick göra var att börja leta efter någonstans att bo. Vi lyckades finna en mycket temporär lägenhet där vi kunde stanna några dagar.

En dag på väg till den temporära lägenheten kände jag som om Leuven verkligen måste vara en gudsförgäten plats. Utan boende och med tre barn som behövde plats att leka, äta och sova kände jag mig så vilsen och utsatt. Jag längtade efter att känna den Helige Andens lugnande inflytande över mig. Jag undrade varför jag inte sett missionärer någonstans i lilla

FOTO ALEXIA THYLIN

Dominique Portnoff

Leuwen. Bara det faktum att jag inte sett något spår av missionärer gjorde mig ännu mer misstänksam och otrygg. Vad var det här för plats egentligen? Ja, det var så som tanken växte fram att det här måste minsann vara en gudsförgäten plats.

Vi närmade oss den lilla gata där vår temporära lägenhet låg när jag fick syn på två unga män klädda i vit skjorta och kostymbyxor. På något sätt visste jag redan att de var missionärer när jag hör mig själv utropa: ”Om de där unga männen haft en namnbricka så skulle de vara missionärer.” Vi tvärstannade bilen och sprang ut efter dem. Ja, visst blev de något förvånade. Strax stod vi där och samspråkade livligt och glatt.

Det visade sig att de bodde i huset mitt emot vår temporära lägenhet. Genast kände jag mig mer hoppfull. Jag insåg också att det inte var en tillfällighet att vi funnit den temporära lägenheten. Missionärerna bodde ju mitt emot och kunde se oss från deras fönster. Allt skulle bli bra. Missionärerna hjälpte oss därefter i sökandet efter en lägenhet.

Mötet med missionärerna inledde en tid av välsignelser för att hjälpa oss igenom den tuffa perioden med svåra utmaningar som låg framför oss.

En söndag under den här perioden satt jag i kapellet i Bryssel. Det var stavskonferens och den hölls på franska. Jag förstod inte mycket men jag hade en god och uppbyggande känsla. När missionspresidenten höll sitt tal kallade han till sig en missionär. Missionären började tala. Jag förstod först inte vad han talade om. Egentligen förstod jag inte vad han sa sedan heller, men plötsligt visste jag ändå. Jag bara visste vad missionären talade om, med hjälp av den Helige Anden.

Missionären berättade om Joseph Smiths första syn. Jag förstod det så tydligt att jag såg det framför mig i mitt hjärta. Jag såg hur Joseph Smith gick ner på knä bland träden i lunden, med en brinnande önskan att få veta vad han skulle tro och göra. Jag såg hur han bad med fullständig beslutsamhet att följa det svar som han skulle få. Jag såg hur en ljuspelare sänkte sig ovanför honom. Han kunde se Gud Fadern och Jesus Kristus i ljuspelaren. Gud tilltalade honom vid namn och uppmanade Joseph med orden ”Denne är min älskade Son. Hör honom” att lyssna till Herren, Guds enfödde Son.

Herren besvarade hans fråga med att förklara att den sanna kyrkan inte fanns på jorden och att han, Joseph Smith, hade blivit utvald till att återställa den. Ja, jag förstod det, utan att förstå de franska orden. Jag förstod det så tydligt att jag förnam det, så att mitt sinne och hjärta kände det.

Jag är så tacksam för Guds och Herrens tydliga närvaro i mitt liv. Jag kan inte komma ihåg en tid då jag inte vetat att Gud är min himmelske Fader och att Jesus Kristus är Messias, min Frälsare. Jag har alltid haft ett vittnesbörd om evangeliet, Mormons bok och Joseph Smith, men den här händelsen cementerade mitt vittnesbörd och gav mig en mer tydlig kunskap om Joseph Smith. Jag är så tacksam för att Joseph Smith villigt gjorde de uppoffringar han gjorde för att jag skulle kunna få hålla Mormons bok i min hand. Jag är så tacksam för varje tillfälle jag får lov och känna den Helige Anden. Jag känner så starkt hur mitt hjärta översvämmas av tacksamhet. Jag är så tacksam för möjligheten att berätta för er om denna för mig så betydelsefulla händelse. ■

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

Åk till Bolliaden!

Promise Udeji, Vendelsö församling, Stockholms södra stav

Bolliaden – konferensen som de flesta ungdomar mellan fjorton och arton år längtar efter vid årets slut. För

de som aldrig har varit med, är det en chans att lära känna nya vänner. Vänner som tror på samma saker som de

själva, vänner som kan vara för livet. För dem som varit med förut är det en chans att träffa sina vänner igen.

Det här var andra gången jag var med på Bolliaden. Tack vare de goda upplevelser jag hade på min första konferens kände jag en längtan och iver att åka.

På Bolliaden fanns aktiviteter som var både andliga och timliga. Tidigt på morgnarna hölls morgonsamling med skriftläsning och tal. Efter det var det dags för workshops där man kunde välja det som man tyckte mest om; allt från judo till dejting. På eftermiddagarna var det dags för idrott. Innebandy de första dagarna och sedan volleyboll och streetbasket. Ville man inte sporta kunde man delta i andra workshops.

Jag upplevde att det fanns flera höjdpunkter under Bolliaden. En av dem var faktiskt morgonsamlingarna. Även om jag var trött och gärna ville sova mer, tog jag mig upp och gick dit tillsammans med mina vänner. En annan höjdpunkt var sporten där spelarna hade roligt. Jag kände att även om vi inte vann alla matcher så stärktes gemenskapen mellan alla deltagare. Den största höjdpunkten var ändå minuterna innan det nya året inleddes, när alla stod ute med stor förväntan och glädje inför nya året. Anden, glädjen och gemenskapen var så stor att vi nästan inte ville att det nya året skulle komma. Vi ville bara fortsätta känna som vi kände just då.

Så till er som inte fyllt fjorton år än och till er som redan fyllt fjorton

men funderar på om ni ska åka eller inte, har jag bara en sak att säga: Åk! Ni som redan varit på Bolliaden: Glöm inte upplevelserna ni har under Bolliaden, både de andliga och timliga. Ni kommer att ha stor nytta av dem under hela livet. Med de här upplevelserna har ni alltid en säker grund att luta er mot under svåra tider. ■

FOTO PROMISE UDEJI

Promise Udeji, Vendelsö församling

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favorit-skriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast två veckor efter händelsen!

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot. (Undantag: Om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på fotot.) För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar!

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som kan hämtas från kyrkans svenska hemsida, jesukristik-yrka.se. Under meny "Kontakta oss"

ner till höger klickar man på "Hur man skickar in artiklar". Blanketterna måste fyllas i och undertecknas, och skickas eller mejlas tillbaka till redaktionen.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör

eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Gunilla Olsson, stavsreporter

Stockholms stav
gunilla.m.olsson@gmail.com
Pelargatan 13, 121 47 Johanneshov
0737-193528

Sara Petersson, stavsreporter Stockholms

södra stav
sara.petersson@gmail.com
Ragnebergsvägen 35, 136 67 Vendelsö

Elisabet Aases, stavsreporter Malmö stav

elisabetaase@gmail.com
Lagmansgatan 4C, 214 66 Malmö
0708-350151 ■